

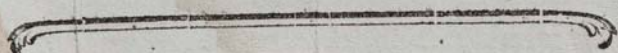

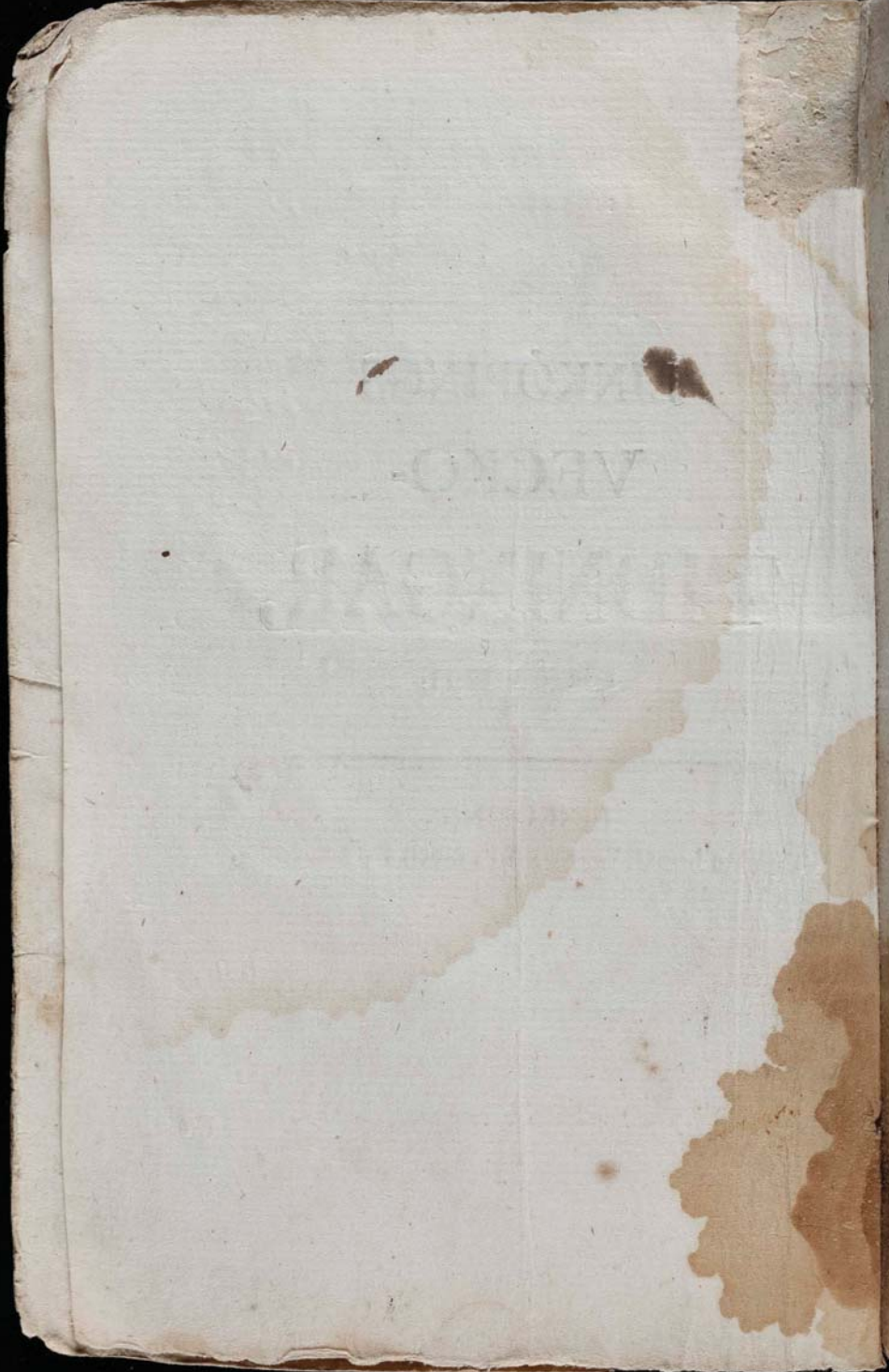
L. Swan

LINKÖPINGS
VECKO-
TIDNINGAR,

FÖR ÅR 1793.

LINKÖPING,
Tryckte hos G. W. LONDICER och BJÖRK. Enka.

KROPH

VECKO

THE

THE

N:o 1.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 5 Januarii 1793.

I morgon Trettondedagen, Predikar

I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottesängen,
Magister Wimmermark Högmaskan och Adjuncten
Schelin Afstonsängen.

I St. Lars: Studiosus Wesselin.

I Hospitals = Kyrkan: Hosp. Predik. Axelberger.

Obd: Stenläggaren Skonbergs Hustru i Dom-
kyrkan d. 1 fistl. Januarii.

Churu et Boktryckerie nog öfwer Ett Hundrade år
warit i denne Stad, har man ej däråf haft det nöjet
at åga et Tidningsblad, utom de så kallade Stiftstid-
ningar.

At uphjelpa denna brist, har jag varit omtänkt
at utgifwa Tidning hwarje Lördag, sådan och i den
ordning som denne.

Jag skal efter yttersta förmåga söka at gbra den-
ne Samling nöjsam.

De underrättelser som i en stad äro nödige och
alltid i brist af Tidning saknats komma hädanefter at
infrås. Tidningsamlare, skal wid årets slut ihogo-
kommas med särskilt Titelblad. Utg.

Fbljande 2:ne Brefsver med framledne Biff. Swedbergs
Anmärkningar, förtjåna både ågas och låsas.

Älle och Högstbetrodde Herr Inspector, Högstärade
Herre och mächtige Patron.

Med djupesta veneration och Demdbighet betackar
jag Herr Inspectoren för pen stora gunst och af-
fection jag (hel omeriterad) fick hugna mig utaf uti
Herr Inspectorens högförnåma hus, när jag wid min
upresa hade den stora lyctan och förmån, at få gbra
min skyldiga Divoir och upvaktning uti Herr Inspecto-
rens förnåma Hus, hwilket jag alltid skal weta ihög-
komma, och wid hwarjehanda Decassoner demerera och
astjåna; mina kärliga åktenflaxstankar och amour, som
jag fattat til Herr Inspectorns Högåreborna, ådla och
Dygdsålfande f. Doiter, Mademoiselle Hedwig Ulrica,
decourerade jag då, och wardt af Herr Inspectorn hug-
nader, [hwarbifwer jag mig hjerteligen gratulerar]
med et favorabelt swar, och har altså god sperence at
få håanne til min adrakårestå wån, och sinnes högsta
förnjelste och plaisir här i werlden, Ånsthont jag då et
fick så plene expectorera mig för det ådla och högstför-
nåma Fruentimmret, Fru Inspectoriskan min nådgun-
stiga Patronessa, och för min tilkommande bästa Wån
och kuswa Ångst, min endasse tröst här i werlden,
Jungfrun; hoyras dock at Herr Inspectoren (som al-
klareda gifwit sitt gunstliga consens dårtill) lærer pro-
mowera werket til favorabelt slut, och mitt utlåtande
[som det af et sincert och upriktigt hjerta hårkommer]
benågit och höggunstigt interpreter; Jag har och nu
widare yttrat mina Tankar igenom Bref til ådla och
Högåreborna Fruen, Fru Inspectoriskan, och til dygdåd-
la skåna Jungfrun, och twiflar intet på nådgunstigt
swar, hållt om Herr Inspectorn interponerar sin Au-
thorit, så obtinerer wål mitt desiderium en gunstig
och för mig högst lycksalig resolution. Jag fyller nu
snart mina tre och tjugu år, och hafwer min Cursum
studiorum wid Academien absolwerat, och tänker (sedan
jag tagit gradum Magisteri) se mig om någon stadig
Lågenhet, at uphåmta Usum Fructum, fromma, nyt-
ta och gagn af mitt mbdosamma Arbete och tråldom

[Jag

Jag hafwer travallerat min Ungdom igenom med stor
Pauverte och mycken Difficultet och Molesti;] Nu står
den förmågo at mig recommendera, och min lycka
promovera, hos Herr Inspectorn endast och allena;
(författning e. a. g.)

Myntets fyra åldrar. [St. P. N. 294.]

Man Gyllne åldren kallat har
Den tid, då, uti alla Stater,
Hwar en uti sin ficka har
En pung med Holländska Dacater.
Een sblide Silfrets tidehvarf,
Riksdalrar, Piastrar, Caroliner,
Och lika owiga machiner
Man får i handel och i arf.
Så kom den tunga Roppartiden,
Som gjorde ännu mer besvär.
Det alla säkert säga lär
At äfwen den är wät förliden.
Nu, Gud ske lof, på intet sätt
Man öfwer slika bördor klagar,
Men werlden faller allom lätt
I pappersåldrens sälla dagar.

Enligt Författningarne borde Tryckningsorten
och Boktryckarens namn utsättas, men som utgifwa-
ren trycker särskilt titelblad til hela årgången, så sy-
nes sådant onddigt.

Förledit år äro i Stadsförsamlingen Wigde 22
par, födde 118 och dödde 84 personer.

Dödde i Landsorterne:

Comminist. och v. Past. Hr Johan Aurell en-
da Barn, Jungfru Inga Maria d. 27 Dec. 1792.
Lieutenanten Wälborne Hr Simon Gustaf von
Sothen på Rehnsfad d. 1 Januarii 1792 i des 53 år.

Som ganska få ännu prenumererat på desse Tidningar, ty gifwes härmedessi tillkänna, at prenumerationsstiden råcker til denna månads slut.

En mans manschette är uphittad uti en soffva i et hederligt hus, [förmodeligen tappad af en Herrs dräng] hwilken den samma återfår mot Inrimations betalande i huset N. 20 och St. Lars Dwarteret.

Kungörelser:

Engelska Carduser af flera sorter, fina Theer, Chinesisk Soija på Bouteiler, Holländsk Sill, fin Matolja, Porcellainer, så kallade Engelska Stålgrytor och Castruller, samt alla sorter friska och goda Species rier, finnas til billigaste priser hos Joh. Enebon.

Wid Boktryckeriet i Linköping, är utkommit på wers med god smak utarbetat: Beskrifning om Skylberga i Nerike, Wadstena Stad, Kloster och Slott, jämte tvåanne Skrifter om Landtbytet, af Provincial-Doctoren Eric Rydbått för 8 s. Exempl. Texter på Jubelfest-Dagen 3 r. Dito på Wöndagarne 3 r.

Hos Bokbindaren Tidström finnas följande Bcker: Hundrade nyttige samt godsfundne Läkedomar och Huzremedier, som gifwa tillkänna huru Hästars åtskilliga in- och utwärtas Sjukdomar kunna hjelpas, på kort tid utgifwen 3:ne gånger, 6 s. Wentzers Swenska Åkerman, det är: En wälment beskrifning om Landtgoods, dess art och bestaffenhet med åker, ång, Dikande, Humblegårdar och Skogsbjning, 12 s. Färdgekonsien, som lærer at sätta allehanda färger på silke, linne, ull och skin, 4 s. Hushålls- och Åkerbruks Almanach 10 s. Uttydning på Runstafwen, 2 s. Salanders Gårdsfogde-Instruction 28 s. Fiskersröms Economiska Dictionair 3 Tomer, 4 Bd r 16 s. Hof-Stats och Civil-Calendar i åtskillige Band, såsom andre bcker i flere ämnen.

Denna Tidning säljes för 6 r.

N:o 2 utgifwes Lördagen d. 12 Januarii.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 12 Januarii 1793.

I morgon i Söndagen efter Trettondedagen,
Predikar

I Domkyrkan: Rejuncten Edelin Lttesången, Magister Wimmernark Högskåpan och Commminister Nordwall Aftonsången.

I St. Lars: Magister Wångenbergs.

I Hospitals = Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.

Ädle och Högstbetrodde Herr Inspector, Högskåpade
Herre och mäktige Patron. [Forts. från N. 1.]

Får jag fullkomligt lof på dess högtåfveliga och
och ädla Jungfru dotter (den jag hafwer fattat fern
affection och sincere Amitie för) så är Herr Inspector
så nådgungsig och crediterar mig två eller tre hundra
de Daler Silfwermynt, at få komma heberligen til
gradum Magisteri, [som Promotion snart instundar],
och sedan adjustera mig wäl, som en hurtig Friare
anstår, Magistri de hafwa wid alla Decassoner præfe-
rencen för de andra, ty måste jag blifwa Magister,
(det må ske med hwad depence och belofsnad som det
wil) tiden Compenserer det med wackert interesse igen;
och sedan som Herr Inspectorens högga nådiga Herr-
skap hafwa jus Patronatus i Församlingen, tecktes Herr

Inspector och Fru Inspectorstan cumulera Wälgärning på wälgärning, och intercedera för mig och obtinera så mycket för min värson, och så mycket förmå, at jag wärder vocerad och främför någon annan kallader till det nyligen vacante och lediga Pastoratet och Praepositurn i Eder bygd, (de säga mig at praepositus ligger redan för ddben), om Herr Inspector (som wäl wet wägarna) löfwade Herr Biskopen en ansenlig Discretion, det argumentet skulle fuller mycket gälla och pondera [som det alla tider mycket pondererat och för allt annat validerat hafwer], det frågas och ses efter hwad för Dona en hafwer såsom wil bli präst; Nu såsom all min fortun och lycka endast dependerar af Herr Inspectorns nåd och gunst, så leswer jag i det otwifwelsaktiga och infalliale hopp, at Herr Inspector sin bdmjuka Client intet destituerer, jag skal deremot [näst en tjänstbdmjuk saluta ion till ädla och Högårborna Fru, Fru Inspectorstan och den ädla Dygdälskande utwalda Själén såsom inga många fina lifor hafwer) Jungfru Hedewig Ulrika, såsom är mitt halfwa lif, och Systarna, Syster Charlotta Regina, och Syster Corbia Christina, och Bröderna, Gustaf Adolf, Carl Gustaf och Carl Magnus,] efter Min stora Obligation, alltid med djupsta Submission och Weneration samt Devotion, söka sådant icke allenast demerera, utan och i grafwen, dum Spiritus hos regit Artus, constantes förblifwa och persistera

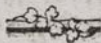
Ädle och Högbtroddes Herr Inspectorns

Min Höggunstige Patrons,

Serviteur tres humble,

Charles Amorus Mundanus.

(Fortf. e. a. g.)

Att Commministern och v. Pastorn Herr Joh. A. Relius wid underrättelsen om Dess enda Wårns ddb d. 27 Dec. 1792. — Af en I sergen Deltagande Wån.

Ditt bref min wårde wån, den tidning till mig bringar, Som ryktet redan fört på sina snälla wingar,

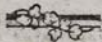
At Den af døden krossad är,
Som war Din bgnalust på äldrens mulna dagar:
Mitt sinne upbrödt är, jag bmt den sorg beslagar,
Som Dig i själ och hjerta tår.

Wist är den bördan tung, som gamla skuldror sårar;
Jag undrar ej, at nu Ditt öga fäller tårar:
Af ålder mattad, sjuftlig, swag,
Din *JHVA MJA* Dig en kuslig lättning blifwer,
Då hon af wett och dygd utmärkta prof Dig gifwer
Swär enda siund, hwar enda dag.

I lifwets glöda wår, då flyktighet och yra
Demåstrar sig wår själ, och will wår lefnad fyra,
Hon redan stadgad, mogen war:
Hon ej åt annan ro ett ledigt sinne delar,
In den, som endast kan sända rena själar,
In den, som oskulds stämpel bar.

Men detta och hwad mer, som skär nu din smärta,
Dör och en lisa bli för ditt så klämda hjerta,
När Du får litet sansa Dig.
Ett Dygigt barn war kärt, men GUD det älskat mera,
Lans nåd wil Dig därom ett säkert wittne bära,
Då han Det tidigt tar till sig.

Han sjelf Det moget fann, at til sin himmel föra,
Det är nu fritt från allt, som mänskors fall kan göra;
Det är hos GUD i godt förwar.
Lyft wåta ögat upp til Abrahams glada stöte,
Där är Det ewigt nögd, där får Du göra mste
Wid saligt slat på dina dar.

Dö i Landsorterne.

Comminister Lars Petter Björkes k. Maka,
Fru Brita Stina Strömmerstedt, dö i Herrberga
Prästgård d. 22 sjuledne December, i Dess 27 å-
ders år.

Som ganska få ännu prenumererat på desse Tidningar, ty gifwes härmedelst tillkänna, at prenumerationsstiden råcker til denna månads slut.

Kungörelser:

Arken N:o 68 och 69 af Kongl. Swea Hof-Rätts Protocoller samt 14 ark Protocoller hos Kongl. Maj:st och i Högste Domstoblen, angående Konungs Mordet, äro utlånte men ej återstälde. Den som dem innehafwer, behagade lemna underrättelse til Lands-Kammereraren Hertzman.

Uti Lector Wallenbergs gård, nära wid Hospitals Kyrkan, äro twenne rum, en Kammare och Sal, lediga at hyra til nästa Wårfrudag och hwarom vidare med förra Arbetshus-Wagtmästaren Kellman kan på stället accorderas.

Et par Mans handskar af Samst-Finn äro quarlemnade, som ägaren kan återfå hos Lands-Kammereraren Hertzman.

Förliden Torsdag borttappades här i Staden en hwit nåsduk med röda lister, märkt med bokstäfverna M. C. Den som den uphittat, ware god och gifwe det tillkänna uti Prosten Trozelli, gård; des omak, skall tack-samligen blifwa förskyldt.

En Kammarnyckel emot bittareldn och Intimations betalande återfås wid Boktryckeriet.

I tidningen N:o 1, sid. 3 står Aurelii, som råttas och läses Aurelii, äfwen som wid von Kothens dödsfall, d. 1 Jan. 1792, läses 1793.

Som ännu ingen ägare sig anmält til den i en heberlig Mans hus förlorade Manschetten, ty gifwes tillkänna, at ägaren den mot Intimations kostnaden återfår, samt äfwen at Herrn som honom lemnat i Coffan icke är Hérredräng.

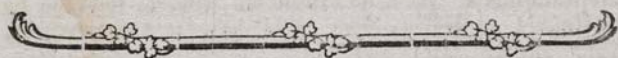
Denna Tidning säljes för 6 r.

N:o 3 utgifwes Lördagen d. 19 Januarii.

N:o 3.

L i n k ö p i n g s W e c k o = T i d n i n g a r.

Lördagen d. 19 Januarii 1793.

I morgon 2 Söndagen efter Trettandedagen,
Predikar

I Domkyrkan: Adjuncten Schelin Dttesången, Ma-
gister Wimmermark Högskåpan och Adjuncten
Schelin Afstonsången.

I St. Lars: Commminister Lindhagen.
I Hospitals - Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.

I Domkyrko-Församlingen äro

Födde: 1 Son och 1 Dotter.

Ödd: Ödgråfswaren Jöns Carlsons Son, Carl Gustaf,
af Slag, 10 mån. och 14 dagar gammal.

Wi GUSTAF ADOLPH med Guds nåde
Sweriges, Göthes och Wändes Ko-
nung 20. 20. 20. Ursvinge til Danmemark och
Norige, samt Hertig til Schleswig, Hollstein
20. 20. 20. Öbre wetteligt: At då Wi, icke utan grä-
melse, förnummit huruledes uproriske anläggningar
och förrådijke stämplingar, på någon tid i Wår Resi-
denceStad wunnit ineteg, hwars utbrott i går aften

fridit til ytterligheter, som med Swenska Folkets urald gamla wördnad och tilgiswenhet för Ds och Konungahuset icke kunna förenas, och hwars möjelighet, Wår öfwerlygelse om Stockholms Stads Inwånarens trohet ej bordt sig föreställa: och då Wi til större delen lyckligen hunnit upptäcka, så wäl sjelfwa anläggningens beskaffenhet, som någre af de fredsfördrare, hwilka dertill låtit sig bruka: Så hafwe Wi funnit Wårt Konungliga Råd, ej mindre än Wår ömhet för Wåre trogne Undersåtarens trygg- och säkerhet fordra, at, til återställande af ordning, lugn och stillhet, widtaga de kraftigaste anstalter, som til ändamålets winnande, Wi, oumgångelige pröfwat.

Såsom en följd därpå, wele Wi jemwål härigenom strängeligen och alswarligen förbjuda, ej allenast alle obehörige och owanlige sammansjöckningar å Torg, Gator och Gränder, utan ock alle andre mistänkliga och oloflige sammankomster, samt i synnerhet de så kallade Klubbar, såsom ock alt fördröjande å Källare och Näringsställen efter K. Mio om qwällarne; stolandes så beskaffade söckningar eller samlingar, hwarest de träffas eller finnas, med Militairisk magt, der wårnliga föreställningar ej äro tillräckelige, genast svingras, samt de, som emot detta Wårt Nådiga Förbud sig förbröta, på stället håltas, under Lagligt tilltal ställas, och såsom den allmänna Fredens och Stolighetens fördrare, efter Lagens strånghet, exemplariter straffas.

Wår öryggelige föresats, at låta hwar och en af Wåre Undersåtare, utan anseende til Person och Stånd, njuta Lag och Rätt, bdr gbra dem förwifwade, at då Wår wårldighet och plikt kräfwer til at låta esterspånna och under Lagens råst och straff framställa dem, som til det i går skedde brottliga uptråde warit hufwudmän; skola ej eller de händelser, som dermed åga någon, ehuru obehörig gemenskap, undwika den nogaste och Lagligaste efterfrågan och åtgård.

§ Öfrigt finne Wi i Råder för godt at utfästa en

belsning af Fembundrade Riksdaler för bewisligt up-
märksande af den, som wid ofwannämde tilfälle haft
den brottsliga djerfhet, at inom wår Konungliga Borg
lösa et skott å Wår Wakt, eller de flere lika djerfwe
och brottslige, hwilka icke haft försyn at derwid småda
Officerarne samt dem som å Wårt Slott förde Besälet.

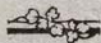
Åf Stockholms Stads aftningswärda Borgerskap,
hvars nit och kärlek för Oss och Riket icke är twi-
welaktig, lofwe Wi Oss samma tro och redlighet til af-
bjändande af alla stadeliga förskä, som under Wår Högste
salige Herr Faders Regering gjort detta Borgerskap ut-
märkt och hedradt; äfwensom Wi befalle Wår Öfwer-
Ståthållare, jämte de under honom lydande Ämbets-
män och Betjente, at öfwer Werkställigheten af hwad
Wi nu i Råder förordnat, noga och allwarsam hand
hålla; och åtwarnas i synnerhet en hwar af denna
Stads Inbyggare, at, i fall af någon oförmodad oro-
lighet, hålla sine portar slängde, samt de, som för sine
Ämbeten eller Tjenster ej böra wara ute i rörelse, at
hålla sig sjelfwe med deras husfolk inne i deras hus,
til undwikande af de olägenheter, som eljest torde dem
wederfaras. Til yttermera wisso hafwe Wi detta med
Egen Hand underskrifwit och med Wårt Kongl. Sigill
bekräfta låtit. Stockholms Slott den 8 Januarii 1793.

Under Min allernådigste Konungs och
Herres Minderårighet

C A R L.

(L. s.)

P. Z. Kihlgren.

Rungörelser :

Åstundas at hyra 4 a 5 stycken rum nästkom-
mande Wårfrudag; skulle någon dem wilja aflåta,

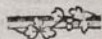
were god och gifwa det tillkänna hos Theengjutaren
Arthediüs. Älfwen anmodas H:r P. P. att til mig å-
terställå 5 stycken Böcker som han emot 2:ne år haft til
låns, men icke återlemnå, oaktadt flere påminnelser.

45 Tolfter 7 alne Furu = Bräder finnas til salu
mot 40 f. Tolften 4 och tresjerdedels mil från Lin-
köping; hwarom närmare underrättelse århålles wid
Boktryckeriet härslådes.

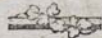
Et partie Inländska Träsorarter af godt slag år til
salu för billigt pris, samt en mängd Isop och Laven-
del 2c. til utplantering i wåhr. Närmare underrättel-
sås wid Boktryckeriet.

Sjulledeu Högst glömdes på något ställe en så kal-
lad Instrumentsång, bestående af tång, eldstål, fihl
och forskruf m. m. Den som hånne tillrätta skaffar
och inlemnar wid Boktryckeriet, undfår w. dergällning.

En liten hynda, röd och brun til färgen, med
hwhita fötter och en liten hwit släkt under halsen och på
swantsen, år för råttå ägaren förkommen; den som om
samma kreatur kan lemna underrättelse på Boktryckeriet
härslådes, har at undfå njagtig wedergällning.

Wid Boktryckeriet härslådes finnas til Salu:
Doct. Sherlocks betræktelser om Yttersta Domen, 9
Dal. eller 24 f. Exempl. Atheisten 1 f. Ortebok til
underrättelse för åtskilliga sjukdomars botande 2c. 3 f.

Prenumerationspriset på desse Tidningar år 16 f.
då de sjelfwe afsända dem, men 24 då de hemsändas.
För Kungbrefser betalas 9 r:st. raden, då hon
ej öfwerstrider 40 Bokslåfwer. Inlemningar af såda-
ne Kungbrefser emottagas hela weckan til kl. 10 f. m.
samma dag utgifningen sker.

N:o 4 utgifwes Lördagen d. 26 Januarii, kl. 4. e. m.

N:o 4.

Lindöpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 26 Januarii 1793.

-
- I morgon Söndagen Septuagesima, Predika
I Domkyrkan: Adjuncten Schelin Ottesängens, Mas
gister Wimermark Högmasan och Commminister
Nordwall Afstonsängens.
St. Lars: Commminister Lindhagens.
Hospitals = Kyrkan: Hosp. Predik. Appelberger.

I Domkyrko = Församlingen är
Född 1 Dotter.

LOFSÄNG till SOLEN.

(Öfversättning utur Ossian.)

Du, som rullar i högden, rund såsom mine Fä
ders sköld! hwedan äro dina strålar, o Sol!
Ditt oupphörliga ljus? Du träder fram i din Majestä
teliga skönhet, och stjernorna gömma sig undan i skyn,
Månen, kall och blek, sjunker i wästra wägen —
men du träder ensam fram. Hwem kan följa dig i
ditt lopp? Skarna på bergen falla, — bergen astaga
med åren — hafwet drar sig tillbaka och växer igen —
Månen förloras på himmelen — Men du är eo

wigt den samma, glädjande dig i Klarheten af ditt loyp. När werlden är mörk af stormar, när dundret rullar och blixtrén flyger, ser du i din skönhet fram utur molnen och ler åt stormen. = =
 Men til Ossian skådar du säfångt, ty han ser ej mer dina strålar, antingen ditt gula hår flyter på östra molnen eller det sladdrar wid wästans portar. Men du är, kan hända, til en tid lik mig? Dina år torde hafwa en ånda. Du skall sofwa i dina moln, obekymrad om morgonens röst. — Gläd dig derföre, o Sol! i din ungdoms styrka; ålderdomen är obehagelig och mörk; lik månens glimrande ljus, när det stener genom brutna moln, och tåknät är på högderna, Nordans ilar på slätten, och wandaren ryser på wägen.

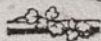
[Fortsätttn. fr. Lidn. N. 2.]

Höglärde Herr Magister, Salutem!

Herr Magisters affectionerade bref kom mig för någon tid sedan tillhanda, och hafwer där utaf för nummit deß goda Intension och Disein, först och främst deß goda fattade Affection til min käre Dotter Hedewig Ulrica, och sedan at jag skulle wara capabel til at promovera vidare Hans Fortun och Lycka hos mitt Höga Mådiga Herrskap, och hos Herr Biskopen, at han framför någon annan, (ty ganska många löpa allareda där om, strax anden för någon tid sedan war ur Prosten) må succedera til det vacante Pastoratet och präpositurn ic. Swad det första confererer, så är wäl Modren och Glädan nästan perswaderade, (ty så wida jag försiätt, låra de wara snart för Herr Magisters person inolinerade til Hans Desederiers fullgbrande) jag skall [för min part] icke finnas diffisil och obenägen at bringa til godt slut; men imedertid måste Herr Magister fuller necessario blifwa Magister, deruppå reflecterar Modren och Glädan mycket, Han måste lägga sig til en galant Peruk, och hafwa Kläder efter mode, och wara afschusterad som i Häf tjänar, det wil jag och sinfert och wäntigen honom of emellan förtro, Dwin-

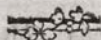
folken tyckte ej mycket derom, at han intet kunde dansa, wi måste stida oss efter tiden, ehwad I görer, så neglisderer ingalunda detta, det gbr mycket til en ung Persons Lycka och Fortun, Jag [såsom så länge har lefwat i werlden, och har wistas i Häfwet] wet så wäl huru det går til, och wil wara, om en skal kunna sig insinuera och få god Opinion om sig; Jag wil och hafwa alla medel dertill sparda, skulle det och wara trehundra Dal. Emt; Jag hafwer och alla reda insinuerat Herr Magisterns petitum hos mitt Högga Nådiga Herrskap, som hafwer jus Patronati, min Qwinna hafwer och redon så mycket avanferat, i synnerhet hos den unga Nådiga Frbken, och hånnes Fransiska, (hwilken mycket förmår,) jemwäl hos hennes Högga Nåde Högwälborna Fruen, at hånnes Högga Nåde hafwer gifwit sitt nådiga vota och concens därtil, såsom och lærer snart aldeles öfvertala Hans Högga Nåde Herren därtil, hwarom Hennes Högga Nåde redan fått god sperans at min Nädigste Högga Herre gifmer sitt vota dertil; Men af Herr Biskopen har jag Resistans och stort motsländ, Han will ingalunda wera af någon Gåfwa, Offerter och stänker, (sallandes sådant, om jag mins rätt, och minnet mig intet faller) Sinomi, och las up för mig af sin Bibel om en såsom bödd penningar åt Apostelen at få Andans Gåfwor och Ambete, Han improberade aldeles et sådant Prosedere, at genom Offerter, penningar och Gåfwor komma til Pastorater, och sade, at hwarcken den såsom Offerer, eller den såsom accepterar, hafwa dermed någon wälsignelse, utan snarare förbannelse, Malediction och Ulycka; Det skulle många då bli oslycklige [objicerade Jag,] men Han regerade, det warda de i längden wäl sinnandes; Jag menfionerade, at I åra intensjonerade til at angaschera Eder i Mitt hus och blifwa min Någ, och at mitt Nådiga Högga Herrskap åger jus Patronati i Frsamlingen, det ingen dem disputerar kan, bad trågit, at Hans Högwärdighet wille taga sådant i nådgunstig Consideration, jag wille alt demerera och honorifice recompensera.

(Fortf. e. a. g.)

Et uphittade bref. [Införes på begåtan.]

Stormågtigste Genarissna, Eders höga Nåde och Grefwinna Jag skulle fråga Eders höga Nåde hwar jag skal gindra af Ristebestaget och Någen som rättorna hafwa åtit. Här innelyft stikas Slåden och Grisorne som torparne hafwa gjort på dagswärken, Till slut önskar jag Eders höga Nåde ett godt nytt år, hwarpå allsammans begiäres qwittence. För:
Tjenstwillige tjenare
S. H.

Kungörelser :

Ibland andra til försälgning hos underteknad insatte Saker befinnes: En halstäckt wagn, En Carleische, En Westphalisk wagn, En Ract, en Slåda af nyare sorten, Twå par oskadda Tjälkar samt Sju stycken hwhita Getskin. And. Dahlgren.

Uti Elotts Trågårdén härstådes, finnas både in- och utländska friska och upriktiga Trågårdesfrön, samt Diverse sorter Säckerarter och Turkiska Bdnor m. m. til salu efter wänliga priser.

För 8:ta dagar sedan, blef emellan gamla Gåstgifwaregården och Ladugårds backe, et Ribr förloradt, lindat med trå och förgylt knappt, samt gredelinsfårgat silkesband. Den som det samma uphittat och hos Svarfwaren Ekfund inlemnar, har at undsâ wedergållning. Hos förenämde är en Kammare ledig at hyra nästa Wårfrudag.

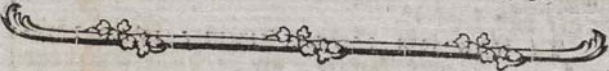
Gustaf Wasas Kärlekshandlingar är af någon lant, den hånne innehafwer påminnes wänligen den samma i Boktryckeriet härstådes inlemnna.

Et Präsbewis är på gotan uphittat, som ågarinnan mot Intimations kofnaden återfår på Boktryckeriet.

N:o 5.

Lindöpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 2 Februarii 1793.

- I morgon Kyndelsmåso = dagen, Predika
I Domkyrkan: Comm. Nordwall Ottesängen, Ma-
gister Wimermark Hbgmästaren och Adjuncten
Zetterberg Afstonsängen.
I St. Lars: Commminister Lindhagen.
I Hospitals = kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.
-

I Domkyrko = Församlingen är

Född i Doter.

Obbe: Slottswacktkarlen Sam. Eklunds doter, Greta
Lisa, i och et halst år, af kappor. Lorpären Gu-
staf Persson från Gryts Soan, på Lazarettet.

Atheisme.

I förra Seculo, gafs många Atheister i England,
Frankrike och Italien. Detta gaf Cancellern Ba-
con anledning at säga: At en flen kundskap af Phi-
losophien, gibr människorna till Atheister, men at en
djupare insigt deruti, födra människorna till den stora
Gudens känneedom.

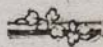
När et konstigt öfverförsäkrat mig at Konstinären

warit eller är till; så bewisar och Werldsbyggnaden
at en GUD är till.

En Christen som arbetar med en hårdnackad
Atheists omvändelse, förtjänar beröm, ty han arbe-
tar både för Atheistens som sin egen uppbyggelse. En
Atheist som söker at förföra en Christen, är så myc-
ket mehra at förbanna, som hvarken han eller hans
lärlunge, kan derutaf hafwa någon fördel.

En gudfruktig och en Atheist, tala alltid om Res-
ligionen, den förre, om det han älskar, den senare
om det han fruktar.

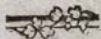
De lagar som dömma Atheister såsom dårar,
synas wara mycket klokare, än de lagar som hafwa
dömt dem till döden. Ty det gifwes brätt, uti hwilka
besträffning förackte t är nödvändigare än stränga
beten. Och man skulle allför mycket hedra Atheis-
ter, om man låte dem dö såsom farliga för Sam-
hället: ty deras tänkesätt äro påtageligen så falska
och oförnuftige, at de icke förtjåna annan tuktan,
än den som är dårar förbehållen.

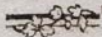
[Fortfått. fr. Tidn. N. 4.]

Men det half intet, [hwad jag pep eller sång]
utan Biskopen sade, sådana medium at komma till
Pastorater de finnas intet i Guds Ord, och at Gud
dem intet approberar, slog och up igen et annat Ca-
pitel i Bibelen, och läste af Maccabeers Bok, huru den
ena Prästen serterade och tåflade med den andre, och
hätte de öfwer hwarandra stora penninga = summor,
och optinerade fuller ändteligen deras petitum, men
sig till idel skade, ruin, skam och förderf; Han sade at
I är för ung ännu och omeriterad till sådant stort Pa-
storat, (emedan det finnas fast många, som det länge-
sedan förtjånt hafwa). Jag regererade, at I nu i för-
sta promotion sola taga gradum Magistri. Han res-
prästerade och sade, jag har så snart en Herr Jo-
han, såsom Måster Johan i consideration, när Herr
Johan är så god och kanske bättre. I gamla tider,
sade han, hade wi mindre Magistrar, och Guds Föbr-

somling hade ju så god tjänst och kanske bättre, af
 dem, som nu af många Magister, som qdr stor de-
 pens, hvilken uti goda böcker kunde amplieras; han
 sade at många andra, såsom sin hela ålder suttit
 Carellaner, åro och många Krigspräster och Schole-
 betjente, som suttit wäl tjugutwå år och dragits med
 fattigdom och travaliert sin bästa tid med stor swår-
 het, hafwa hustru och många barn i sdrsta fattigdom
 och Misår, at försörja, och åro ju så lärde som I,
 wore så helt irresonabelt och en stor synd, och ofdr-
 swarligt at gå dem förbi, Biskopen skulle hafwa swårt
 ansvar hos Gud och Konungen, och blam på sig af
 hwar rättfärdig, om Han icke hulpe dem, refererans
 des och sig på Kyrkoordningen, sade och at de hafwa
 swårare ansvar (ån de kunna tro,) hos Gud, såsom
 wosera och promovera Präster til lågenheter; sade och
 at Präster hafwa horribelt ansvar och råkenckap hos
 Gud framsör andre Ståndspersoner, emedan det he-
 ter Lif för Lif, Blod för Blod, Själf för Själf, låte
 och up åter igen af Propheten Hezechiel derom ganska
 swåra ord, sade och att i fordnå tider lopp ingen ef-
 ter Prästlågenheter, utan når de söktes och kallades,
 lupo de undan såsom för elden, (wål wetandes hwad
 för swårt och grufweliga ansvarligt Ambete Präst-
 åmbetet wore) En annan skaffare, sade han, såsom
 Arendator, Inspector, Råntmästare eller Fogde, når
 han kommer på balans, kan betala sin skuld, skulle
 han och sälja alt det han ågde, [dår det ej försloge,]
 kunde han Castigeras med Fångelse, eller södras til
 Marsstrand, eller skulle han åndteligen sättja lifwet
 til, kunde han åndå blifwa salig och Husbonden och
 Herren få sin skade igen, eller öfwerwinnan och tå-
 lan. (Fortsått. e. a. g.)

Ddb: Konungens Trotjänare HåradsHöfdin-
 gen öfwer Ålfa och Öbfrings Håraders Domsaga uti
 ti Hftergöthland och Wadstena Lån, Högådle Herr
 Jacob Munthe i Skeninge ff. 4 om morgonen d. 30
 Januarii 1793, uti Desß 61 års ålder.

Om ändamålet med de så kallade Klubbar är
at njuta mer lugn än på de fläste Näringsställen, så
borde sådant winnas. Men då det händer at en
Corporal wid swarta, blå eller gula Gardiet med stor
hög plyme i hatten, intrufar med sine wärde Res-
cruter, förbrände sorl och larm, måste man för örbin-
nans bevarande fly rummet. Tjänligast synes wa-
ra at bortwisa desse tillika med Wejånter och Pojkar,
til sådane ställen ehwaräst ej andre förslämmas än de-
ras wederslikar. Sker icke sådant, så försäkras at fle-
re förenas at öfvergifwa Klubbarna, som til efter-
rättelse ländes.

Kungörelser:

Et rum med spisel eller en kammare med et litet
köf, åstundas at hyra och tiltrådes nästkommande Mars-
tii. Underrättelse om Hyresman fås hos Skorstens-
skijaren Seelig i Fru Wiklöfs gård.

En Fader- och Moderlös Gosse åstundar at blif-
wa antagen i tjenst eller någon Lära. Des namn
nämnes wid Boktryckeriet.

Twänne Jagthundar äro bortkomne här i sta-
den, en gammal, swart med bruna ben och brunt
hufvud, samt en Tigersfärgad walp. Den som desse
freatur igenkaffar och gifwer tillkänna uti Boktryckeri-
et undfår derföre hederlig wedergällning.

En förrymd Skalkon=höna är häktad, den äga-
ren mot föda och Intimations=kostråden återfår hos
Dryggaren Sam. Dertengren.

Wid Boktryckeriet finnes: Wbn wid Jubel=Festen
för innewarande år för 6 runst. Dito Texter 3 r.

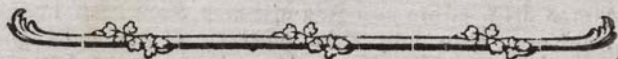
På desse Tidningar kan ännu prenumereras,
och äger Prenumeranten rättighet at bekomma de res-
dan utkomne Numror wid Boktryckeriet härstädes.

N:o 6 utgifwes Lördagen d. 9 Februarii, kl. 4. e. m.

N:o 6.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 9 Februarii 1793.

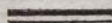
I morgon Fastlags = Söndag, Predika

I Domkyrkan: Adjuncten Schelin Ottesängen, Magister Wimermark Högskåpan och Comminist. Nordwall Aftonsängen.

St. Lars: Comminister Lindhagen.

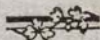
Hospitals = Kyrkan: Hesp. Predik. Apelberger.

Råst. Fredag, blifwer Rådhusw. Predikan af Magister Wimermark.

I Domkyrko = Församlingen är

Dbd: Ragnmakare = Gesäken Lars Nordström, 41 år gammal.

Gismildhet.

Gismildhet och Almosegifwande, synas wara en dygd, en hemlighet, den Skaparen upfunnit, på det en rätt Christen måtte rätt känna rikedomars värde. Den måste wara en rätt däre, som igenom hårdhet betager sig den ljustigaste frukten af rikedommar, nemligen det nöjet, den tilfredsställelse, at hjelpta olycklige. Hvad gladare syn, än den, at se den man fått gbra Lyckelig?

Me de Maintenon, känd och berömd för sitt
välgbrände, kallades af en sin Wän, de Fattigas
Moder. Hon swarade: De allmosor jag gifwer, ä-
tergifwa mig så stort nöje, at de icke kunna få namn
af dygder — Mitt ställe gifr at mig intet fattas.
Swad jag wore lycklig om jag blott igenom gifmild-
het at fattiga, kunde blifwa fattig. Jag reser ogjerna
til Marty, där kan jag icke göra någon godt. I Fon-
tuinebleau har jag mina fattiga. Jag älskar inga an-
dra ställen än där jag kan utdela allmosor — I
går ankom det på mig sjelf at emottaga en 100,000
Livres årlig ränta — Jag war med Konungen i hans
wagn — Han sade flere gånger, at han wille gif-
wa mig den, efter han trodde mig nu mera äga in-
gen ting — Jag bad Konungen icke oroa sig deröfwer,
ty jag hade nog, och sörre ägodelar skulle ändock icke
göra mig rikare — Konungens inkomster tildra Mi-
ket — derifrån drager han dem — dit böra de återlem-
nas, til folkets nytta, men icke til et Fruntimmers
öfwerflöd: Jag sade öfwerflöd, emedan i den ställning,
hwari jag är, där intet kan förnä mig at förse mig
med annat än det nödwändigaste; alla mina allmosor
altid blifwa ett slags öfwerflöd, hwilket i sig sjelft
godt och tilläteligit, ändock aldrig tilägna mig någon
merite. Och se just däri at icke kunna göra alt det goda
jag will, swarade Konungen, består min olycka —
Det gifwas dygder som äro ombjelige för Konungar at
utöfwa. Mistro sördenskull alla de Lycksaligheter som
man tror Konungar äga — Me de Maintenon fort-
for: En Konung gifwer Allmosor, när han är friso-
slig, med rättwisa. Til exempel, de undersåtare som
igenom Edra Arig, Edra Byggnader, Edra Maitrais-
ser, Edert öfwerflöd och nödwändigheten af dryga
pålager, blifwit twungna til tiggare-stafwen, böra ju
i denna dag få någon soulagement. Kalla den pen-
sion, allmosa eller uprättelse — men det är rättwist
at desse olyckelige nu böra lesa utaf Er, emedan de
blifwit ruinerade för Er skuld.

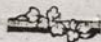
Skulle man icke hellre wilja böija sin wäljår-
ning uti den eländas stöte, än följa Phariseens exem-
pel, som gaf allmosor uti Gatuhrnen, för at dermed
förtjäna menniskjors beröm?

Man bër gifwa Allmosor med urflåning. Fbrfarenheten lærer at många begåra Allmosor, som antingen icke behöfwå, eller ock illa använda desamma, och dermed begå en sköld ifrån sådana fattige, som kunna wara mera behöfwande, men mera blygsamme.

En Esterlånning, som kallade sig Prins af Libanon, begårte af Congregationen i Diem, Afslatsbref, at få försälja til Catholska Furstar. Man aflog hans begåran, emedan en sådan hjelp är endast förbehållen åt de Furstar, hwilka för Religionens skuld förlorat sina Lånder.

At leswa af allmosor, är at bära Försynens lörre.

En Fattig begårte Allmosor af en Soldat och lofwade bedja för honom. Soldaten gaf honom en penning och svarade: Ved Gud för dig sjelf, jag lånar aldrig ut penningar på ränta.

Följande införes på begåran. [Se N. L. N. 17. 1792.]

Til Fru Sqalleraktig och des Döttrar.

För en Munstrasla akta Er,
Som intet lönligt hålla lär,
Och tyder hvars mans talan illa,
Och talar annat folk allt stilla.
Som de för Er om andra gbr,
De Er för andra ock utför;
Af desse må Ni sqwaller wånta,
För trohet all, til säker ränta.

All samqwäm borde wara fri,
Och icke öfwas sqwaller i;
Ty den som smådestenar lastar,
Får ock wål den som honom lastar.
At tala den som borta är,
Er liten ära stassa lär;
I litet wårde de Er sätta
Som hafwa utlärt konsten ränta.

Sedan flere loss. anstalter äro widtagne, til hämmande af olofligt tiggeri och fringsstrykande på gatorne, så wore lika duplanswärdt, at någre systlöbse qwinnor som både mot Guds och werldslig Lag, fortfara at idka spådomskonstier uti kort och i händer, men öfwerlöbbligast i qwinnofnets hälsofammaste dryck, Caffé, måtte warnas, och där de befinnas brottflike efter lag dömas, samt den eller de som i sine hus sådant tillåta, afsvarligen tistalas. — Det torde icke vara ogrundat, om man wägar påstå, at flere af denne Stadens Fruntimmer gifmma sine Hushålls-sysslor, blott för det nöjet, at icke öfsumma dylika öfrelåsningar, samt desutom öförlösa onddigtwis penningar, som til nyttigare behöfwer kunna användas.

Hatare af Spådomar.

Kungörelser :

En röd Sidenmuff är på gatan uphittad. Då betalning erlågges i Boktryckeriet för Intimation, lemnas underrättelse om hittaren.

En hwit Näsduk med blå listor är uphittad, som mot Intimationskostnaden och hittarelden återfås, då ägaren sig wid Boktryckeriet anmäler.

Christeliga Fbråldrars bekymmerfulla owisshet om deras Barns framtid och ewighet; föreståld i en Christelig predikan på Midsommarsdagen 1784, i St. Olai Kyrka i Norrköping, af Mag. Johan Åstrand, säljes wid Boktryckeriet härstädes för 2 s. Exempl. Desutom finnas: Nya Testamentets Moses och Aron, 8 s. Dwidii Sorgebref öfwersatte, 6 s. Baxter de Heligas ewiga ro, 5 s. Sturms Nattwardsbot, 16 s.

N:o 7 utgifwes Lördagen d. 16 Februarii, kl. 4. e. m.

N:o 7.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 16 Februarii 1793.

I morgon i Söndag. i Fasta Predika

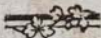
☩ Domkyrkan: Comminist. Nordwall Dttesängen,
Comminister Lindhagen Högmaskan och Adjun-
cten Schelin Åstonsängen.

☩ St. Lars: Magister Wimermark.

☩ Hospitals = Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.

☩ Råstf. Fredag, blifwer Passions = Predikan af Ma-
gister Wimermark.

☩ Dbd: Borgaren och Sejlaren Christian Sigismund
Brussel, 55 år, af slag.

Godhet.

Swad man kallar godhet, war hos honom uti den
högsta grad och med den fördelen, at godheten
war tydeligen utmärkt uti hans ansigte, åtbörder, tal
och gärningar — Man ansåtrodde sig helt och hållet
åt honom, utan annan borgen — Lyckliga, men säll-
samma dygder, hvilka icke fordra annat bewis, än
det man både snart och precist kan hämta af blott
utwärtas märkningar.

De omåttligen goda menniskor, äro gemenligen
ofbrigtiga, äfwen i utöfningen af deras godheter —
Och å andra sidan, äro försigtiga menniskor sällan goda.
Han seå det tilnamnet. den goda. En långt

ärofullare titel än den som är grundad på Furstars
högmod och millioner människors olycka.

En man som förvärfvar sig sina underhafwans-
des värden genom godhet, lefwa i sitt hus snarare
som en Prints än såsom en enkild — Han älskas,
hans befallningar emottagas med tilgifwenhet, och en
allmän tåflan at wärkställa desamma, är deras er-
känsla och hans bejdning.

At försäkra sig om en människas godhet, bdr
man undersöka, om den härflyter utaf en wärkeligen
god god naturel, af god blod, om den håller stref
wid sjukdom och hålsa — i medgång och motgång, —
emot högre och lägre. Ty om godheten förändras sig
uti någondera händelsen, så kan den icke anses an-
ses annorlunda än såsom en hastig själens öfweril-
ning, förorsakad utaf en ny tankarnes inflytelse, eller
såsom en wärkan af blodets omlopp, sundom lättta-
re, ståndom trögare.

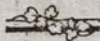
Eljest, fastän de goda och ädelmodiga äro så få,
och förtjåna ju mycken högaktning framför totaliten,
at man kunde med skäl tro dem härstamma ifrån et
ädlare släkte; så är dock likwäl naturens en och den
samma, drifwen af lika wärkningar, försedd med lika
egenheter — men upbrukad och förbåttrad igenom
uppsötan. Watten är et flytande ämne, både winter
och sommar, både när det är til is förwandlat eller
när det befruktat och wedergwecker jorden. — Likaså
med människohjertat — det wil utwidga sig — känna
dygden — älska nästan: Men när inneslutes innom
sig sjelf — lemnas at sin medfödda onda bjelse —
saknar uplysning och goda efterdommen; så får det
smak för den förderfweliga egenkärleken — för egna
nycker — för kallsinlighet emot medmänniskor: Lika
såsom den eljest goda naturen wore bottenfrusen och
afstynad uti sina wärkningar igenom någon emotsris-
dande kraft. Swilken stadnar gwar i ödemarken? In-
gen, ty där finnes icke annat än bittert watten. Men-
niskor och alla Creatur söka det friska.

Den som är upriktigt god, nöjd mee sin lätt,
här et fullkomligt förtroende til det högsta Wäsendet,
uti hepp om en ärofull oddslighet — den, säger jag,
bestäddar alt det som öf omgifwer, med et kärleksfullt

äga — med wälbehag. Rist träden, planterade uti fruktbar jord, hwilkas grenar, nedtryckta utaf den ymnoga frukten, tilbjuder den samma godwilligt åt alla som wilja förnjda sig derutaf.

Älsand alla Guds stora egenstaper, är Godheten den synbaraste, om menniskorne wille det eftertänka. Utan at gifwa sig ut på djupet af Hans oändliga godhet i andeliga ting, hwad godhet är det icke, at hafwa sammanbundit alla våra nödwändiga gertningar, med wårt nöje, och at hafwa gjordt menniskorna skickelige til uti et ändeligt antal ämnen? — Man kan frut säga at menniskorna äro mera fallne för bedröfwelse och sorg, men det är icke så. Och om det så wore, så böra wi derför icke misplänna Guds stora godhet, emedan det är lätt at se, det de nöjen wi smaka komma af de goda Logar som han nedlagt uti alla tings natur, och at största delen af våra bekymmer komma af wårt förnufts misbrukande. Men det är icke sant at menniskor här i werlden lida mera öndt än godt — det är wår otacksambhet, wårt höghmod, våra omätteliga begär, som inbita oss det. Mennisko-slåttet är i allmänhet det lyalligaste af alla släkter, lyalligare än det förtjänar at vara, och om siundom någon bedröfwelse oss intager, så så wi deremot känna tusende nöjen, om wi wilja wara derpå upmärksamme.

Den godhet som härflyter af ett godt temperament, har stort företräde för den som bewises för wissa orsakers skuld. — Det gifwes menniskor som hwarken kunna älska eller hata, och hwilka följakteligen tjäna til ingen ting, äro obetydeliga Medlemmar i Samhället, emedan man kan hwarken hoppas något af dem, eller fructa för dem.

L. f. st. Matfriaren: wissa Fruntimmers Dubbärare. Wälment warnas min Herre, at såsom drifwen af ert Chalusie, icke widare blanda edra annars wänliga rapporter med ofanningar och söka en dock mislyckad adöense på selska oskuldens bekostnad och jag beklagar Er såsom blottsköld för en allmän miscredit, samt namn och Carcter utsatt i nästa Blad om Ni än widare förtfaren.

Nitist Patriot.

De respectiue Fruntimmer som dels hemma i sina hus tillåtit min upvakning, åfwen hedrat mig med besök för at profitera af min lilla kunskap i spådomskonsten (aber Glaub) auerteras aldrabdmjuk. At det jag i nååta weckas slut årnar resa härifrån, hwaraf kunde hånda at många af mina Gynnarinor skulle komma i den bekymmersamma belågenhet och saknad af de uplysningar en långlig årfarenhet mig bibrakt, detåst jag icke i tid gaf min bortresa tillkåuna.

Kungörelser:

3 afton kl. 5 e. m. upføres på härwarande Rgl. Privilegerade Theatern på begåran: De Klände, eller Werldsbract och Ånger, Drame uti 5 Acter, af Herr Wjörn. — Åfwenledes får man åran Auertera at de dagar Theatern härstådes öpnas är Tisdag, Torsdag och Lördag, samt blir blott härstådes 6 Spectacles til upförde.

Wid fordna KronoBränneriet här i staden finnes til köps et par Qwarnstenar som någon hugad köpare kan på stället därstådes om priset Accordera.

En Öfwerläckt Wagn och en Dite fyrstiftig på Tjåtkar, tillika med Wagnshus, är til salu; hwarom köpare kunaa få vidare underrättelse hos Bokh. Schög.

En munter om 16 eller 17 års ålder, hwilken wål och snålt kan räkna och skrifwa, qåst den någon tid warit i handel kan få anwifning til Condition af Gustaf Tinnerholm.

Förleden 20:bedags marknad pantsattes af en öfånd Qwinskperson för 32 β. lån, et sifwer Instrument, som innom en timma skulle igentöfas, men då hon sedan den tiden sig icke instålt, och pantens wårde wida öfwersjiger lånet, så har man anledning förmoda at samma Instrument warit sinit; det warder fördenessuld härigenom uplyst, och kan af ågaren på beskrifning och årlåggande af de låntagne 32 β. samt Intimations öjnaden återfås hos Nils Tornberg.

Et Sidenband med spånne återfås wid Tryckeriet.

No 8.

Lindöpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 23 Februarii 1793.

I morgon **2** Söndag. i Fastan Predika

I Domkyrkan: Adjuncten Schelin Ottesängen, Magister Wimermark Högskolan och Commminister Nordwall Afstonsängen.

I St. Lars: Commminister Lindhagen.

I Hospitals = Kyrkan: Hosp. Predik. Appelbergér.

Passions = Predikningar i Domkyrkan:

Commminist. Nordwall Onsdagen och Magister Wimermark Fredagen.

I Domkyrko = Församlingen äro

Födde: 2 Söner och 2 Döttrar.

Dö: Stadsfogde = Enkan Maria Hesselqvist, 47 år, af håll och styng.

Äregirighet.

Man stiger aldrig så högt, som när man icke wet, hwart man går.

Utaf äregirighet gifwes tvåanne slag, nemligen at samla ägodelar, heder och ära. En del menniskor söka endast det förra — äro girige — förtjäna allmänt sbrackt. En annan del söker äran — et ädelt eftersträfande. En annan del, hwaraf werlden är upfylld, söker både rikedom och heder — nihil in toto. De förra äro altid i frestelse at blifwa bedragare — äro ofta ofta. De andra, ehuru ädelmodiga, löpa ofta fara af

begå en ond gjerning. Det tredje slaget hafwa icke nog styrka at göra det onda — icke nog girighet at kunna bedraga.

Elafwen har allenast en Herre. Den äregirige har deremot så många, som de äro, hwilka kunna wara honom uti hans lycka nyttige.

Äregirigheten är en så subtil last, at den blifwer ofta en dygd, när den passionen af hwilken hon föddes, är måttad. En löfsaktig blir då ärbär — En upprorsmakare en hjälte och så vidare.

En omåttelig girigbukt, är den största fantast, men sjelf tror han sig wara en hederlig karl.

Äregirigheten bedrager wissheten.

Det tyckes wara underligt men är en sanning, ot man har sällan en omåttelig ambition, utan at tillika wara omåtteligen nedrig — högst angelägen om storhet, kryper den äregirige för att blifwa upphög, Likt ormen, som i det han sig upphäwer med sin buk, trycker jorden.

Om man will undersöka äregirighetens natur och egenheter, så skal man utan möda finna dem. Hon är prolif, full af förärböde tankar — af swära, säfänga förslager. När hon wunnit en önskan, wil han altid gå vidare. Hon har et ändamål, men kommer aldrig dit.

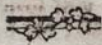
En Catholik Fursie lät utspida det ryckte at Wäfwen war död, och berättade det åt en af sina största Ambetsmän, en Cardinal som traktade efter Petri nycklar. Cardinalen bewisade straxt den fördel som både Konung och Pilet tillflyta kunde, om en sådan som han, Konungens Wän, dertill blefwe wald. Konungen jakade härtill, men beflagade at han icke hade penningar til Walets undersiddjande. Cardinalen lemnade straxt två tunnor guld, hwilka Konungen tog emot, med löfte at lägga til resten. Sedermere anlom bref som berättade at Wäfwen lefde och icke varit duf. Cardinalen begärte sina penningar tillbaka. Konungen swarade; Jag skal bestraffa min Ambassadeur, men hwad pengarne angår, om Wäfwen icke är död, så skall han doft dö en gång.

Utaf alla dem, som hafwa beslättat jorden och bedröswat menniskor, är ingen enda, som icke påstår

sig hafwa befordrat menniskornas lycksalighet. Mistro
derfbre hwar och en som lift wäldswärkare och tyrann
ner skrpter derutas. Man måste med fasa anse äregia
rige infräktares framgång.

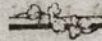
Man förundrar sig deröfwer at en enda Ministre
kunde förena nästan alla Europeiska Magter på en
gång emot Frankrike — Men man bdr med mera sans
färdighet säga: Hwad underwärt i Historien, denna
Ludwig XIV som ingen wägade anfälla så framt de
icke woro tjugu emot en? Många Historie-Skrifwa
re hafwa öfwerhopat denne lycklige wäldswärkaren med
beröm. Men det är lätt at gbra sig til en stor men
niska när lagarne trampas under fötten. Witts mör
dande och Slagningen wid St. Denis, äro mera wär
dige en blodtorrig Slagskämpe, än en infödd Gene
ral; det sega Manifest, hwaruti han kastade mistankar
på Galliske Jurstens lagliga rättigheter; Hans köpta
panneggriffers Lofskrifter, gbra honom altid skräftelig
hos de kloka: Så många förlorade Batailler, — för
summade tilfällen at eröfra — illa utförda företag, gbra
ro honom icke stor utan i Machiavellistens ögon.

Äregirigheten är farlig i en Republique: Men har
goda wärningar och gifwer lif åt Monarchien, är där
icke farlig, ty där kan hon beständigt hållas i tygeln.

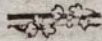

Epigramme.

Herr — d, driftig, kall och rå,
Bdr aldrig hoga roler spela —
Som Dräng han kan förlåttligt fela —
Som Hjelte bdr han handklapp få.

I afton kl. 5 upfbres på härwarande Kongl. Pri
villierade Theatern Eugenie eller Den Dygdiga Brott
lingen, Drame uti 5 Acter, hwarefter gifwes Den be
dragne Doctorn, Lustspel i en Act. Nästkommande
weca öfnas Theatern blott 2:ne gånger som blir
Tisdag och Torsdag.

Kungörelser:

Efter afledne vice Pastoren Herr Gust. Erwall, blifwer d. 4:de och 5:te nästkommande Martii Auction hållen uti Sammaktils Prästegård på Guld, Silfwer, Gång och Linfläder, hwaraf största delen är nytt och obrukadt: en ansenlig samling Böcker med ärfvillige Membler bestående uti Bureauer, Wäggubr, Speglat och Skåp med mera. Säkre inropare få Credit med betalningen til nästa Michaelii; men okände och osäkre måste betala waran innan den från stället afhämtas.

Den som åstundar at til Stockholm medtaga en fyrstiftig täckwagn, som nästa måndag är sår:ig at emottaga, emot 16 f. för milen. Wilforen kunna vidare upgifwas wid Tryckeriet. Tjälkar äro äfwen til Wagnen.

En bestedlig piga, som kan brygga wål och däröfwer lemnar mederbberligt bewis, kan få en förmonlig tjänst, wårfrudagen. Stället nämnes på Tryckeriet.

Uti Tracturen Engströms hus här i staden är et rum at hyra nästa Wårfrudag; spisning kan fås på samma ställe.

En ny wål beslagen slåde, klädd och målåd, tilfika med en Birau, är til salu, och kan på stället beses, hwarom underrättelse lemnas på Boktryckeriet.

Wid Linnås Påstgård finnes til salu 3 tolfster nya granplant om 11 och en half alns längd, 12 tumms bredd, större delen 3 tumms tjocklek och de öfrige 2 och half tum. Närmare underrättelse fås wid Boktryckeriet härstädes.

En ung god Wjölfsko wälködd som högst 3:ne weckor härefter skall kalfwa, är til salu nu genast, underrättelse fås i Wäsira Tullen.

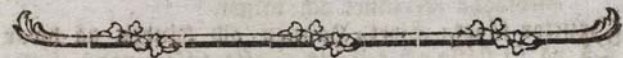
Wid Boktryckeriet finnes: Nambachs Passions- Betraktelser 2 delar, a 1 N:dl. Exempl., samt

Hos Bokbindaren Tidström finnas följande nya Böcker. Natwardesbok för Ungdomen, i synnerhet för dem som första gången ärnar begå Herrans Hel. Natward. Första delen innehåller Lagen och Evangelium, och den andra Bbnen och Sacramenterna af Kyrkherden Wisen, wälstkt band 16 f. Lårobof i Christendomen, 12 f. Någre Drag af Fredric den Endes Carreter 2 Del. 34 f.

W: 9 utgifwes Fredagen d. 1 Martii, kl. 3. e. m.

Lindöpings Vecko = Tidningar.

Fredagen d. 1 Martii 1793.

I morgon 1:sta St. Bönedagen, Predika

I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottesängen,
Hosp. Pred. Apelberger Högskåpan och Adjuncten
Schelin Afstonsängen.

I St. Lars: Comminister Lindhagen Ottesängen och
Högskåpan.

I Hospitals = Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger. Guds-
tjensten börjas kl. 11.

I öfvermorgon 3 Söndag. i Fastan, Predika

I Domkyrkan: Adjuncten Schelin Ottesängen, Ma-
gister Wimermark Högskåpan och Comminister
Nordwall Afstonsängen.

I St. Lars: Magister Wångenbergs.

I Hospitals = Kyrkan: Magist. Wimermark. Guds-
tjensten börjas kl. 11.

Nästk. Fredag, Jubelfäst = Dagen, Predika

I Domkyrkan: Adjunct. Schelin Ottesängen, Magister
Wimermark Högskåpan och Comminister Nord-
wall Afstonsängen.

I St. Lars: Magister Wångenbergs Ottesängen och
Comminister Lindhagen Högskåpan.

I Hospitals = Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger. Guds-
tjensten börjas i vanlig tid kl. 10.

3 Domkyrko-Församlingen Åro

Födde: 2 Söner och 3 Döttrar

Födde: Färgaren Joh. Adam Wejdemans hustru, Christina Johanna Linnerstedt, 37 år, 10 m. af tårande sjukdom. — Glasmåst. Gesällen Nils Wetterbergs Doter, Anna Christina, 12 w. af slag. —
 Betjänten Lundbergs lilla Doter: = = =

Utdrag af en Beskrifning om Djurens Naturliga egenskaper och deras förhållande emot Menniskans medfödda förmåner och brister.

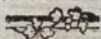
Quactor säger: Hjort-Hannen och Hinden gå hvar på sitt ställe och trifwas ej ofta tillsammans, i ansesende dertill, at hon fördragtar hans öfverwälde och tror sig det enskilt bdr tillkomma, flyr så mycket hon kan hans sällskap och söder sig särskilt i lag med andre sine wedertlikar; men så lika nöjd hon är dessemillan om hans umgänge, så angelägen är hon då hennes brunstetid infaller, at uti all ting gå honom, så framt ingen annan hanne är å hennes ort at tilgå, tilhanda, wara tilgifwen och underdanig. Brunstetiden warar högst 3:ne och hon går med Jostret drågtig 40 weckor.

Hinden synes, billigt wis at sluta, föreställa et flurstt Fruntimmer, som will härskla och råda uti alt, utan at pröfwa om des förstånd sträcker sig til utdfnningen af mannens tilhbrige öbromål, samt wid et eller annat tilfålle wisar, (åtminstone i utdfningen, huru hjertat deremot svarar, lemnas til undersökning) makalbsa prof af ödmjuk- och tilgifwenhet, på det hon wid andra tilfällen så mycket bättre må kunna utdfwa sin öfwerdrifne Regeringslystnad. Intet djur är så listigt och äger de förstållningsgåfwor som detta och is från des Fabrique har förmodeligen alt Krypterie och förstått wäsende sin första uprinnelse. Om man efter Försynens wilja hade afswarsammare tillsyn, ån gemenligen i våra tider sker, öfwer detta perpetuum mobile och oroliga onda, hade såkert mennisko-slåget icke så mycket ondt at befara som dem nu, ty warre! öfwergår. Swarfdre man och finner af Historien, at så länge Dwinnor höllos i skålig och billig subordination, war Folket mera upräftigt och utdfwade sin

ondska på groft och handgripeligt wis; men då man i senare tider begynt at uphäfwa dese Swaga käril til Gudinnor och anse för samwets= synd, eller åtminstone för oanständigt, icke beständigt wara en ödmjuk Tjenare och wärkställare af deras rasande principer, duma passioner och illistiga wilja, så har werlden blifwit så skenfager och konstig i ondskans utdfwande och lårt så fbrsockra och utsmycka odygden, at man lika som påtrugas få smak derföre, så framt man ej har öfwer naturliga ögon, at åtskilja godt och ondt.

Fordom Adnets ifriga Tilbedjare,

Från Tjufröuhand och Musens tand
Från Råring=poek och Huse=forß
Beware milde Herre Dß.

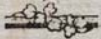

Imitation af det oförmodade brefwet.

Jag i en ödnhet all sällhet tror finna,
Ät Himmel! af ndje på tusende sätt,
Säg hwad som felar du är ju Gudinna?
Af den förädlade Weneris ätt.

Hwad tror Du din wän i sin enslighet önskar,
So endast den suet: Nå Himmel! Ät hwem?
So i den Bokstaf som solens wåg liknar,
Finnes des bdrjan, och slutes som Ditt.

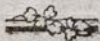
Ej ensam på Stygiska stranden jag klagar,
Folgd af en wän, lika kärlig som jag,
Han på ett S, twänne halfmånar drager,
Nu gissa, och teckna, med pennan war dag.

Swar på Epigrammet i Linf. T. N:o 8.

Du, som Båtard utaf Apollo är!
Öch lutan illa stämt, bdr henne aldrig trä:
Slå den i fras; ty, wet Critiquens öra
Af des birfiteri allenast har beswär.

----- d.

Måst. Torsdag blifwa, til firande af Jubel-Festen i Upsala, här på Kongl. Gymnasium, jämte Instrumental och Vocal Musique Twänne Orationer hållna, före midd. kl. 11, på Latin, af Lectoren Herr Magist. Marc. Wallenberg och e. m. kl. 3, af Rector Schole Herr Mag. And. Collberg: blifwandes anstalt fogad, at ankommande resp. Åhbrare stola derwid erhålla beqwämlige rum.

Månikommande måndag d. 4 dennas, upfbres på härwarande Kongl. Priviligierade Theateren: Sotsterdet eller Kronfogdarne, Lyrisk Commedie uti 3:ne Acter, hwarefter gifwes den Förtrollade Wågaren, eller den Straffade Nyfikenheten, Lustspel i en Act, med waudewiller. Wörjan ster kl. 5 e. m.

Rungörelser:

Hos Bokbindaren Tidström finnas följande nya Böcker: Ståhlbergs nya Psalmer öfwer wår Frälsares Jesu Christi Lidande, Ödd och Begräfnings, samt flere Andeliga Sånger i särskilda ämnen, tryckt i Stockholm 1792, kost. 18 s. håftad. — Christendomens förmodtelse i det uplysta Tidewarfwet, af J. W. Dahl, på Klagodagen 3 s. — Tusen och en aftonsund, eller Samling af utwalda Chinesiske och andre Orientaliske Sagor, 8:de delen, tryckt i Stockholm 1793, 12 s. Hela Samlingen i 10:de. — Djerbergs Geographie 3 Del. Stockholm 1793, i 10:de B. Band. — Menz nissans Rättigheter, 18 s. af L. W. — Historia af någre de måst ryktbare Sjörsware, deras Fälgärningar och swaff, äfwen om 2:ne Dwinnot som idat samma handwerk, 24 s. Stockh. 1792.

Wöndags-Texter såljas wid Tryckeriet styckewis för 2 runst.

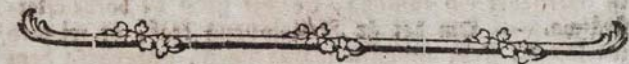
Eäfom uppassare Åslundas en Goffe emellan 12 å 15 år, som kan uppe bewis om bestedlig frejd. Adress sås på Boktryckeriet.

Et på gatan uphittadt bref til Betjänten Joh. H. Hemmes på Sörby, återfås mot Intimations kostnaden på Boktryckeriet.

N:o 10 utgifwes Lördagen d. 9 Martii, kl. 4. e. m.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 9 Martii 1793.

I morgon 4 Söndag. i Fastan, Predika
I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottesången,
Hosp. Pred. Apelberger Högmasången och Adjuncten
Schelin Alfonsången.

I St. Lars: Comminister Lindhagen.

I Hospitals = Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger, Guds-
tjensten börjas kl. $\frac{3}{4}$ til 11.

Vasions Predikningar i Domkyrkan:

Comminister Nordwall Onsdagen och Magister Wimer-
mark Fredagen.

I Domkyrko = Församlingen äro

Födde: 1 Son och 1 Dotter.

Wigde: Hoffslagare = Gesällen Magnus Ryberg och Ens-
kan Gertrud Lundgren.

Obbe: Directeuren P. Elgerii Enkefru, Fru Anna Ma-
ria Ell, 64 år, 10 m. → Jungfru Elsa Margare-
reta Hellbom, 55 år.

Commedier eller Skådespel äro hos oss så wäl som
på flere orter i werlden wanlige, och hafwa frän
åldre tider warit bruklige. Om de icke warit männi-
skoflagtets fördärf, så wägar man utan fruktan påstå
det de werkeligen äro snarare til skada och sedernas
försiðress, än til någon nytta och deras förbättran-
de. Jag wet wäl at flere inkast kunde göras häremot,

men erfarenheten wisar motsatsen. — At med förledande skäl wisja wisja Commediers nytta, skulle af den rätt-tänkte delen anses utan werkan, samt selfwa byagnaden lika bristfällig som grunden. — När människan kommit til stadga och begären mindre eldiga än i Barn- och ungdoms-åren, kunna de tjåna til tidsfördrif och sinnenas lättnad, men ej widare.

Seke dess mindre ser man ungdomen, som borde med nytta och slit nyttja alla stunder som aldrig återkomma, yra och utan eftertänka förslösa tid och penningar, på et lappri som gbra dem mera begärlige til welsighet och fåfånga, än det goda de borde efterstråwa. — Om det är Religionens kraf, at wi med warfambet skola upfostra våra Barn, underwisa dem i de stycken som äro nödwändige; handleda dem i Herrans saliggörande låra; wisja dem med sorgfällighet, den Christeliga pligten at älska nästan o. s. w., så borde icke som nu merendels sker wara, at då barnen knapt hunnit til den ålder de kunna skilja höger från wånster, blifwa inwelsade i fåfånga, eller artige dy-medelst at de begriwa någre Fransöske ord: med begärlighet gå til Spectaceln och Danshusen m. m. — Huru snart kan icke af stormarne som rafa på sålten de Blannor förkrossas som loswat of en hårlig utsig? Hjertat, som til sin widd, ånnu icke känner det onda, fördråwas. — Och i en tid, när man anser det wackra Rdnnet såsom Gudinnor, hwad har man annat at wånt? Desse swaga, anse för största försigtighet, at med klådnad och fåfånga använda halfwa dagen, för at kunna behaga den andra halfwa. De låra sig åntesigen blifwa så artige, at de snart föråta det förre nåmsta, såsom at frukta Gud och älska nästan. De anse människor som äro under deras rang, lika som krypande djur. Olyckliga tid! Wortsåmda seber! Skensfagra förstållningsgåfwor — Wätte I selfwe låra känna hwad Er pligt tilhörer! — Och Ni, som offren så flitigt på desse swaga Altare, weten at Ni åren selfwe orsaken til Er framtids öfwe. Weten, at med åren aftaga behagen, med åren wådas misnöjen — och då — då är den fordna Gudinnan förswunnen.

Upfostran dårfdre med warfambet edra barn. Låser dem fly det fåfånga; underwisen dem med sorgfäll-

lighet och wården dem som Er sibrsta Rikedom, på det de
 måge blifwa Er ålderdomströf. Låten dem icke sibrta
 Er i fbrtid i grafwen. — Låt dem anse Commedier så-
 som farlige medel til deras ungdoms fbrsbröfser. Wi-
 sen, huru högt de bö a ålsta nåstan, från den i åro
 sitter, til den som trålar i gruset. Då kunnen I med
 glädje wid dagarnas slut åga den fbrhoppning, den til-
 fredsfållelse, at I upfylt Er pligt mot desse wår lösa,
 Ja, I ågen då samwetets lugn; och denna lön bsa
 mertråffar wida denna werldens hårligheter.

Fbr detta ålskare af Skådespel.

Epigrame.

Jag tror man talat om den sång,
 Som fring i luftens kretsar hördes,
 Nått dumt, jag tror det ock utfördes,
 At de med sådant gjorde bång;
 Man många namn den gifwit har,
 Ty! hwad det war owårdigt nämna,
 Men böken will i all sin dar,
 Få öfwerhand och smådjur spånna,
 Ej undranswårdt om nycter små,
 Af luttlighet då kommer på;
 Didspråket fannas alla dagar;
 När hwar en gjbr som han behagar,
 Verdm ell' fram han åt sig lagar.

Fabel.

Åt! Gudars Far, sade Pluto til Jupiter, du
 lofwade mig i årsåttning fbr alla de falska mennistor
 du utrotat på jorden, en Råf i männisse-skapnad,
 som ensam skulle åstadkomma mer ondt, ån alla de
 fbrre; Men hwarföre gjorde Du hans buswid så stilig-
 aktigt från andras? Hwarföre hans Rbda hår? Hwar-
 före — Pluto! Du har ju ordsak at klaga, swarade
 Guden: Åger han ej den konsten, at under wånstas-
 yens larf wara den nedrigaste fiende? Han ljuger ju,
 han fbrtalar, han bedrager, han smilar, han — Med
 ett ord, han år ju en fullkomlig Råf — Hwarföre då
 fråntaga honom swantsen? Så — underlåta dig om
 din Favorits upfbrarde — Pluto lybde och font, at han
 icke hade ordsak at wara misbjud med sin Råf.

Til den Skriflystne Herrn, som behogat i Lin. Becko-
blad N:o 5 berättat, at han har en förrymd och er-
tappad Kalkonhdna i förvar.

1:o Frågas om nu warande ägaren och Wackhafwan-
den öfwer den förrymden icke sjelf varit med både
wid flygt och ertappandet, i tanka at desto säkrare
få spisa ensam.

2:o Om han kan utan fyrfota = Råfwens begär lemna
hänne åter om dess rätta ägare sig insinner?

3:o Hwaråfren han icke redan i tyfthet upåtit hufwud
och fötter, samt igenfopat spåren, som eljest plågar
rddga Rofdjurens hemwist?

Men Allmänheten tror, at den flygtade varit
ett med borst på ryggen försedt Fyrfota = djur, som bru-
tit sig utur ägarens förmal eller Audience = rum. Och
om så är, lärer wården med desto sdrre begär fbr bå-
de sjäder och fött behålla Rymmarens fbr egen räkning,
och har således Intimation funnat undwiskas, ty jag är
älskare af Fogel och sanning, men hatare af Ibgm och
Rymmare.

Anders Jonsen. Klosterbo.

Kungörelser:

Den som wet sig hafwa lånt Thor Odens och Frig-
gas, eller gamla och nya Upsala, Mora Stenars,
Konung Björn och Konung Eric den Heligas Historia;
öfwen en annan bok kallad Öbden och människans tal,
behaga dem inlemna wid Boktryckeriet. Ett par goda
Hårhundar ärd til salu; underrättelse fås hos Dahlgren.

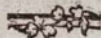
En Egendom är til salu på Humblebergs = gatan
under N:o 66, hwaråst hugade Rbpare hos Tullstrif-
waren Sjöberg derstädes får sig anmäla.

Nästa Wårfrudag åstundas mot Månattlig betals-
ning, en Kammare och Sångkläder. Underrättelse lem-
nas wid Boktryckeriet.

Ett Hattband af sammet med stålspånne är til-
waratagit wid Boktryckeriet, som rätta ägaren mot In-
timations = kostnaden återfår.

Förl. Lörd. emottog jag under Couvert et stycke
at införas i desse Tidningar; men som rummet då war
uptagit lemnas det til N:o 11, som utgifwes Lördagen
d. 16 Martii, kl. 4. e. m.

Utgifw.

Lindöpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 16 Martii 1793.

I morgon 5 Söndag. i Fastan, Predika
i Domkyrkan: Adjuncten Schelin Ottesängen, Ma-
gister Wimermark Högskåpan och Commminister
Nordwall Alfonsängen.

St. Lars: Commminister Lindhagen.
Hospitals = Kyrkan: Magister Wimermark. Gudstjen-
sten börjas kl. 11.

Passions Predikningar i Domkyrkan:
Adjuncten Schelin Onsdagen och Magister Wimermark
Fredagen.

I Domkyrko = Församlingen äro
Födde: 1 Son och 2 Döttrar.

Min Herre!

Jag bär tro, at Ert loftal om Godheten i Lind-
öpings = Tidningen N:o 7 hast til ändamål Läsarens
öfwertygelse om sanfärdigheten af hwad Ni sagt. — Den-
na söker jag; men sunda förnuftet nekar mig finna den,
i spennerhet der Ni säger: "Den godhet som härflyter af
"et godt temperament, har stort företräde för den som
"bewises för wissa orsaker skull." — Ni får ej anse obil-
ligt, om jag uppdagar Ert förwillaede tänkesätt i denna
fråga: Den som af Naturen är böjd för känslolshet
wid åsynen af uslingen, den som aldrig utan inwärt
lidelse ser den lycklige; om en, med så hårdt tempera-

ment, kufwar det, får smal för Dygden och blifwer god, utan annan egennytta än, den dygden tillåter; äger då intet den förråde framför wælingen, som lika så litet förtjenar vår beundran eller ätning för sin godhet, som den uttrötade för sin berögenhet at söka hwila? Jag kallat den W-llig, som är twål under passionerne och det en ufel Philosophie som antager, den godhet, hwilken beriweras endast från en medfödd instinct, framför den, som leder sin origine från sunna Principer och öfwerlägsen styrka i en förwärfwad, men ej medfödd wacker Character. Min Herre! antingen äger den förråde i Ert wärdne, som, i grund af sin födsel räknas til första Ståndet i samhället, eller den, som genom utmärkta bygder förwärfwat sig denna heder? Den förre har ej kunnat hindra sin födsel; men den sednare har måst utöfwa ädla gjerningar.

Ni talar om godhet, som beriweras af god blod. Detta ömkeliga uttryck, som råder Er allt för stora sakkunnighet om både menniskan och Er sjelf, förbjånar ingen annan wederslägning, än den wälmenta warning; skona en tänkande och uplyst Allmänhet från raisonnementer som sakna all urstilgning, och nyttja i stället god diet under det Ni Curerar Ert swaga blod, som så märkeligen utmagrat Er hjerna på allt förstånd.

Swar på Epigramet i Link. Wecko-Tidn. N. 10.

Qui Baviuum non odit, amet tua carmina, Mævi.
VIRG.

Ach! kära Momus! om du kunnat bättre gömma
De långa bron som så råda din natur! —
När Midas mekan Van och Phoebus wille dömma
Mins hwilket straff han seck. Vulcan! du sula djur
Minersa safar för dit set. Olympen fly!
Gudinnan är så stor; och du — så stygg. Ty! sy!
Parnassen ratar dig. Ach! kasta bort din penna!
Ekomakare! blif wid din läst. Lär riktigt känna
Swad som förkastas bår och swad som dugligt är.
Du älsjes dum och rå af alla hållas lär,
Du älsjes föremål för allas löje är.

Fabel ur Ovidius.

Sil Jovis stälta Thron när Offer skulle bäras,
 Och på sin valda Fäst han skulle nitiskt äras,
 Så strömmar flockwis fram at Honom dyrkan gje
 Ett Folk af eldadt bröst; förmatne! kom och se,
 Lycaon Gudhs, wild i illflig yra rasar,
 Och ej Olympens Drott at dristlig småda, sasar;
 Men med en hämlig mine des dyrkare beles,
 Och på des rena nit med wrånga ögon ser.
 Men Jofur, då hans swel och smådan blefwo sporda,
 I wrede stiger ned, och bdrjar således orda:
 Hör du förmatna själ! hwad har du mig bestridt?
 Min dyrkan. Eror du wäl at du får leswa fridt?
 Nej håll du smådare! och hämden billigt fructa,
 Se! blixrens wrede blos din djersbet ärna tukta.
 Will du Religion des lagar och des bud
 Ej akta? Icke mig som är din swurna Gud?
 Så skall, Typhoens lik, utaf min hämd du krossas
 Och åskans skarpa spjut uppå din hjesa lossas.
 Af et så allswart hot han tyktes ändlig få
 Ett stung. Nu til förswar han bdrjar tala så:
 Du Gudars Kung! tillåt, at säga som jag tycker:
 Religionens helgd, den är ju blotta nycker,
 Ja, jag bedyrar, at den hör mig intet till,
 Nej, den får Clericiet ju stäta bäst det will.
 Likwäl jag undanber: Jag Orgia will sira,
 Och slawisk dyrkan gje wid Gudens wäta Spira.
 Då säger Jupiter, af slita uttryck wred:
 Det kan ej annat ske du måste sdrtas ned.
 Men när Lycaon såg, at Jovis wrede lågar,
 Att långre stå emot han äntlig då ej wågar.
 En swartssjul Ambition, at icke synas samsi
 Bland alla, saken war, som wärlade förnämst.
 Han skulle då, fast sent, på Gudens Altar bära
 Et ångradt Rökwerk; Men — här siet man annat lära
 Ty då Lycaon kom, så blef et annat ljud:
 Les lustigt hwar och en! jo, lyd man mina bud.
 En Orgia då blef, som sagt war riktigt srad
 Och denna glada Fäst med skrik och dunder zirad.
 In wakte man et støj, emellanåt man drack,
 In man förndjer sig med annat nedrigt swack.

Bachari bfwos fullt, ja äfwen Cachinare,
Det feltes ingen ting, nej, icke Ullulare.
Men, som mot Jovis bud en gåctig eller arg
Ej tåles, blef han straxt förwänd uti en warg.

Charade.

Mitt Första snges först uti vår helga Tro,
Uppå mitt Andra ej är tjenligt til at ro,
Mitt hela är et namn, på menniskjo person,
Som ägde godt manér, i synen at behaga,
Men under Wänskaps lark, så fans en fastlig Ton,
At såsom ägta råf, förtala och bedraga.
(Namnet gifwes nästa Charade.)

Kungörelser:

Om någon åstundar mot betalning goda ärter, at så,
kan han anmäla sig på Boktryckeriet härskådes.

Hos Lidström: Swenska Jordbrukets - Historia
af Hårdshöfding W. Blix, andra uplagan, Stockholm
1793. Papp. B. 12 s. — Förskil til en Moralisk eller
Sedolärande och Politisk eller Dorgelig Cateches af Hårdshöfdingen Nordell, Stockh. 2 s. 6 r. — Engelska
Språkets art, wisad uti Föreläsningar; til deras tjenst
som utan muntelig underwisning sjelfwe wilja lära sig
detta språk: Äfwen korrt anwisning til Engelska språkets
rätta uttal och accent, af an Essay on English Lecture
Selected For The Most Part From Late Authors.
By Christopher Daniel Bunth, Docens uti Eng. och
Frans. witterh. wid Kongl. Carolinska Academien i
Lund, tryckt 1792. — Hwarje piece sås särskilt om så
åstundas, mot samma pris Facturan innehåller. —
Stridsbergs Lyfka Grammatica 28 s.

Et äkta spanskt Ribbr med silfverknapp och dabb-
sko samt slätat läderband med silkeswippa uti, har ä-
garen på något ställe här i Staden förglömt; den som
om samma kjäpp har kundskap, behagade lemna notice
derom på Boktryckeriet.

En Jagthund, röd til färgen med hwit ring om
halsen och hwit blåsa i pannan som går långt ned, är
til förwar uptagen. Widare underrättelse sås wid tryck.
Den inl. Fabl. skal blifwa införd i Nästa blad,
som utgifwes Fredagen d. 22 Martii, kl. 4. e. m.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Fredagen d. 22 Martii 1793.

3 Morgon Marie Bebodelse = Dag, Predika

3 Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottesängen,
Hosp. Pred. Apelberger Högskåpan och Adjunct.
Schelin Afstonsängen.

3 St. Lars: Comminister Lindhagen.

3 Hospitals = Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.

Öfvermorgon Palm = Söndag. Predika

3 Domkyrkan: Adjuncten Schelin Ottesängen, Ma-
gister Wimermark Högskåpan och Comminister
Nordwall Afstonsängen.

3 St. Lars: Comminister Lindhagen.

3 Hospitals = Kyrkan: Magister Wimermark.

Nästa Fredag, Långfredag. Predika

3 Domkyrkan: Commin. Nordwall Ottesängen,
Magister Wimermark Högskåpan och Adjuncten
Schelin Afstonsängen.

3 St. Lars: Comminister Lindhagen Högskåpan och
Slotts = Predik. Magist. Wångenbergs Afstonsängen.

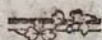
3 Hospitals = Kyrkan: Hospitals Predikant. Apelberger
Högskåpan och Afstonsängen.

3 Domkyrko = Församligen äro

Fbde: 2 Döttrar.

Wigde: Borgaren och Sämstmakaren Anders Ham-
gren och Jungfru Anna Maria Ahlfstedt.

Dbd: Special: Fbraren Anders Lindquists lilla Son,
Carl Gustaf, 17 w. och en dag gammal.

På Långfredagen.

Si! Liffens Furste Sjelf til Golgata framträder;
Uti Sitt Purpurblod Han Sin a tröstar, gläder:
Då mitt bland rd'ware wid korset naglad. — Där
Han ropar med hög röst: Fullkomnad Skriften är!

Mitt hjerta brist i tu! Se werkbars Upphofsman
Sitt hufwud bñjer ned — Sin And' uppgifwer Han!
Se solen mörknad är och bergen brista tu!
Naturen lif som ddd — Skal jag ej gråta nu?

Det wara skal min tröst at gråta Dig i ddden,
Som friat har min sjål och frälsat ifrån glödden.
Jag är Din Egendom, Ditt Barn, Din Son, Din Wån,
Din återwundne Bror — Dock uti synden än.

Rariteter.

En ung Student som flitigt läser,
En Prästman utan sinner buk,
En ringa sjål som icke gåser
I granner råd och ny peruk,
En liten sprått som ej blir kär
Då sjelf sin lycka ej förspiller,
En Skrifware som ej blir willer,
Om han ej kallas Secretär,
Det räknas som hwar man wäl wet
För adra sörsta raritet.

Fabel.

En Swan mötte en gång en Räf utan Swants.
Nå! sade Swanen, hwad olycka har träffat dig,
min wån, sedan wi sidsi sågo hwarannan, och huru

Har du förlorat Din bakrydnad? Ah, svarade Råfwen helt kallfönnigt, jag kunde ju icke så behålla Swantsen, sedan Pluto förwandlat dig til Korp, och du måste föda dig af rof. Min förlust är mindre, än din, som undergått en betydligare förvandling. Dock finner jag dig likväl prunka med hwhita fjädrar, som i något mått kunna flyla ditt swarta bröst och mörka innandöme.

Fabeln lärer, at ingen bör förebrå sin nästa några ofullkomligheter, så länge man sjelf icke är utan laster, ehuru sminkande de oss må wara.

Til Auctor af föregående Fabel.

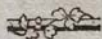
Min Herre! Ni ursäktar mig wäl, om jag besvärar Er med en sanning som är owäntad. — Då Ni wil hafwa något oförändrat infördt i et Tidningsblad, bör äfwen et rätt stafsningssätt nyttjas och begripeliga meningar sökas. Men, då det står sumit i stället för funnit, insegter för insigter och Laabel för Fabel, förlåter Ni wäl, at jag icke infördt Er Företal til denna Fabel. Det skulle hända at Ni därigenom kunde blifwa kånd, och Er innandöme icke swarande mot den glittrande ytan. — För öfrigt, pröfwa Er sjelf, och tro Er icke äga större genie än Ni werkeligen har. Uptag icke illa om jag wägar påstå, at ehuru enfalldig denna Fabel är, twislar jag at Ni sjelf sammanfogat den, ty jag finner en merkelig skillnad emellan den samma och Företalet.

U t g i f w.

Til Utgifwaren af Lint. Tidn.

M. H. Intimationer som införas i ett Tidningsblad, böra wara sanna, åtminstone om det Allmänna skal hafwa nytta däraf. Jäde des mindre heter det ut Tidn. N. 7: = = = "blir blott 6 Spectacler til upförda." Jag wet wäl, at det icke är Er fehl, men underåtta emedertid denna Intimations = skrifware, at han bruktit mot det allmänna. Wed honom wisa orsaken som twungit honom därtil.

Den uti Linsk. B. Libn. N:o 10 1793, införda
Annonce, rbrande en Kalkonhöna, återk. u. s. med er-
känsla, ord ifrån ord; och förfrågas Allmänheten,
at min wederspart redan blifwit solagerad. Linköping
d. 19 Martii 1793. And. Jonsson.

Kungörelser:

Den eller de, som under Couvert inlemnar något
till införande i desse Tidningar, erinras at utanstriften
blifwer: "Till Utgifwaren af Linsk. Tidningar. — Intet
som öfwerstrider 20 rader emottåges samma dagar Tid-
ningarne utgifwas, utan bdr inlemnas afsnarne förut;
men kungörelser och mindre stycken s. d. till kl. 11 f. m.
Stridskrifter och kungörelser betalas, de förre med 6 och
de sednare med 9 runst. raden, som ej får öfwerstrida
40 bokstäfwer. Betalningen bdr inlemnas tillika med
det strifna. — Skulle någon ännu åstunda Prenu-
merera på desse Tidningar, så komma de redan utkom-
ne Nummer at åtsblja. Priset är 16 s. årgången, då
Prenumeranten besdrjer afhämningen.

Från en Stadens Inwånare, boende wid stora
torget, åro, för någon tid sedan, utur en större så kal-
lad öfwerwånings = wind, bortstulna 1 st. långdyna om
10 markers wigt med goda fjäder, rdd och hwit bred-
randigt behållit wahr och märke A. C. W. försedd, samt
ett stycke Dunkudde om 4 markers Dito utan märke
med nytt mera råtrandigt blått och hwitt bomullswahr.
För uptäckandet och tillrättastaffandet af desse bortstulne
sångklåders persedlar, betalar LånsBokhållaren Son-
den 1 R. dr. hwarjemte ågaren, i händelse at de blif-
wit pantsatte eller försålde, emot innehafwarens rigtiga
förnådande, de samma återlösa will.

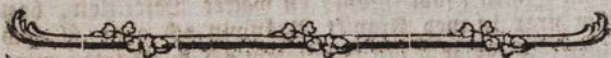
Ett knåspanne af silfwer borttappades i bdrjan af
denna wecka wid wästtra tullen; den det uphittat och in-
lemnar wid Boktryckeriet, undfår nbjaktig wedergållning.

En förslupen Kalkon = höna är uptagen, som åga-
ren mot sddan och Intimations = kostnaden återfår hos
Dryggaren Sam. Örtengren.

N:o 13 utgifwes Lördagen d. 30 Martii kl. 3 e. m.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 30 Martii 1793.

I Morgon Påske = Dag, Predika

I Domkyrkan: Adjuncten Schelin Ottesängen, Magister Bimermark Högskolan och Commisiter Nordwall Afstonsängen.

St. Lars: Commisiter Lindhagen.

Hospitals = Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.

Öfvermorgon Annan Dag Påsk, Predika

I Domkyrkan: Commis. Nordwall Ottesängen, Lector Nicolai Högskolan och Slotts = Predikant. Magist. Wångenbergs Afstonsängen.

St. Lars: Adjuncten Schelin.

Hospitals = Kyrkan: Hospitals = Predikant. Apelberger.

I Domkyrko = Församligen äro

Födde: 2 Barn.

Utgå: Enkemannen Anders Swensson Ekedå från Nylsta Socken och Pigan Stina Jonassdotter

Ödd: Af. Postillion Johan Bomans efterlemnade dotter, 4 år gammal.

(Fortsättn. från Tidn. N:o 5.)

Men själens försumelse och skada (sade han) är obotelig, och kan intet repereras, och sade han äntel-

gen, [det mig grufwar öfwer] at få präfter warda så-
liga. Och förundrade han sig storliga dåröfwer, at nu
denna tiden så många löpa om Prästälågheter,
summa summarum, det war hwarfen at perswadera
eller optinera. Jag gick dårifrån hel perplex och ångsa-
lig, dock (efter en god wåns råd) gick jag til en an-
nan, som sitter i Consistoria, såsom mycket hade at
säja, honom förestälte jag mina desiderium, och lofwade
honom wacker, hedersam och resonabel description,
om han wille promovera werket, han war mycket wåns-
lig, gynnlig, affabel och favorabel, Jag låfwade och
hans Hustru (som inkom) en wacker Description, hon
kom strax in med Franskt Brånwin och godt öl, och
tracterade de mig pro dignitate och solacherade mig,
at min dissein (som de sade wara lässlig och i alla måt-
ta herbmynd) skulle hafwa success; Jag repeterade
för honom Biskopens Tal och discours, Men han sade,
Det kommer denna Tiden intet så noga, hwem les-
wer dårestet nu? Biskopen må fuller hafwa sina Fun-
der och Principium för sig, det går nu icke derefter,
skider Öder efter Tiden, Åro Guds ord, stekta Sparf-
war flyga intet i mun på en, den såsom intet söder,
han får och intet, det gifwer ingen Dumbe Lamb,
den wise Salomo (sade han) säger enstådes, war in-
tet förmycket rättfärdig, och Paulus, den såsom intet
föder sig och sinq, han är wårre än en Hedning, och
hafwer försakat trona, Han refererade, huru den och
den war til stora Pastorater promoverade, och war dock
behållen och rik, och hans barn mådde derwid wäl,
Deras hustrur och Barn (sade hustrun) hålla sig i alla
måtto ju så galanta, om icke galantare och kostsamma-
mare än Biskopens, Herr Biskopen (sade hon widare)
kan intet med all sin ågendom gifwa dem alla, som på
deras maneer åro komna til lågheter, en enda måltid
mat, han skulle sedan icke mycket hafwa öfrigt,
Jag (sade hon) wil wäl föda alla dem, såsom på Bi-
skopens maneer åro promoverade, en hel månad för
intet. Jette håller må Biskopen (sade han) så obetän-
samiligen döma om Prästståndet, at få af dem skola
blifwa såliga, wi åro Herrans Tjänare, och hans
i rogha Tjänare komma wissertliga i Guds Rike, och dår

skola wi lysa såsom sjärlor i ewighet, som Propbeten
 of därom förklarar. Forer man fort Herr Inspector
 (sade han) och gbrer Eder intet samwete derför,
 Jag wil wara man före, at Edert dessein är god, och
 skal winna god success; Jag wardt hjertlig glad, och
 fick likasom nytt lif af det talet, Wi drucko lustigt in på
 gwallen om in floribus, alt två och tre glas på rad
 många skålar, enkannerliga mitt nådiga hoga Herr-
 skaps skål, och Herr Magistrats skål med mycken lycka
 önskning til Promotion, Felicem Conjugium och til
 Praepositurn, och Herr Biskopens skål, at Gud wille
 honom omwända; Och styrkte han til, Herr Magistrat
 måtte wid nu insändande Promotion blifwa Magister;
 och gaf jag honom strax min Revers och starka Oblig-
 ation på två hundra daler S:mt, dem han infallie
 billter in puncto bekomma skulle, när wårket blewe
 feliciterat, Han tog Obligationen gunstigt och gläder
 emot, gjorde stora Promesler och starka försäkringar,
 dem jag förlitar mig aldeles uppå; Så mycket är wid
 Consistorio tillgjordt. (Forts. s. a. g.)

In promptu.

Hbr jag Din förlust begråta?

Nej! — Du är det icke wård.

Bdra kindren blifwa wåta

Och af sorg jag bli förtård?

Nej! — Min estertanka wakna! —

Du ej hyste Redlighet.

Såled's kan jag intet sakna

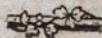
Mer, än Din behaglighet.

Svar på Fabeln i Linköp. Beckofstad N:o 12.

Hvad förtret at Ett Förtal till Swanen och Håse-
 wen war så uselt författadt, at det ej kunde insä-
 ras. Ehuru liten attention jag hysar för Er, up-
 wacker likwål Edra upståtte Åsnebron någon meddeltan.

Jag wil således, ej som Ni, genera Allmänheten med
ensligt grål, öfvertygad derom, at sådant kan bäst af-
göras på annat sätt wid lägligt tillfälle. Men för Er
min Herre, som är verkelig Auctor til i fråga warande
Fabel och hafwit den mödan öfverd, at bräka Er hjerta
ne med ett ämne, som så litet rör Er sjelf och så
mycket är skiljaktigt från Edra annars andäktige con-
cepter, kan jag ej underlåta at til en början och för-
stottsvis skrifteligen afbröda mig en del af den skuld,
hwaruti Ni försatt mig — Aldrig måtte ett personell
deltogande i saken förmått Er, at wässa pennan emot
den, för hwilken Ni förklaradt Er wännskap. Egennyt-
tan! männe den kommit Er Auctoriska anda i Activi-
tet? — Det må wara härmed huru det wil, så hade
Ni likwäl bort wända Er til rätta Uphofsmanen och
ej södra den öfkyldiges lugn — Jag Estimerar lika myc-
ket Ert wett och Ert hjerta och de lära ej förtjena an-
nat, än allmänhetens förakt.

Hatere af Råfwar och Korpar.

Kungörelser:

Härmed gifwes tillkänna at inga Pasquiller una-
der hwad namn som helst emottagas, utan Auctors
försäkrings-sedel, til tryckning i desse Tidningar. —
Flere ledsambeter hafwa öfkyldigt träffat utgifwaren,
hwilken blifwit ansedd som uphofsman af en del mina
dre tänkande, hwilka man är skyldig all tilgifwenhet.

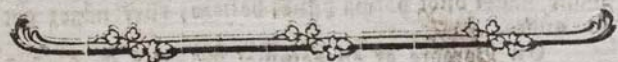
Den som har at aflåta Steglise-hannar a 24 §.
stycket, behaga mot Contant betalning dem hos
Lidström i Linköping inlemna.

Wid Boktryckeriet finnas: Tal wid Prästen Er-
maals begrafning, 2 §. Dito wid Doctorinnan Li-
dens Graf, 1 §. 6 r. Charta öfwer Linköpings Stift,
1 §. 4 r. m. m.

N:o 14 utgifwes Lördagen d. 6 April kl. 4 e. m.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 6 April 1793.

I Morgon i Sönd. efter Påsk, Predika

I Domkyrkan: Adjuncten Schelin Ottesängen, Mäsgifter Wimermark Högmasan och Commminister Nordwall Afionsängen.

St. Lars: Commminister Lindhagen.

Hospitals = Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.

Afundsjuka.

De werldsliga Lagarne bestraffa alla andra Laster, men icke afunden, ehuru den är den största af alla. Ty den afundsfulle älskar icke nästan, sjakteligen icke heller Gud. Straffet tyckes altså wara ewig hetens långd förbehållen.

Afunden har den ofaligaste uprinnelse. Mörksens Furste afundsfull öfwer de första människornas Lycksalighet och sörening med det högsta Wäsendet, förbröde dem till olydnad emot en nådig och wälgörande Skapare; är således en fruktksam moder till människosläktets iråkade olyckor.

Afunden är en hemlig dolt: Wörjar med anfallet på nästans heder och ära — hållt genom baktalande. Slutar ej för än med den hatades ödd, om hon kan.

Afundsjukan är obotelig; om den icke igenom en god upfostran i späda barndommen, förekommes.

Afunden är oförsonlig. Man kan wäl igenom godhet och wälgjörningar tyfsta henne för en tid — gder afundsmanen flat, men aldrig utrota afunden. Hon Ieswer äfwen så länge som edra förtjenster. Afundsmanen kan förlåta och torde hånda glömma en tillfogad skada: Men edra goda egenstapen och förtjenster kan hon hwarken förlåta eller glömma.

Ingen, icke den honettaste, är fri för afundsmanen — En usel ära den, som ingen afund har.

Man sade om en gråtande afundsfulk, antingen måste något ondt hafwa händt honom, eller något godt åt andra.

En Borgare af en gammal Fri-stad stref på sin sköld at Generalen borde Landsförwisas. Generalen frågade honom om orsaken. Borgaren swarade: Jag känner wäl icke honom, men det förtryter mig det han med alla krafter bjuder til at förtjåna tilnamnet rått rådig. En oändelig hög menniskor tänka såsom han, men utan hans uprichtighet. All som dem öfwertråffar, misshagar dem; de anse med mera billighet en allmänt wanlig dygd, än den utmärkta.

Afundsmanen är alltid i wrede, äfwen emot den som aldrig gjort honom emot. Han älskar inga andra, är de som hafwa samma olyckliga tänkesätt som han.

Han wet icke utaf Wänskapens och kärlekens ljuswa känslor — utan wäner — alla undfly honom.

Enda medlet at plåga en afundsfulk, är at öfwerhoppa honom med godhet och wälgjörningar.

En Victor tror, men jag icke, at intet brott kemas här i werlden ostraffadt: hwarutaf han slutar, at afunden bär sitt straff innom sig — dricker sitt eget gift. Alla andra laster föresälla sig något godt: Men afunden anser det goda med bedröfwelse och glädes icke af annat än andras olyckor, när, såsom ordspråket säger, By brinner.

Den afundsfulke twinqas till wördnad, åtminstone til höflighet, emot den, som är öfwer honom uphögd och hwilkens förtjenster äro allmänt högre skattade än hans. Likt röken som uphöres när elden är stark.

Näst efter dem, som beskåda de högsta ämbeten, är ingen olyckeligare än den, af hwilken de afundas.

Den wiffaste utwäg att förwärfwa sig en afunds-
mans wälwilja, är at icke förtjäna densamma.

Afundsmanen misunnar sin nästa, till och med
det, hwaraf han sig icke sjelf begagna kan, liksom
den på hättappen.

Äh dödlige! ho skulle icke hafwa affky för denna
förödmärdaste Lästien? I olydlige som ligger under dens-
sammas boijor, aflåden dem i tid, om mörjeligt är:
Wien i Jbrådrar! I kunnen aldrig inför den högste
Domaren förswara, om I tillåten, at denna weders-
lyggeliga last får taga inrymme i edra barns hjertan.

Äh Yngling! wackta dig! äh! låt dig ej hedragas
Af qwinners smickrande: af deras falska tal. —
En gång får du wäl se med harm den morgon dagas,
Då du med sibista själ förbanna skall dit wal —

En Qwinna kättjes ull på lastens wägar tråder. —
Äh, följ ej hannes råd — hon hastar med ditt fall.
Des hjerta flygtigt är: — ostadigt, som et wäder.
Eå snart des kärlek tänds, så snart är han ock all.

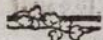
Får hon förleda dig, så lär du snart sinna,
At i din ungdoms-wår din hälsa tynar af:
Din styrka flygtar bort: din ro och förgh förswinna
Och med en sucklig kropp du hastar til din graf.
Äh Yngling! wackta dig! blif aldrig lastens slaf.

Men se! en Qwinna skön, hvars dygd som solen lysar:
Hwars skönhet öfwergår den wackra blomans prackt:
Den wänskap grundad är, som hon i hjertat byser.
Hwem kan wäl emotstå des egenkapers magt?

I hannes ögnkast öfhyldigheten lågar:
Uppriktigheten har sitt säte i des själ:
Hon med onyttigt tal dit bra icke plågar
Och hwad, som gbras skal, hon öfwerwägar wäl.

Des kärleks ljuswa eld, af falskhet aldrig brinner. —
Äh Yngling, lycklig du, om du den wårdig är!

Du då beständig ro i hånnes Sällskap finner :
Du därigenom frid och lycka säkert vinner
Och med din ömma vän får dela allt besvär.

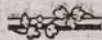

Til Utgifwaren af Linköpings Tidningar.

Jag har igenombgnat Tidningen N:o 11 hvaruti jag funnit en Fabel ur Ovidius. Om Auctor til den samma förtjant det allmännas, berdm eller sbrakt wet jag icke. Wißt är det, at Fabler och Dikter äro enas handa; men wißt är det ock, at man kan lämna alt efter omständigheterna. — Jag har för få år sedan läst en saga om Trollens gästbud, och och fant hånne nästan af samma innehåll; och hade man äfwen nog at tala om den. Vägge desse Auctorer som utmärka mera omognad, förtjäna ingen annan Cretique än denne: Ach! kåra Momus om Du ic. [i samma Tidning.]

Som et ogrundat Rygte sig utbredt, at Domf. Adj. Herr Mag:r Wimermark warit Auctor til den i Link. Tidn. N:o 11 stående Fabel ur Ovidius; så försäkras härmedelst at denna besyffning är aldeles falsk och o: riktig. Äfwen at jag icke utspirdt detta rygte. Utgifw.

Kungörelse:

Gården N:o 78 Sit. Pers Qvarteret, belägen utom Norr Tull, bestående af 3:ne Kamrar, Kjöf, Bod och Källare med flere nödige bus, samt en wacker Trågårdstomt, allt i godt stånd är til solu. Underrättelse lemnas wid Boktryckeriet om Säljaren.

N:o 15 utgifwes Lrdagen d. 13 April kl. 5 e. m.

Lindöpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 13 April 1793.

- 3 Morgon 2 Sönd. efter Påsk, Predika
 3 Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottesängen,
 Comminister Lindhagen Högmaskan och Adjun-
 cten Schelin Åstonsängen.
 3 St. Lars: Magister Wimermark.
 3 Hospitals = Kyrkan: Hosp. Predik. Axelberger.

3 Domkyrko = Församlingen är
 Född: 1 Son.
 Wigde: Stomakare = Gesällen Hemming Ejdström och
 Wigan Maria Persdotter.
 Döde: Ålensmeds = Alderman Bårs Hustru, Anna Bri-
 ta Flistedt, 74 år. Målaren Årdmans yngsta
 Dotter, i des 14 år. Skräddare = Kärtingen Olof
 Hanberg, 12 år och 4 månader.

Mångtalare. Söwallrare.

Man åtskiljer dessa ifrån Storpratare, hvilka kunna
 tala sällan, men skryta och ljuga så ofta de öp-
 na munnen. Mångtare, söwallrare, sladdra och prata
 ständigt om ingen ting. — Tungan är så lätt och så
 organiserad, likt lätans, at hon måste ständigt wara
 syflosatt.

Man berömmar vissa manspersoner at kunna tala om wigtiga saker, flera timmar i rad. Men man måste också, til Fruntimmers heder bekänna, det de kunna tala hela timmarne igenom, om ingen ting.

Efter middagsmåltiden som slutades kl. 5, återstod blott två timmar at kunna afslägga 18 visiter, för at kl. 7 åter inlämna mig hos en glad Wårdinna, at spela Boston. Tit lycka woro nästan alla visiterne gjorda igenom kortloppar. Men en ung Fru, hwilken jag ogernast träffade, war hemma — tog emot. Hännens entretien borttog nästan all min tid, utan at jag, oaktadt flere försökt seck afbryta detsamma, icke en gång handt at beswara hånne. Innehållet war detta: Wälkommen min Herre — sitt ner — Min man är icke hemma — det förbannade Collegium gjör at jag får sitta hela dagen ensam, med min Kammarjungfru — Wet ni at hon är et litet godt kreatur, trogen och tyfslåten — Är ni i dag icke med af Slädpartiet som lilla Gref * * * har anställt? — Så wackert wäder — För låt min logera slädbonad — jag tänkte icke på några visiter i dag — och sanningen at såga steg jag först up kl. 2. — man dansar hela natten til kl. 6. — wi Fruntimmer äro icke af jern och stål — wi behöfwa hwila också — Min man, Hofmästern och Käcken bestyra om hushället — hwad nytt? — förbannade Fransoser som rättnu plåga hela människosläktet — här är en fallig dyrbet på all ting — männe icke Köpmannen och Bodfrämaren kunde wäl äggas at följa Taxor, Äfwen så wäl som Dryggare, Dagare och Slaktare — man kunde då göra sin Calcule för hela året. — 3 sommar skola wi hafwa en landtgård, en half mil härifrån allt för wacker, ligger wäl, wäl byggad med många Cabinetter, stödn Trädgård — Jag blir ständigt ute, och min man är så beskedlig och kommer ut hwar Wördags afton — hållsa wackert på oss — wi kunna ej logera mer än en gåst tillika. — Wän tro det är sant at * * * skall gifta sig med Fröken . . . det kallat jag egatité — annan egatité frågar jag icke efter — Bewars — nej — skall Ni intet gifta Er — antinaen flynda eller låt aldeles blifwa det — Wälj en Egale wän af wårt Rdn — utan giftermål — Ni har icke swårt at winna Er önskan — kanske i denna dag — Ni just en liten skalck.

Åh hör och se, det omtalte slädpartiet (brändes till
fönstret och slängandes kysfar åt alla) — God dag min
söta — min nådiga — min söta — se Fru *** se den
söna *** och se och se — Se den vackra Fru *** som
bröses af sin trogna Hofman. — Nå är icke beständig-
het en stor dygd — Bewars hwad det är för ett stort,
utwalt charmant Sällskap — jag må gråta — Förban-
nad den Cammerern som icke wille förstjuta min man
sitt Qwartal, så hade jag fått wara med — ja förban-
nad den gråsmakarn, som är så noga på ett par må-
nader förut — Det skall ändå ut — ja det skall jag mitt
för hans nåsa berätta den karlen at han skall ändå ut
dermed — Lycka at jag i förgårs tappade 100 Riksdal-
er, eljest hade, jag hwarken behöft tigga den karlen
om förskott, ej heller nu wara hemma och stild ifrån
så många wänners sällskap — kostnaden hade varit
lappri när man har egit Equipage. — Lycka at min man
abonnerat Loger wid alla Spectacelerne, för hela året,
så at det plåstret icke kan fela mig — har Ni sedt
Gustaf Wasa — Stenborgs Spectaceler börja nu at bli
roliga nog — Jungfru, Jungfru, Theewatten. Jung-
frun hörde icke, Fruen gick ut at ropa hånne, och jag
nyttjade så godt tillfälle at sans adieu själva mig bort,
ifrån denna makalösa praterstän.

Ovidius säger, at en wacker Frus tunga slaplade
fram några ord, sedan hon war uisuren.

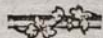
Josi ån en som talar mycket kan wara en kloker
man, så ypperar han i allmänhet för obetänksam —
för en oenighets-slitare.

En wis man tänker först — talar sedan. En däre
twärtom.

En ung Fru war tillika med sin man, uti et
Sällskap. Conversationen gick derpå ut, at hwar och
en skulle berätta en Historia. När ordningen kom til
hånne, berättade hon med många omständigheter,
med hwad stillighet en älskare hade practiserat sig nat-
tetiden in uti sin älskarinnas kammare, under hånnes
mans bortowaro: Men til all olycka hystar mannen
då på porten. Fbressäll eder, sade hon, det bekym-
mer, hwaruti jag då war. Hela Sällskapet för-
söu i stratt öfwer denna bekännelse, men mannen
deremot, uti ett ganzt elakt humeur.

Man måste icke förundra sig deröfwer, at en
sladbrande ofunnig kan i något infall öfwerträffa en
lård. Snackan byser pårlan — stundom.

At tala mycket och wäl, är förnuftets gåfwa —
litet och wäl, är den wisas egenfkap — mycket och illa,
är narrars lött — litet och illa, är dårens fehl.
(Slutet nästa gång).

Kungörelser :

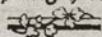
Om någon som reser til Stochholm åstundar be-
tjåna sig af en commod Res-wagn, som där qwarlåm-
nas, så gifwes underrättelse på Boktryckeriet hwar den
kan århålles.

Om någon af en resande emottagit et Bref, be-
hagade den samma sådant wid Boktryckeriet tillkåna
gifwa, hwaråst om ågarinnan underrättelse lemnas.

Uti St. Lars qwarteret Gården N:o 33 och ifra
wåningen, åro 2:ne kamrar at hyra til Michaelii, eller
ledige för resande at logera på längre eller kortare tid.
Widare underrättelse lemnas i nämde Gård.

Ett par wigtstålar af tråd med tilhörige sdbren,
och 2:ne Fönsterbågar åro til salu. Såljaren namngif-
wes wid Boktryckeriet.

Fbrieden Onsdag d. 10 April borttappades här i
Staden af en Landtbo wid utresan genom wåster Lull,
en Snusdosa af Engelski låder, som ej saknades förr
ån litet utom Staden. Skulle dosan wara uphittad och
hon angifwes på Boktryckeriet, fås der underrättelse om
Ågaren, som gifwer nöjaktig hittarelsn.

De som styckwis köpa denna Tidning och åro bo-
ende nederst i staden, kunna hädanefter få honom uti
Herr Handelsman Westmans Bod wid Torget, wanlig
tid emot lika betalniag som wid Boktryckeriet; men Pre-
numeranterne, som hselfwe hämta sine Numror, efter
wanligheten wid Boktryckeriet

N:o 16 utgifwes Fredagen d. 19 April kl. 4 e. m.

Lindöpings Vecko = Tidningar.

Fredagen d. 19 April 1793.

- 3 morgon 2 St. Bönedagen, Predika
 3 Domkyrkan: Adjunct. Schelin Dttesången, Kongl.
 Hof = Predikanten Bäcké Högsmåssan och Commis.
 Nordwall Afstonsången.
 3 St. Lars: Adj. Schelin Dttesången och Commis-
 ter Lindhagen Högsmåssan.
 3 Hospitals = Kyrkan: Commisminister Lindhagen. För
 mellankommande hinder skult, bbrjas Guds-tjensten
 ej förr än kl. 11.

- Öfvermorgon 3 Sönd. efter Påsk, Predika
 3 Domkyrkan: Commisminister Nordwall Dttesången,
 Magister Wimermark Högsmåssan och Adjun-
 cten Schelin Afstonsången.
 3 St. Lars: Slotts = Predik. Magr Wångenbergh.
 3 Hospitals = Kyrkan: Magister Wimermark. Guds-
 tjensten bbrjas kl. 11.

Wångtalare. (Slutet.)

En pladdrare, i sällskap med en som icke svarar hos
 nom, talar ännu mer och tror at det han sagt icke
 nog behagar åhöraren, will derföre förbättra sitt fehl
 och uphör icke at tala, så länge man låts höra honom.
 Med sådant folk är det bäst at tala lika mycket och om
 man kan, mera än de — och de skola gå sin wäg. Ty
 ingen ting kan qwarhålla en Wångtalare hos en annan
 som talar äfwen så mycket som han.

Orsaken, hvarföre wissa menniskjor tala mycket, är at de tala blott af minnet.

Twänne Officerare, den ena född i Bajorne — den andra i Limoges, som skulle till Ludvig den 12 afslägga berättelse om händelserna och följderne af ett fältslag, gjorde Konungen ganska ledsen igenom deras egna afwoga reflexioner i krigskonsten, den de icke förstodo. Ludvig för at derpå göra slut, frågade Bajornaren: Huru bär man sig åt i Er stad at få goda stinkor — och Ni, sade han åt den sednare utan at wänta på den förres svar, säg mig, hwarifrån får man de bästa Castanier?

En man som hade gift sig med et stumt Fruntimmer, önskade intet högre än at hon måtte kunna tala. Läkarna, af stora stänker mundne, använde all deras wetenkap, och det lyckades dem, at Frun böre jade at tala. Denna egenkap tiltog dageligen, så at hon snart tog sin skada igen, för all den tid hon varit stum — talade oändeligen och utan uppehåll. Mannen som bärjade ledsna öfwer händes myckna pladder, bad Läkarna göra händes stum igen. — Ach, swarade de, wi hafwa haft förska midde i werlden at få händes at tala, men at nu göra händes mållös igen, öfwergår all wår Wetenkap — Det endaste medlet är, at göra Er döf. Ett anbud som mannen gjärna emottog.

En man bestref en Abbe för et Fruntimmer — Den förbannade Abben, sade han, tiger aldrig. — Jag war en hel timme hos honom — en stark hosta med strik och årbörder anföll honom. Fru . . . Er Cousine som och war närwarande tog denna tiden i akt, at berätta allt hwad hon wiste. Abbens hosta och Fruns prat, beswårade så högt mina stackars örhinnor, at jag war rätt glad, at med någon hörsel i behåll. så skilja mig ifrån detta stöijande sållskap.

Strif. Klåda.

Inteligen kan Linköping öfwen strypta med egit Recoblad. Man wäntar hela wedan med otålighet på Lördagen och dess tidning — den kommer — man låser — blir rörd — ty man har i flere blader fått bereda sig til den tillståndande Sabbaten med upbyggeliga

afhandlingar öfwer wissa menniskliga passioner. Så
leds har man, på en kort tid, fått läsa om Athesme,
Gifmildhet, Godhet, Aregirighet, Afunds-
sjuka, och man hoppas at et anseeligt antal betrag-
telser, af samma halt, ännu torde wara under til-
wårkning. Sedan man i sista bladet N:o 15 öfwen
beskrifwit Mångtalighet, torde det ej wara utom
ordning at öfwen något litet widbrä en des nära slä-
tinge Skrif-klåda, en passion, som smittat i syn-
nerhet wårt Tidewarf, och som skiljer sig från de of-
wannämde däri, at då dessa synas bero af menniskans
medfödda lynne och moraliska Caractère, tycks denna
wara mera fysisk. Efter wissa Lärds mening, skall
den bestå uti en håstig reitelse i fingrarne at handte-
ra skrif-materialer; man ser et blåhorn, en penna,
straxt besinner sig det så kallade snillet i wålsignadt
tillstånd, det söder, och dessa foster stickas ut i hela wi-
da werlden at predika om fadrens förtjänst. Läst wa-
re Doctor Faust, Ebster och flera som, genom then äd-
la Bektryckeri-konstiens upfinnande, befordrat Skjutse-
n för dessa resande. Hur mången hade icke, i annat fall,
fått skrifwa blott för sig sjelf?

Skrif-klådan är således, af en ganska besynnerlig
egenkap. Den innefattar de fläste af de ofwannämde
och många flera, i de förwåntande Beckobladen ännu ej
afhandlade dyder och passioner.

Den Skrif-klådige känner sig sjelf, ty han
skrifwer i full öfwertygelse om egen skickelighet. Man
kan ju säkra sig sjelf ödmå om egen styrka?

Han är God, ty han brinner af begärelse at up-
lysa. Gifmild, ty han sparar ej sitt blått. Nyttig
och Patriotisk, ty hans handwårk uphjelper wissa
nåringar, i synnerhet pappers-bruken.

Den Skrif-klådige ser aldrig efter huru wäl?
men endast: Huru mycket? Derfdre kunna des wårt
sundom utmånglas efter mått och wigt.

Han afwundas ej sina likar; han söker blott
segra öfwer dem. Han säger alltid högt, ty han wet
icke hwart han går.

Han skrifwer först, tänker sedan — om han kan —
ty et arbete misshäkas ofta ju mer man söker at utsmåla
det.

Han brukar litet munnen, men mycket pennan;
ty den förres röst är flygtig, den senares oddelig;

Vox perit aëre, littera scripta manet.

Han är alltid nögd med sig sjelf, obekymrad om
man är nögd med honom; ty som åregirigheten är en last,
tror han åran ej böra sblås i andras omdbmen.

Antefigen uttorkas dess blådhorn, och han går til
hwila, saknad af Henskrifware, Medacteurer, Sättare,
Tryckare och fromme Läsare, til dess en ny Phoenix hin-
ner upvära ur den förres Aska. =====

Jag kastar pennan af frugtan at mine Läsare torde
tro mig wara en sådan upvuren Phoenix. Ranske skulle
jag känna bbsjelse dertil om jag ej wiste at säkraste botes-
medlet för denna slags åregirighet ligger uti den öfwer-
tygelse at där gifwes en uplyst tid och tänkande Läsare.

Min ***!!!

Olyckligt wis har werfarne bort kommit hwarfbre
jag beder om ursäkt; hwilken jag hoppas du som en
redlig ===== gbr. At du är illa mående sagnar mig
-- ingen ting; Gudi lof, jag mår rätt wäl, hwilken
är en stön gåsna af Försynen.

För öfrigt

Iefwer ***

I=====

Rungörelser:

På stora gatan nedanför st. Torget är en liten
Silsver-hallsknapp uphittad, som rätta ägaren på be-
skrifning kan återfå wid Boktryckeriet, emot Intimations-
kostnaden.

Desse Tidningar säljas styckewis hos Handelsman
Westman wid stora Torget, samt wid Boktryckeriet.

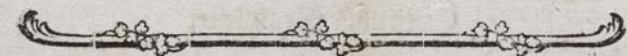
Rättelser uti Tidn. N:o 15.

Sid. 1:sta rad. 4 nedifr. står: Mångtare, läs Mångtalare,
— 2:dra - 20 upifrån - - logera = = legera
= = Dito 5 och 6 nedifr. = = egatité = = egalité

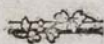
N:o 17 utgifwes Lördagen d. 27 April kl. 4 e. m.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 27 April 1793.

- I Morgon 4 Sönd. efter Påsk, Predika
 I Domkyrkan: SlotsPr. Mag:r Wöngenberg Ottes
 sängen, Mag:r Wimermark Högmasån och Conis-
 ter Nordwall Åstonsängen.
 I St. Lars: Commisiter Lindhagen.
 I Hospitals = Kyrkan: Regim. Past. Jaff.
 Påsta Fredag. Extra Ord. Bataill. Predikanten Isaac
 Scharff Pastoral = Predikan.

Döde i DomkyrkoSöndagsamlingen: Af. Saltbitterstudaren
 Ekbergs Doter Maja Caisa, d. 16 i denna
 månad af Bröstfeber, 1 år, 5 w. och 2 dagar
 gammal. Ullammaren Wollqwists doter, Magda-
 lena, d. 16 dito, i måsling, 8 år gammal.
 Skräddare Wibergs Son Gustaf, af måsling,
 på 3:dje året. Tråpårdsmåstaren Palmgrens
 Doter Margareta, af måsling, 8 år 5 m. och 3
 w. Ringk. Alderm. Dof Anderssons Son Eric
 Peter, af måsling, i des 5te år. Rattwäckas-
 ren Pils Perssons doter, af måsling, 6 m. 10
 w. och 5 d. Stadstimmermannen Adolph Lis-
 burtzons doter Siebecka, af Måsling, 49 veckor.
 Wigan Maja Persdotters dödda Son Carl Fre-

bric, af måsling, 8 w. Af. Ringkarsen Carl
Håkansons Son af måsling, 8 år och 5 mån.
Skenfmeden Sandströms doter Greta Helena, es-
ter måsling, af bröfseber, 9 m. Förrre Fabriques
Arbetaren Dananells Son Anders Adam, 11
och en half månad gammal, af bröfseber.

Criticus. Granskare.

En Criticus är i allmänhet den, som på egit be-
väg sätter sitt omdöme taliter qualiter, öfwer
andras skrifter tabl och gerningar. Öfwer det som
andra menniskor tänka och tro, äger han ingen rät-
tighet at döma.

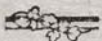
En moralisk Granskare, vinner den förnuftigare
dehlsens bifall och Credit, ty han iaktager den sunda
Critiquens regler. Dessa äro förnuftligast: En god
urteckning emellan det sanna och osanna — emellan
det rätta och det bråta: Att hålla sig wid saken —
icke til personen: Att wedertägga med skäl — corrige-
ra med höflighet — förbättra med vänlighet — up-
bygga med godhet: Att wara öwärdig, utan asseende
på Auctorens Stånd eller willkor, mindre göra der-
utaf någon tillämpning: Att bewisa i wärket det
hon, Granskaren, skrifwit, talat eller gjort något bät-
tre — något Sublimare något nöjsammare — något
upbyggeligare, til det Allmännas tjenst, än det han
criticerar.

Med dessa principers — dessa reglers i akta-
ganse, är Critiquen en sön, behagelig och intagan-
de konst — långt ädlare — högre aktad, än den
att wara författare, ty sådant kunna alla, äfwen
de olärdaste, wara.

En omoralisk Criticus häremot, vinner wäl den
mindre tänkande dehlsens bifall och Credit — men
derjemte den förnuftigare delens förakt. Ty han

brøder emot den sunde Critiquens regler och förby-
ter det vackra namnet af Oransjare, uti det af en
usel håklare och tadelare.

Voltaire, denne allmänt såsom klot man er-
fände Voltaire, beskriver desse sålunda: "Man må-
"ste låta dese små Vers och critique-makare (aboyer)
"eller som man det vill öfversätta, skriva fritt.
"Man skulle göra sig lika löjelig med dem, om man
"förlorade tiden at svara dem, eller at låsa deras
"critiquer: Men när det angår betydliga saker, må-
"ste man ibland, för sanningens skull, nedlåta sig för
"at förwilla dese förachteligaste människors osannin-
"gar: Man är skyldig sanningen, at förswara hen-
"ne emot den skyn af de vilja henne tillfoga, och
"hvad kunde vi icke gå långt! Hwad för stöna arbe-
"ten skulle icke framkomma! om Herrar Critici, hvil-
"ka uphåfwa sig til Dommare, besinnade sig något
"litet, innan dommen såldes! Om de med sagtmo-
"dighet och godhet rättade en ny begynnare, — icke
"i bdrjan förswafde den i själen upstånde eld, hvil-
"ken uti södslen varit, likasom hos dem sjelfwa, en
"liten gnista. Men deras egen ostidlighet, elaka hjer-
"ta, skrifslåda, wåld eller afund, göra, at de vilja
"Lyja öfwer andra — icke låta någon jemte sig —
"och det går som med den unga Konstnären, hvil-
"ken förtryckt uti Fäderneslandet, reste bort i främ-
"mande Land, förkofrade sig i tyshet med samma
"Förnufts gåfwa som i Fäderneslandet, och wann
"snart prisat, hedat och förtjänsten af alla sina hem-
"mawarande Limbetsbröder. Så mycket ondt kan
"en illa afsasad critique åstadkomma.

Bättre sent än aldrig.

Min Herre.

Uti Norrbyings Tidningar genomläste jag Ort

Pasquill, til innehället lögnaktigt och til skrifsättet o-
bysadt.

Ert Fbretal til den omnämde Tabeln, skall så-
bant jag det emottagit, blifwa insdt i desse Tidning-
gar.

Nedrige, jag förklärer Ert brott. Ni är nog strafs-
fad då Sanningens vännar förakta och hata Er.
Utg.

Kungörelser:

Hos Rådman Lunderberg finnas Citroner och
Pomeranser.

Et Fickur af Silfwer är til försäljning som wid
Boktryckeriet kan bestes och om priser öfverens kommas.

Fle e Ljåg Dägghalm är til salu; Köpare få wid
Boktryckeriet anvisning på säljaren.

Flere rum at hyra äro lediga, hwilka wid Bok-
tryckeriet beskrifwas.

På stora gatan nedansför st. Torget är en liten
Silfwer-halleknapp uphittad, som rätta ägaren på be-
skrifning kan återfå wid Boktryckeriet, emot Intimations-
kostnaden.

Desse Tidningar säljas styckewis hos Handelsman
Westman wid stora Torget, samt wid Boktryckeriet.

N:o 18 utgifwes Lördagen d. 4 Maji kl. 4 e. m.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 4 Maji 1793.

I morgon Bön, Eöndagen, Predika

I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ditesängen,
Mag:r Bimermark Högmässan och Adjunct. Sche-
lin Afstonsängen.

St. Lars: Comminister Lindhagen.

Hospitals = Kyrkan: HospitalsPred. Apelberger.

Om Thursdag s m är Christi Himmelsfärds
Dag, Predika

I Domkyrkan: Adjunct. Schelin Ditesängen, Rector
Zuringius Högmässan och Comminister Nordwall
Afstonsängen.

St. Lars: Comminister Lindhagen.

Hospitals = Kyrkan: Hosp. Pred. Apelberger.

Öfde i DomkyrkoFörsamlingen: Skräddaren Etegrens
2:ne Barn, en Sön en Dotter, Sonen Anders
1 år och 2 m. samt Dottern 2 år och 9 månader,
af måfling. Vigan Etina Persdotter's Dotter,
3 w. af slag. KlensmedsGefällen Nils Wäl-
lers Dotter, Anna Elisabet, 10 m. 14 d. af måfling.

Mod. Behjertenhet.

Modet säges vara varmt, när det har sin uyrinnelse ifrån den varmaste delen af människans kropp — hjertat. På läpparne swalnar det strax.

En enda människas mod, har kostat millioner lif. Hela Folkslag hafwa funnat gbra detta offer åt Tyranners omätteliga blodtorstighet — capricier eller fåfånga beröm.

Behjertenhet tillägnas alla Folkslag, som upfödas uti principier af dygd, heder och rättwisa — utan wacklighet, omättelighet, öfwerlöfd. Desse frukta mera för en obetydlig motgång än för de största faror.

Han gick til strids med et Lejons wildhet — men utgaf sina ordres med en Filosofes kallförmåga.

Om han hade blifwit öfwerwunnen, hade han aldrig gifwit sig sjelf någon hvila. Hade han blifwit Segerwinnare, så hade han aldrig lämnat andra i fred.

Tyranner inbilla ofta sina blinda och lättrogne medborgare, ja om möjligit wore, sjelfwa Gudarne, at hans nederlag varit en seger — Fäderneslandets lycka.

En sjukling som med tålmod uthårdar de farligaste Chirurgiska operationer, har ett annat slags mod än det som fordras i krig. Hans mod är mera orwungit och han är mera at förlåta, om han det icke ha'wer.

Många Philosopher påstå, at behjertenhet kan läras och at den är en Vetenskap såsom alla andra W. tenskaper.

Twå emot en — hwad gör det til saken? Swensken slås och råknar icke.

En nation anser öden med öfbråggenhet — En annan gifwer öden och emottager honom med kallförmåga.

En Athenes frågade en fången Spartan om de öfwerwundna woro kåka Soldater? Spartanen swarade: En pil wore en stor sak, om den kunde skilja de fåna ifrån de sega.

Hwad tillfredsställelse jämlit emot den, at tjäna under en Fåhne, där en enda människas lif wårderas

såsom Gæderneslandets förlust — icke onddigt wår up-
offras? Hvilka fördelar, erbringar, kunna wål jäms-
föras emot hundrade människors lif — ännu mindre
emot tusende? En misräkning på utgången kan för-
lätas — men likandjoheten aldrig.

Ynga dygder förtjåna mera högfäktning än be-
hiertenhet och friskostighet. Dessa dygdiga förakta både
ödden och ågodelar, utan at skröta derutaf — blifwa
derföre allmänt älskade och värderade.

Fruktimren tillägges at gifwa förtredet åt hur-
tiga, fåka karlar, antingen utaf de känslor de selswa
hafwa i allmänhet för åran, eller för det de wilja
gifwa sig at herrska öfwer dem som hafwa wålde öf-
wer andra — men nästan alltid under erkänslan af
deras egna swagheter.

Såsom nästan alla inkräktare kommit ifrån Nor-
den, har man trodt at de Nordiska Folkslagen äro mo-
digare och wildare än de öfrige. Men det är rätta-
re at tro det torftighet och måttelighet nästan alltid
segrar på öfwerflöd och rikedommar. När Saraffener-
na lemnade Arabiska Ödemarkerne, intogo de, de Norr
ut belågne fruktbaraste Romerska provincier.
På halfwa wågen mötte de Turkarne, hvilka, ankom-
mande ifrån Tartariska ödemarkerne, och gjorde de sto-
ra inkräktningar som de ännu innehafwa.

(Forts. e. a. g.)

Til Utgifwaren af Linköpings Wecko-Tidningar.

Nå min sann hwad Linköping nu börjar at brille-
ra i Litteraturen. Linköping har fått en Utgif-
ware — denne trycker en Wecko-Tidning — denne
har fått sin Criticus — denne sin Iera. Lycka til,
min Herre, Er Tidning börjar blifwa rolig nog och
lofwar Er god affättning.

För min del tycker jag dock, det de införde be-
skrifningar på Atheisme, Människors passioner, såsom
Gifmildhet, Godhet, Aregirighet, Afundsjuka, Mång-

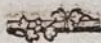
talande, m. m. äro alt för torra och alskarvama. Deruti finnes sållan något infall, någon saga, någon händelse, som man kan skratta åt — och det är just sådant man vill hafwa hwar Helligedag at roa sig med för sin halfwa Skilling.

Nej. Pris och t. d. ware den roliga och alla Klubbar glädande Herr Criticus uti N:o 11 och N:o 16. Leswe han och ingen annan! Vårt muntra samkväm har aldrig skrattat så mycket. Vi trodde wäl at den Skrifflådige skulle en gång så knäpp och hoppas at han nu uphörer at beskrifwa mennisko-sfel och dygder. Det är onddigt gräl, ty hwilken är som icke känner sbrut alt sådant — och sig sjelf?

Derföre m. H. lät oss få mera af samma slag som Studiosi Mundani Friarebref, Matfriaren, Spådom i Caffe, Tjuswehand och Musens tand, Fabeln om Råfwen, Kalkonhnan, Åsnebronnen, och så vidare, men framför alt af samma sortament som Skrifflådan i N:o 16, ty om sådant alt äro wi angelågne. Det kan kallas roliga saker för ett lustigt samwäm och då behöfwa wi icke bry hjärnan med kritiska gråtet, ty twiswelsutan har wår goda och qwieska Criticus samma smak som wi, emedan han wid alla dessa saker haft intet at påminna. Förblifwer Herr Utgifwarens

Tilgifne tjenare

* * *

Rungörelser:

Åstundas at köpa en Chaise eller en snygg Ensbetswagn. Den en sådan har at aslåta, får under rättelse om köpare på Boktryckeriet.

De som åstunda handla godt och hwilt Lyft Linseb, kunna på Boktryckeriet härstädes få underrättelse.

N:o 19 utgifwes Lördagen d. 11 Maji kl. 4 e. m.

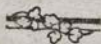
N:o 19.

Lindöpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 11 Maji 1793.

- I morgon 6 Söndagen efter Påsk, Predika
I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottesängen,
Magar Bimermark Högmasan och Adjunct. Sche-
lin Afsonsången.
St. Lars: Comminister Lindhagen.
Hospitals = Kyrkan: HospitalsPred. Apelberger.

Mod. Behjertenhet. (Se föreg. Tidn.)

Alla modige djur äro köttätare. Härutaf vill en viss
man sluta at Engelsmännen, hwilkas födda äro
stark, fastig och närande, öfwerträffa de Nationer uti
behjertenhet, hwilka ofta äro blottjälde för hungers
nöd: Men Swensken, med hwad födda han har, bär
altid hjertat på rätta stället, och är så god Soldat som
någonsin gifwas kan.

Man har största orätt at wanhedra och föracta
Krigsmannen. Hwilken förtjänar större heder, än den,
som med torstig födda, knapp utkomst, i owäder och
köld, hunger och fattigheit, låter sig bruka til Fäders-
neslandets försvar — til deras säkerhet som beamma
uti goda och warma hus — aflägsne ifrån alla kri-
gets faror och wedervärdigheter — lesa i maktig-
het, beqwäm. lighet, öfwerfödd, njen, hwilka kunna
sjelswa determinera den tiden de behöwa at waka el-

ler såfwa — at fråssa — at roa sig — at skda syss-
lor och handtering? Hvad annat än åra — än kär-
lek til Fäderneslandet, — än hopp om Medborga-
res tackfambet, skulle kunna öfwertala en förnuftig
och tänkande warelse, at under hustruns gråt och barn-
nens jämmer, öfwergifwa sin fredliga foja och blott-
skälla sig oräkneliga swårigheter — at mista arm eller
ben — at aldrig återkomma i en älskad Familjes skö-
te? I säkre — I weklige — I tablare — I stor-
skriptare når intet galler, bedragen icke den trogne, den
beredwillige, den wälmenande Krigsmannen. Allt be-
dräerie är synd och last.

En offensitt krig är det största öfverie Rosina-
den efter Seclers förlopp ersättas: men det förskä-
de människoblodet aldrig.

Ödm ingen ting af det mod som höres i Sam-
quäm — på Källare — Caffehus — Klubbar — dric-
keslag. Den rätta profftenen är udden af fiendens
blanka wayn — blixten af hans försträckande skott.

Modet är af alla Rationella egenskaper den minst
beständiga, och så til sågandes, hwår dag ombytlig.
Ty när modet icke är uti beständig utöfning, såsom
konster, wetenskaper och alla andra dygder, så förfal-
ler det. Att underhålla det samma fordras exempel,
ambition, tåflau, sträng discipline, en rätt tänka om
åran. Cæsars tionde Legion och Regimentet Piccardie,
ansågos såsom obetydliga, men sedan de på detta sätt
omskapades, blefwo de i werket de bästa Trouppar af
hans Armeé.

En Arabisk Furste wisade en wråktig Sabel åt
sina Hofmän, hwilka besunns den samma wara allt för
kårt. Furstens unga Son swarade dem: Inga wayn
åro för kårta uti en kät Soldats hand, ty han gör
dem långa nog, när han går närmare in på fienden.

Sedan Fransöserne år 1704 förlorat Batalillen
wid Hochstedt, wardt deras Anförare Marschallen
Dallard, hwilken af Engelsmännen til fånga togs,
öfwär denna förlust aldeles otröstelig. Den Engelska
Anföraren, Hertigen af Marlborug böd til at trösta ho-
nom under wältiden och föreslätte honom Lyckans ö-
wisshet. Att detta hindrar icke, swarade Dallard, at

Ederz Högghet ändock hast at fackta emot det tapp-
raste Folk i werlden. Ja, swarade Hertigen, allenast
Herr Marschalken undantager dem som eder öfwerwun-
nit.

Sedan Hertigen af Weimar, som Commendes-
rade Franska Armeen år 1638, förlorade Batalien
wid Meinsfeld, frågade han Cancelleren Hertigen af
Rohan, hwad nu återstod för honom at göra, sedan
han förlorat hälften af Armeen, af bagaget, provi-
anten och Artilleriet. Hertigen swarade: Intet annat
än at åter gå löst på Fienden. Rådet blef antagit,
Troupperne samlades, öfverraskte Fienden och 4 öster-
rikiske Generaler togos til fånga, en del af deras Ar-
mee nederfoblades, resten tog til flykten och Franso-
serne slutade denne Compagne med största heder och
många fördelacktiga orters erfrande.

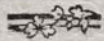

Följande Bref införes för ro skull.

Major . . . s Bref til FriHerrinnan . . . g
på Et . . .

Högwålborne Fru FriHerrinna!

Fruens helt Nådiga skrifwelse, har mycket Lorterat
wår Garfware, i det han bestyres gjort en helt
oanständig omwårling med Fruens skinn, hwilket på-
hårdande han årbjuder sig med liflig Ed at afstudda.
Västændes han at Salige Herr Baronens märke som
är stuckit på Fruens skinn, nog lärer utwisa at han ej
dermed gjort något byte. Men säger han, om drän-
gen gjort någon oanständig omwårling och efterprickat
Herr Baronens märke på Fruens skinn och således
lemnat Fruen samma låder det må wara för hans räk-
ning; men Garfwaren förbannar sig aldrig hafwa stuc-
kit et styng derpå. Förblifwer m. m.

Kungörelser:

Som enligt Magistratens af Kongungens Befallningshafwande faststälte beslut, twänne Stadstjenare och twänne Fjerdingmän komma at antagas på Extra Stat, med åtnjutande af lika lön, som de Ordinarie; Så warder sådant härmedelst kundgjordt, på det Fickelige Sklander må kunna inom nästkommande Junii månads slut, til desse Syflor sig hos Magistraten skrifteligen anmäla. Linköpings Rådhus den 1 Maji 1793.

Borgmästare och Råd.

En ny Slängkappa af fint mörkblått Kläde är til salu, och hwarom närmare underrättelse lemnas wid Boktryckeriet.

Hos Tidström finnas följande:

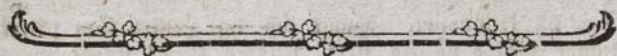
Charta öfwer Situationerne wid Werelå, Swenska och Rysska Armeernes Läger samt de här å dmse sidor anlagde Försäntningar och Batterier år 1789 och 1790 då Freden slöts, 12 s. General Lieutenantens Herr Du Guay-Trouins Leswernes Historia af honom sjelf författad, 16 s. Wagners Öden under des fängenskap i Ryssland, 18 s. Konung Carl II KrigsArtiklar, 12 s. Kong Eddermandlands Regements = Historia 5 Delar, 1 R:dr 32 s. Underwisning för Christe Officerare, 6 s. Soldatesamtal til Gudaktighetens inplantande hos Soldater, 10 s. Samlingar af Rese = Beskrifningar, 1 R:dr 8 s. Pergaments = Plänbböcker, 20 s. Pugatschews Leswerne; 26 s. Philosophie för Klårde 24 s. Åfwen försärdigas Epolet = Foderal til 1 R:dr. stycket.

Nordbergs Possilla Åstundas at köpas. Den en sådan har at aflåta, får wid Boktryckeriet anwisning til Köparen.

N:o 20 utgives Lördagen d. 18 Maji kl. 4 e. m.

Vinköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 18 Maji 1793.

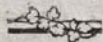

I morgon Pingstedagen Predika

- I Domkyrkan: Adj. Comm. Schelin Ottesfången, Mag:r Wimermark Högskåpan och Commminister Nordwall Afstonsfången.
- I St. Lars: Hosp. Pred. Apelberger Ottesfången och Commminister Lindhagen Högskåpan.
- I Hospitals = Kyrkan: HospitalsPred. Apelberger.

Nanan dag Pingst

- I Domkyrkan: Comminist. Nordwall Ottesfången, Studiosus Johan A. Nygren Högskåpan och Adj. Schelin Afstonsfången.
- I St. Lars: Commminister Lindhagen.
- I Hosp. Kyrkan: Studiosus Joh. A. Nygren. Guds-tjensten börjas kl. 11.

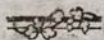

I Domkyrko = Församlingen äro

Födde 2 Barn.

Födde: Bagaren Callerstedts Doter, Johanna, 9 månader och några dagar gammal. Skomafaren Holmgrens Son, Andreas, 2 år och 9 m Arbetskarlen Zacharias Peters Enkas Son, Johan Andreas, 18 w. Förra Saltpetersjudaren Holmings Doter, Maja Stina, 1 år, 5 m 17 dagar. TennjutareGefållen Malmstedts Son

Johan Carl Fredric, 9 d. Fabriqueuren Schwes-
gers Son, Carl Gustaf, 7 m. Soldaten Lars
Sandbergs Dotter, Maria Helena, 3 år 2 m.
Alle döde i måsting.

Kossa.

Nådrig har någon ödelig fått kyssa mig annars än
på kindbenet. Hvar och en Hustru som sätter
något värde på sig sjelf, tillåter knapt något mera
än sin man.

Det är när ni upvaknar, min älskade Alfred,
som Ni får mina Bref. Ach, huru gerns wöre jag
icke i deras ställe! Jag skulle utan buller nalkas Er
sång — sagta öfna sparlakanet och stjåla min arm
under Er hustru. En kyss skulle upväcka Er. I äls-
sken til och med formen, papperet och sigillet, af mina
bref — de ankomma och blifwa straxt kysse. Lyckliga
bref och jag — jag får ingen ting. Ach! huru mycken
skuld ördjuvar Ni Er icke? Huru många kyszar är Ni
mig icke skyldig? Låt om öf gdra wår räkning — mig
tilkommer hundrade kyszar om dagen, hwad skal det
icke utgöra en stor fond på ett år? Och jag gifwer
Er nu tillkänna, at Ni uti mig skal finna den här-
daste Borgensär — jag fordrar icke mindre än fulla
Interesset och sjelfwa gäldenären. Och sedan jag fått
Er i mitt wäld, skal jag fångsla Er i mina armar,
och intet släppa Er, för än den yttersta skärfwen är
betald. Min sörsta estergifwenhet skal blifwa at räk-
na en kyss för två. Wil Ni det min älskade Alfred?
Men = = = jag fruktar at Ni icke är nöjd dermed.
Ni skrifwer, Se där en kyss; men den finnes icke
där. Nej, Ödra bref äro icke med den eld skrifna.
Men jag — jag låger hela mitt ansigte på det paper
som varit i edra händer.

En älskare stod hela två timmar ödelig och be-
tractade sin Eldna, wågade icke rödra hånne eller
örsjödra hånnes sömn. Anteligen rådde kärleken. Han
faller på knä, tog hånnes hand och kysse den hundra-

de gånger. Vsyndé war så trött at hon icke wakenade
förr än wid sista kysen.

Under en promenade til källan, förnyades eder,
förskräningar, men kysar framför allt. Icke sådane
kysar som mannen gifwa hustrun, hwilka äro de al-
dra ledsammaste; utan sådane som älskare gifwa hwar-
andra — de som ännu blott lefwa i hoppet.

Ni ser Biet hemkomma, lastadt med det rof han
tagit på blomman: Finner Ni på dessa blommor de
minsta tecken efter detta rdsfwerie? Hafwa de icke lika
fullt samma skönhet, samma lukt? Så och, sköna Be-
linde, de kysar jag tagit, böra icke förtreta Er — Ni
har ingen ting förlorat igenom min lycka.

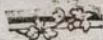
Du tror, sade en wis man til en annan, at
Kärleks-kysar icke äro förgiftade, emedan du icke kan
se deras gift: men wet at et wackert Fruntimmer är
långt farligare än Scorpionen, hwilken icke kan skada
utan at röra of: Men Skönheten mördar utan at röra
of — Hon ingjuter giftet, förfrör allt förnuft och ef-
tertänka. Det är kanske derföre, som de gamle haf-
wa föreställt kärleken med Wäge och wingar, emedan
et wackert ansigte sårar of långt ifrån sig.

At på Engelska wiset hålsa på et Fruntimmer,
betyder at gifwa hånne en kys. När en karl för
första gången presenteras för Fruen i huset, kysar
han hånne med mycken wördnad på munnen, då han
utan vidare betänkande får sin kys betald.

Du kan icke tro, älskade Usbeck, huru omdjeligt
det är at längre lefwa mitt lif — Elden löper i mine
ädror — hwarföre kan jag icke nog beskrifwa dig mitt
lidande — hwarföre lider jag så högt det jag icke kan
beskrifwa! I detta ögnablick wille jag gifwa hela werl-
den för en af dine kysar.

En Engelsk Auctor fördelar kysar i trenne klas-
ser, i Kärleks — Wännskaps — Förskrifka. Han frå-
gar derföre i wäntan på swar, til hwilkendera classen
man bör föra den kysen som Margareta Stuart gaf
åt Alain Chartier, som war den tidens lärdeste men
fulake menniska. Man kan ännu öka dessa classer
med den fjerde, med Falska Kysar.

I förra tider war det bruk, som ty wärr nu är af-
 lagt, at gifwa hwarandra i Kyrkan en fridskyß, när
 Prästen under Mässan utropade: Herrans frid ware
 med eder. Ludwig den 8 Gemål Blanca fect en sådan
 kyß, och gaf ifrån sig åt en allmän flicka, som gaf utse-
 ende at wära gift och war wäl klädd. Drottningen, ef-
 teråt förtretad öfwer sitt mistag, utwärlade förbud för
 sådant folk, hwarutaf den tiden war en ansenlig myc-
 kenhet, at få bruka släp, en wiß sort fragar och gyllen-
 gördlar. Förbudet wardt icke länge efterlefwat och de är-
 liga Fruarne tröstade sig med detta ordspråket: Et godt
 ryckte gällter mer än ett gyllene spann. (Slut e. a. g.)

Lungörelser:

Stadens Hesp. Ledamöter af Ridderskap och Adel,
 samt ringare Inwånare, som åtagit sig Afgift til
 Fattig-Cassan, årlägga den samma hos Herr Baron
 von Lingen den 23 Ma i, eller nästa Thursdag, före
 Middagen i god tid, hwilket Directionen härigenom
 tungör.

Frisk och god Hummer, Tabliån och Hollenssk
 Sill som nu i weckån inkommit, fina Theer, Engelsk
 Cardus tobak, samt alla sorter Specerier finnas til bil-
 liga priser hos Joh. Enebom.

Ett laqueurat Spanskt Ribbr med Elfenbens knapp
 och Guldring derom samt Silfwer Doppsko, med in-
 stukit Namn öfwanpå Elfenbens-knappen J. P. S.
 är börkommen på en Kammare wid stora gatan.
 Skulle det samma wära sålt eller pantsfatt, wil ägaren
 det igentlösa; då det wid Böckeriet anmäles.

Förleden Onsdag borttappades emellan Nygwärns
 bömmen och Wäster Lull en Floreshufwa; Den hånne
 hittat och återlemnar wid Tryckeriet får nbjaktig we-
 dergällning.

Ett randigt Sammetband med Stålspänne uti,
 borttappades på st. Torget förleden fredag. Den det up-
 hittat och hos Perufm. Ekwall inlemnar, får wedergällning.

N:o 21 utgifwes Lördagen d. 25 Maji K. 4 e. m.

Lindöpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 25 Maji 1793.

- I morgon H. Trefaldighets Söndag Predika
 I Domkyrkan: Adj. Comm. Schelin Ottesången, Com-
 minister Lindhagen Högsmässan och Adj. Com:ri
 Schelin Afstonsången.
 I St. Lars: Magister Wimermark.
 I Hospitals = Kyrkan: HospitalsPred. Apelberger.

Nästa måndag hålles Lagmanspredikan i Domkyrkan
 af Hosp. Pr. Apelberger.

Kyssa. (Slutet. Se föreg. Tidn.)

Att undersåten kysser Konungens hand; Barnet
 Föräldrars, är et wackert, lösligt bruk, som utmär-
 ker undergiftwenhet och wördnad å ena, nåd, kärlek
 och förtroende, å andra sidan. För öfrigt är allt
 handkyssande en lobjelig sed, borde wid straff förbjudas,
 ty den medförer icke annat än mankdnets förnedran-
 de och Damernas högmod.

Jag kysste med höflighet min älskarinnas hand
 — det blef och för sista gången, ty jag återfick icke
 annat än en motjudande lukt och smak af alla de
 råtter, hwarutas aftonmåltiden besiod.

En del Fruntimmer äro alt sdr högmodige, at
 tillåta en kyss på handen, knapt på en gammal-
 smutsig handske.

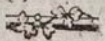
En nitist Catholik kysser med mycken andacht
Påfwens fot. En fjollig ålskare njber sig icke med
at kysa sin skonas fot utan och sjäten. Så djupt haf-
wa kysar blifwit fönedrade.

Til Utgifwaren af Linköpings Beckblad.

Min Herre!

Sannerligen gör m. H. Stadens och Landsortens Lä-
sare högsta orätt at tro dem kunna uthårda med de
ussa afhandlingar och reflexioner, som så ständigt infödas i
dett Beckblad. At critiquera dessa Läckerbitar wore at
wisa dem en ofbrtjänt heder, då de äro så lågt der-
under; At ridiculera dem, wore kanske bättre; men
säkert skulle Författaren i bägge fall anse sig som en
Snilletts Martyr; egenkärleken skulle quäfwä den wär-
kan denna Medicin borde hafwa hos hwarje Skrifflä-
sig af minsta urskillning, och han skulle skrifa, som
förut, i släng. Torde hända at denne Författare, ge-
nom contract på år, ordenteligen uthyrt sitt frugtsam-
ma genie at detta blad? Då kan ju ingen förbätt-
ring därå ha rum; ty contracter böra upfyllas, och
wi så hålla til godo så länge, med hwad han beha-
gar förelägga oss. Och nu, då man äfwen blifwit
undfågnad med det kyskar, hwilken blygsam Läsare
rådnar ej af frugtan at det Pareser än torde gå län-
gre. Tålmodet har, som alt annat sina gränser.
Det sbrgår stundom, och M. H. sätter det på alt
för swåra prof genom sina isfien om Fortsätt-
ning — Fortsättning härnäst — denna ewi-
ga Fortsättning. Sådane Snillefoster likna det-
slags bittra Medicamenter, som, då de ej kunna und-
wikas, böra intagas på en gång, i en klunk, för at
ej wäcka för mycken wämjelse. Sannerligen, min Herr-
Utgifware, är det icke at sticka sina Läsare wid sagta
eld at lofwa dem fortsättning af sådane uselheter,
som aldrig bordt ha början.

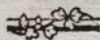

Det utlofwade sbretalet, hbrande til Fabeln öf-
wer Swan och Råfwen, följer och lyder:

Som Min Herre uti Beckobladet N:o 10
behagade roa sine praenumeranter med en Ge-
dolårande Fabel, och jag su mit flere rätt up-
bygde där af; hoppas jag ock at Min Herre
tåcktes för unna denna et rum i sin ypperliga
Tidning, som wittnar om sin Utgifweres
Smak, urskiltning och djupa insigter, och re-
dan wunnit et så öwankigt bifall.

Fabeln.

Om desse rader förtjåna Allmänhetens herdm
eller meddmkan, torde en hwar kunna inse.

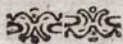

Under wåntan på Skuts, och saknad af beakt-
skaper i staden, tröstade jag min otolighet med läsning-
gen af Beckobladet N:o 20 och såstade min upmärks-
samhet wid Fattighus Directionens annons
om betalning til FattigCassan; och som jag refer i af-
sigt at känna människors billiga åtgård til allmen nyt-
ta, så frågas: om, i Linköpings stad, ej flere betala
til de Fattiga, än Ridderskapet och Adelen, samt
förmodeligen, här som annorstådes, de för Domkyrkans
tkåter på stat bestådde Ringare.

Resande.

Ödd:

Prosten och Ryrkoherden wid Ljålmo Fbrsam-
ling, Högarewbrdige och Hög lärde Magister, Herr Sa-
muel Wisstenii, uti Ljålmo Prestegård kl. 11 för mid-
dagen d. 21 Maji 1793, i Desß 72 ålders år.

Kungörelser:

Genom misstrifning uti Kungbrefsen i Tidningen No 20, har emot förmodan händt at Stadens Respective Inwånare af Civil = Staten icke blifwit kallade til Upbörden af det frivilliga sammanföttet för Stadens Fattige, hwilket nu rättas med anmodan at wederbbrande tänkes ju för det håldre afsemna sitt tillfött hos Herr Commissions = Secreteraren Baron von Lingen; Och påminnes jemwäl om Resantierne af Församlingens öfrige Respective Ledamöter, undantagandes Ecclesiastique = Staten och Borgerskapet som behagade rätta sig efter de inom hwardera särskilt widtagne Upbörds anstalter. Linköping d. 25 Maji 1793.

Fattig = Directionen.

Den som åstundar hyra 3 a 4 boningsrum som äro ledige genast tilträdas och bebos til Michaëli kan anmäla sig wid Boktryckeriet.

En god Viol är til salu, som wid Boktryckeriet wisas och om priset accorderas.

Emellan Lamböhof och Staden, är förleden måndags aften uphittad en Sohlfsåder, til färgen swart med å ena sidan målade hwita blomster; hwilken rätta ågaren har at åter bekomma då han dertil sig anmäler på Boktryckeriet, hwarest hittarens namn upgifwes.

Onsdagen d. 15 dennas, förforades om aftenen på Domkyrkogården en Wåsfings Snusdosa med Yrlemo til låt och botten. Den som om nämnde Snusdosa har någon kunskap och gifwer det tillkänna hos Wacktkarlen Nils Jöranson Sandberg, har at förwänta nöjaktig wedergållning.

No 22 utgifwes Lördagen d. 1 Junii kl. 4 e. m.

Linföpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 1 Junii 1793.

I morgon i Söndag. efter Helge Trefaldighets
Predika

I Domkyrkan: Comm. Nordwall Ottesängen, Mag:r
Wimermark Högskolans och Adj. Com:ri Schelin
Afstonsängen.

St. Lars: Comminister Lindhagen.

Hospitals = Kyrkan: HospitalsPred. Apfelberger.

I Domkyrko = Församlingen äro

Födde 2:ne Barn, samt

Öfde: Afledne Theologie Lectorens och Probstens Herr
Doctor P. Schenbergs i lifstiden kära Waka,
Högädra Fru Doctorinnan och Prostinnan Brita
Waka Schenberg, född Ebfgren, 83 år och 8 må-
nader, af ålderdoms = bräcklighet.

Spormakaren Mäster Norrmans i lifstiden Waka,
Äreborne Madame Brita Helena Norrman, född
Zeiss, 57 år och 4 månader, af Bröstsjukdom
och tårande lungfot.

Stråddaren Mäster Lindboms i lifstiden kära Waka,

Åreborna Madame Maria Elisabet Lindbom, född
Mejer, 46 år, efter swår Barnsång, af bröst-
feber.

Fortfättning och Slut af Brefsven mellen Stus
diosus Mundanus och Fogden Pierre
Vährson Kuremundanus. [Se föregån-
ende Tidn. N:o 13.]

Erfynden Eder Herr Magister med promotion,
kommen så hit neder propret och wäl afchusterade,
så at I pareren med galant pudrad lång peruk och klä-
der efter mode, låter och gdra Eder en sid kappa, som
något släpar, gblimmen och intet gå til Dansmästaren
hwar dag I ännu ären i Upsala; Et hade jag när
gblant, (förord bryter lag) Flickan håller icke mycket
af Präster som hafwa slägg; jag läswade hånne på
Edra wagnar, at I det aldrig skola låta wåra; Beres-
der och Eder på en galant och wäl ihopsatt prädikan;
I sägen hos mig Gerners Danska Postilla [den må-
ste I skaffa Eder, kosta hwad hon kosta wil] följer
den, hans maner at predika (såsom han brukar) är
hos mitt Högga Nådiga Herrskap agreabelt; För all-
ting måsten I så Kristeligen som munteligen försåtra
mitt Nådiga högga Herrskap, at I wille i alla måtto
med all submission gå dem tilhanda, jänwål och, så
predika, at de altid få ndje, plasier och behag til eder
predikan, och aldrig tornera och utfara med Lagen och
straffa deras lefwerne. I måste läfwa at aldrig be-
gynna någon Gudstjenst, förr än mitt Nådiga Högga
Herrskap kommer til kyrkan; de sitta ofta til klokan
ett om natten och spela Lomber, och ligga til kl. 9
om Eördags och Höggtidsmornarne; sedan behdfwa de
en tima eller två innan de komma i klädren, och så
pro dignitatem afchusera sig; I måsten altid wara
benägen och tilfreds at predika hemma på Herregår-

den, så ofta de Eder commendera och befälla, der J
miljen behålla deras grace och gunst; Och således måt-
ten J altid med djupesta devotion erkänna, at J haf-
wen endast af mitt Höga Nådiga Herrskap all Eder
Fortun och lycka; alt skal då wäl blifwa godt och gå ef-
ter wår dissein. Jag insinuerade mig strart ännu me-
dan Herr Prosten war sjuk, hos mitt Nådiga Höga
Herrskap, och lofwade et par stöna wagnshästar; Nådi-
ga Fröken hafwer jag sedermera gifwit til sitt Cabinet-
ten en kostelig Puderask och en liten utan och innan
förgylt ask at hafwa sine Myscher uti, bägge om tre
och tjugu lod. Och Fransiskan (som mycket hafwer sä-
ga) hafwer jag förärt fem alnar sin Nättleduk til Aga-
chanter och Kornätter. De lofwade med en myn, för-
säkrande och garanterade, at våra Discederier skulle
Feliciteras til Eder Promotion och Fortun; Men hål-
ler allt detta (som jag Eder i god tro wäl nu skrifwit)
måcka tytt, säger detta för ingen, ehvem det och är,
får Distopen det weta (Jag har nu alt förwäl lärdt
känna honom) torde han hos Hans Maj:ts arbete emot,
och detta uppenbara, så wore all min möda och Depans
förgåwes, och wi blefwo så frustrerade. Mera en an-
nan gång. Mamma och Eder Fliska hållja Eder flit-
tigt, samt Charlotta Regina och Carl Magnus, Sophia
Christina är nu i Stockholm hos en Fransiska; Gus-
taf Adolph är ute i bygden hos Wönder och Torpa-
re at insfordra några gamla Resantier, Och jag för-
blifwer

Höglärde Herr Magistrerns

Wäl affectionerade och finsere wån,

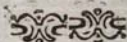
Pierre Pabrson Ruremundanus.

Anecdote.

En Språkmästares Barn bars til Doyet
af en förnäm Fru. Presten frågade hwad barnet skul-
le beta? Hon niger och säger: "Carl Gustaf, Eders

Högårenyrighhet. När barnet blöts öfwer Funten, säger han än en gång: nämner barnet: Carl Gustaf svarade hon, och neg djupt. Han sade med afvarsam uppsyn; wet h = t: Jag öfver dig, Anders.

Kungörelser:

Den som wet sig af en Wån här i Staden hafwa lånt Celsii Kon. Gustaf 1:stes Historia, behagade wånstapsfullt lemna henne til Boktryckaren Fredrich Schonberg på Boktryckeriet.

För resande äro flere rum ledige at hyra om hwilka fås uplysning wid Boktryckeriet.

En ny och braf Viol är til salu. Närmare underrättelse om nu warande ägaren, meddelas där desse blad utgifwas.

Nyligen inkommen Finnlandsnöfwer är til salu hwarom underrättelse fås wid Boktryckeriet.

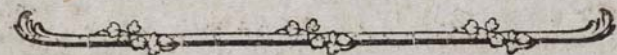
Hos Boktryckaren Schonberg finnas följande Exemplar til salu:

Stjernans Matrikel	"	3 R:dr.
Almqwists inl. til den Hel. Skrift	"	2 D:o.
Fäderneslandets Historia	"	" = 10 R.
Sedolkrande Beträffelser för hwar dag i året	"	1: 32.
Berlins Swenska Köks-trågård	"	" = 4.
Lägerbrings Svea Rikes Historia 4 del.	2:	24.
Landsbibliotheket 5 stycken	"	" = 42.
Ranvills händelser 2 delar	"	" = 28.
Nya Testamentets Moses och Aaron	"	" = 8.
Dwidi Sorgebref öfversatte	"	" = 6.
Physiographiska Sällskapets Magazin 3 st.	"	" = 24.

N:o 23 utgifwes Lördagen d. 8 Junii K. 4 e. m.

Lindöpings Vecko = Tidningar.

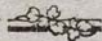
Lördagen d. 8 Junii 1793.

I morgon 2 Söndag. efter Helge Trefaldighets
Predika

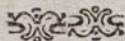
I Domkyrkan: Adj. Com:ri Schelin Ottesängen, Ma-
gister Wimermark Högsmåssan och Comm. Nord-
wall Afstonsängen.

St. Lars: Studiosus Lars Solvenius.
Hospitals = Kyrkan: HospitalsPred. Apelberger.

I Domkyrko = Församlingen är

Född: Ett Barn.

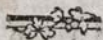

Skallerorm, (Djur uti America.)

Skallerorm (Crotalus horridus, Linn.) är den
fästligaste af Americas Ormarter, tjock som en
mans ben och från 8 til 14 fot lång. Huvudet är
bredt och brunt, ryggen gulbrun med swarta teknin-
gar, buken grå. Swansen har en skalra, bestående
af flere leder til olika antal efter ormens ålder. Man
uppgifwer leder, som stigit til 70 stycken på en orm.

Deſſe Djur funnos fordom til förſta myckenhet i Norra America, dock icke norr om Sjön Champlain. Ut Edder träffas de til och med i Braſilien. Uppehålla ſig i Skogar och Bergbällar, särdeles omkring Niagares fall. Om Sommaren åtföljas gemenligen två. Om vintren ſamla de ſig i ſtort antal, nedkrypa i hålor, dit froſſen ej råcker och ligga där i dwala. Wid wår warmen utkrypa de och ſola ſig, de äro då duſne, ſå at en Karl en gång, då han råfode träffa en ſådan nyſ utgången ſkara, med en ſtång öddade 70 ſtycken; men hade därwid nära omkommit af ſtank. De paras i Auguſto och äro då måſt farlige. Följande Junius framföda de 10 til 12 lefwande ungar, ſom i September äro en half aln långe. Förflykten har gifwit männiſkan et warningſtecken genom den nämnde ſkalan, ty ormen kan icke bita utan at han i förwäg gifwer ſig tillkänna. Men då wäderlefen är fuktig, höres denna ſkallring ſå ſöga, at Americanerne då icke gärna gå i tätta ſfogar. Ormen har där icke et trögt lopp, ſå at man ej har at frukta för des förſöjelſe; men då han kryper med nedtryckt hufvud och blir haſligt ſkrämd, kaſtar han ſig i et ſogonblick i ring och kan då fljuga en fart af 2 til 3 alnar, ſamt i deſſamma bita. Man förſäkrar, at denna Orm kan tjusa ſmårre djur och liksom med en Attractionskraft suga dem i ſit gap. Flere haſwa ſedt Skornar och ſmårre Foälar, liksom af en okänd drift, den de fruktloſt emotgådt, nedfalla ur träd och bliſwa rof för den wid roten liggande Ormen. Men ſå snart Ormen wänder ögat från Djuret, ſå ſlipper det fritt. En Man har ſedt en Skallerorm ſå tjusa en Hare. Någre twiſſa wäl på denna händelſe, men den är ſkäligen beſtyrkt, och flere Ormarter haſwa denna förmåga. Skallerormarne öblia ſig ofta i huſen, särdeles i de Wildas kojor, och borttaga där Ryktingar, Möſ m. m. Men til all lycka märka Djuren ſtraxt denne farlige Gäſten af des fräna luſt. Hundar reſa håren och ſkälla, Tupper reſa Kammen och Hånsen ſtrocka, ſå at hela huſet kommer i rörelſe. Ormens beet är öfvermåttan giftigt, och om ſåret gøres nära något af de ſibbre blodkärlen, ſå är ingen

hot. Säräs någon på annat ställe, som kan strax
 afbyggas, så är något hopp. Gifftet åstadkommer
 kräkning, convulsioner, blodspottning och blodig stol-
 gång, känslolshet i alla lemmar, svullnad, yrsel,
 brännande inflammation o. s. w. Man har föregif-
 wit, at roten af Polygala Senega skulle vara et speci-
 fiet medel, men des kraft har mycket förlorat sit an-
 seende, och brukas med sörre fördel i Pleuresier. Man
 pålägger ormens teswer. Ranby har gifwit beskrifning
 på ormens giftiga tänder och blåsor. Han lät en Hund
 bitas, som blott lesde 2 minuter. Beverley såg en
 Orm swälja en Hare, och märkte at ormen i det ö-
 gonblicket war tio resor mera skinnande än wantigt.
 Han högg Hufwudet af en sådan Orm, och detta huf-
 wud bet likwäl en Käpp, så at giftet utbredde sig i
 barken såsom olja. Om giftet sprutas på linne,
 blifwa där af gröna fläckar, som ej kunna uttagas.
 En annan lät en Orm bita i en fårst Käpp. Giftet
 utbredde sig i ränder öfwer hela Käppen uti mellan-
 sakwan, och då sprack Käppen i stycken. Man har
 exempel, at en Skallerorm funnits i en fång, då
 Egaren nyss upstädt. Man har intet säkert medel es-
 mot dem. Swinen äta dem, äfwen någre Indianer,
 dock lemna de altid hufwudet. Nu mera äro Skal-
 lerormarne mycket förminskade af Colonisterne.

Grasskrift öfwer en märkvärdig Man.

Läsare,

Här hvilat en Man, som intet har teswat,
 Älskadt han war 71 år gammal.

Han har

Utöf sin Barndoms-tid

Altit uti 65,745 timmar:

Sofwit 175,320 timmar:

Åldat sig i 43,845 timmar.

Han har varit med wid 630 Begrafningar.

Wid 300 Bröllop och 550 Barnsbil har han wisat
 sig hurtig.

Resan

Som han gjort i sitt Förmål från det ena hörnet
till det andra innefattar 300 mil.

Ute här han promenerat öfver 600 mil.

I sällskap war han munter.

Han kunde berätta utantill 365 Fabeler,

och hade desutom i friskt minne 1766 infall, som
han samlat ur gamla skrifter, och af hvilka han
wid alla tillfällen wiste at begagna sig.

Han begrofs sån han warit ödd i 71 år.

Hvem kan omtala huru många klädningar han utnött?

och huru många glas han druckit?

och huru många pipor han råbt?

Hvem kan berätta alt hwad han gjort och sagt?

Rungörelser:

En svart Eiden-Halsduk at hafwa Spänne uti,
är på en Kammare bortkommen; Skulle han wara
fåld eller pantsatt wil ägaren honom igenlösa, då det
anmäles wid Boktryckeriet.

Wid Boktryckeriet finnes til salu: Namnkunnige
Måns Leswernes: Beskrifning 3 s. Lollstadi Hus-
förhör 3 s. Beskrifning om de namnkunnige släder,
Cadix och Gibraltar. 3 s. Finska Soldaten af Lid-
ner 1 s. Den Rånstofulle, från Engelskan öfwer-
fatt 8 s. Pastors-sånger 1 s. Myrans berdm, af
Doct. Philip Melancton 1 s. Grefwe Struenses
Bref 1 s. 6 r. Plåtgods af Doct. Rydbäck 8 s.
Predikan på Midsommarsdagen, af Mag. Åstrand 2 s.
Rätttegångshandlingar emellan kyrkoherden i Lomaryd
och Wälaryd Adolph Nymansson, samt Enke-Pastors-
kan Maria Christlina Norberg, rörande öfstr-utskädet
under sista Nådåret, häftadt och sturit 6 s.

N:o 24 utgifwes Lördagen d. 15 Junii kl. 4 e. m.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 15 Junii 1793.

I morgon 3 Söndag. efter Helge Trefaldighets
Predika

I Domkyrkan: Comm. Nordwall Ottesängen, Magi-
ster Wimermark Högmaåsan och Adj. Com:ri
Schelin Aftonsängen.

St. Lars: Studiosus J. A. Nygren.

Hospitals = Kyrkan: HospitalsPred. Apelberger.

I Domkyrko = Församlingen är

Föddt: Ett Barn.

Ödd: Musikmästaren, i listiden Åreborne och Man-
hastige Johan Sandahl, af Slag, 42 år. —
Lifkan Maria Larsdotter, efter föregående blod-
sifdrning, 42 år, och Kyrkorsäktaren Lars Kjell-
mans Son, Carl Magnus, 1 år och 6. månader.

Ödd: Capitain och Riddaren af Kongl. Svärds-
Orden, Wälborne Herr GUNNAR WENNER-
STEDT, den 14 Junii 1793 kl. 6 om morgonen,
i Desß 64 år.

Inländt

Till Utgifwaren af Linköpings Becko-Tidningar.

Min Herre.

Öfve af beordrelse at ofbrtjent få heta Nuctor, u. an på förskd om jag kan bidraga at underhålla utgifningen af Edert Blad, hwilket, då deruti infbres nyttigt och nödsamt, säkerligen med nöje antages och läses, wil jag meddela något som torde kunna införas, då intet annat bättre, som jag gerna unnar fbreträde, insändes. — Men som jag ingasunda wil påtruga min Herres Beckotidnings Läsare at med ledsnad genomgåna något som dem icke behaga, eller som de anse för odugligt eller onddigt at weta; Så stal det ankoma på denne Tidnings Gransfarens omddsme, det jag i den samma torde få inhämta, huru wida jag må fortsara med insändning.

Ärstiden föranteder at nämna något om gifter som wårka genom luften.

Utom Opium — gifwes många andra wårter hwilka, i anseende til deras dumgbrande wårka genom luften — Saffran kan, då man fbr mycket lustar des dunster, förordsaka icke allenast sömnsuka utan ock slag — hwarom många exempel gifwas.

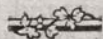
Den som går på något ställe där *Salvia* är sådd, eller på ett fält där bbnor blomma, förmårker straxt hos sig lust til sömna; och om han wårkfligen insomnar på detta ställe, så faller han i en slags dumhet. Dunster af *Hyacintex* och *Liljor*, och af de aldra angenämaste Blommor, hwilka lufta starkt, förordsaka hufwudwårk och dumhet. Man har exempel af dem, som wid luften af rosor fallit i dåning; åspen ock, då de warit uti en lammare der åplen legat; derföre är det nödwändig at, i synnerhet i sofwerum, dårest de icke desto oftare blifwa bpnade, icke hafwa någre starkt luftande trydder eller blommor.

Til Sophie.

Med mycket prut du lofwat mig
Två kysjar — gif mig millioner.
Ack! låt dertil beqwäma dig,
För estersöljande resoner:

Ly när wi våra kysjars tal
Hwar stund på detta sätt förestora,
Så skola ondskan och förtal
Til slut sin räknekonst förlora.

Med Rycket, annars aldrig tyst,
Man då så slugt skal gå til wäga,
Att denna kåring ej kan säga
Hur många gånger Du mig kysst.

Kungörelser:

De Predikningar och Piecer af Boktryckaren
Naams i Norrköping Förlag, som tillförne varit i
Commission til försälgning hos Herr Ryrkoherden Wä-
nerberg och Herr Magist. Lagerström, äro nu med jäm-
ma wilkor och pris at tilgå hos Klådmåtlarn Dahl-
gren här i Linköping. Äfwen är på samma ställe en ny
moderne swart Fruntimmers Klådning af Sidentyg,
samt prästkläder til salo.

En litet partie rött Lax finnes til salu i Site
Lars qwarteret och gården N:o 10.

För 14 dagar sedan bortstals ur Borgmästar-Ån-
gen en noulin. Den som upptäcker tjufwen, får Tre
R:drs wedergällning, och skulle tjufwen sjelf af gunst
och godhet gifwa sig tillkänna hos Lazarettis Fältskjå-
ren Ljungqwist, får han afhämta maken til den stul-
na linan, eller de utlofwade 3 R:dr.

N:o 25 utgifwes Lördagen d. 22 Junii kl. 4 e. m.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Tördagen d. 22 Junii 1793.

☞ Morgon 4 Söndag. efter Helge Trefaldighets
Predika

☞ Domkyrkan: Adj. Comm:ri Echelin Ottesängen,
Studiosus Hagberg Högsmåssan och Comm:inister
Nordwall Afstonsängen.

☞ St. Lars: Studiosus Solvenius.

☞ Hospitals = Kyrkan: Studiosus Hagberg. Gudstjen-
sten bdrjas kl. 11.

Midsommars Dagen Predika

☞ Domkyrkan: Comm:inister Nordwall Ottesängen,
Studiosus Wafberg Högsmåssan och Adj. Comm:ri
Echelin Afstonsängen.

☞ St. Lars: Comm:inister Lindhagen.

☞ Hospitals = Kyrkan: Hospitals = Predik. Apelberger.
Gudstjensten bdrjas i wanlig tid kl. 10.

☞ Domkyrko = Församlingen äro

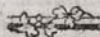
Edde: Twänne Barn.

Morgonstunden.

Glada strimma af en Ny dag! Du väcker mig åter ur wilans armar — Må ske! — född at arbeta, bär jag möta mitt Kall med nöje och frimodighet, så mycket mer, som denne Lott är min Lycka.

Ewige Baresse! Du som i allt förefedt menniskans wäl, Du gaf henne Arbete til wärn för tusfende laster. Se den orkeslöse Dagdrifwaren? sänkt i ledsnad, uselhet och brott, ofta dömla at dagens ljus aldrig nalkades, då jag, til Din ära Herre! med hjertat uplyst til Dig, fast bekymrat öfwer febl och brister, i en glad förtröstan til Din Godhet insinner mig wid min kallelse-plog, at der, til medmenniskors tjensl och nytta, söla min Bergning — Mätte denne nya dag gifwa mig förnyad styrka at toligt dragga hwad mig kan wara förelagt — ! och i allt wara nöjd med min Lott. Mätte denne dag och alla dagar wara glädje-dagar för dem som waka och arbeta för mitt Fädernes-lands wäl! ja mätte hwarje olyckelig i dag wedersaras tröst och lisa! mätte alla Arbetande smaka den Himmelske Wälläst, som de enkla och rena glädje- och tackshöjels-offer, öfwer Din oändliga Godhets betraktande, hos mig upwäcker !!

S. B.

(Fortsättning från föreg. Ebdn.)

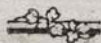
Som jag i mitt förra något nämt om wärter som wärka genom luktten, torde jag få tillägga en uppgift om sättet at tilreda luftwatn eller Lavendell Spiritus. Dertil tages 2 lod Lavendell-olja, 1 lod Rosenmarin-olja och en Droppa Canel-olja, som blandas med et qwarter aqua vite, då det är färdigt.

Genom luktien wärkställes äfwen Curer af det man kan kalla gifter. Uppkastningsmedel och Lavativer kunna intet hållas för annat än gifter, om man

wil betrakta deras wärkningar, utan afseende på de sjukdomar, hwilka genom upkastning och purgering hjelpas. Många af desse medel wärka med sådan håstighet, at de blott genom lukten wärkställa åfwen det samma, som de eljest skulle gbra om man intagit dem. De räknas icke derföre ibland gifterne, ehuru många gifter icke ens äro så wärkande. Om roten af Galappa först södtes, så gbr des wämjeaktiga lukt icke allenast upkastning utan och durchlopp. Colocynth, som purgerar så håstigt, förlorar denne kraften så snart den utdunstat sin lukt; och således äro desse dunstade delar det samma, som gbr det til et så håstigt gift. Galappa och Rabarbar förlora sin purgerande kraft, så snart de legat i byna rum och utdunstat.

Åf Tobak kan enolja tilredas, som ibland alla gifter, är det håstigaste och starkaste at wärka. Indianerne förgifta dermed sine pilar; och inwärtas tagen, åstadkommer den de håstigaste wärkningar. Icke dess mindre råber man denna torra ört och utdrager några delar af detta farliga wäsende; och den, af denna råken, förordsakade känslolöshet, indämning och yrsell, utgör all den behaglighet man däruti finner.

[Ombytte af ämne en annan gång.]

Den Egerättfärdige.

Ingen går så långt i ondskan som och den egenrättfärdige. Han döler ofta et fallt hjerta under den wackraste utwärtas gestalt. Han tål at blifwa berömd af smickraren, och blyges icke sjelf at berömda sig. Med desse laster åtfölja gemenligen girugghet och afundsjuka. Han samlar, under namn af sparsam, allt hwad han kan, men anwänder icke sina medel til den nödlidande nästans nytta, utan på et owärdigt sätt öfvar han sina skatter, med den fattigas tårar och förbannelser. Ser han någon bredwidfig gå wäl, gbr det honom ondt. Hjärna wil han höra andras ömddömen om nästan, och sjelf radlar han

illa om honom. Han förbåmer de laster han sjelf icke äger: Förbannat Drinkaren men glömmar Sckraren m. fl. Anteligen kalkas hans ånde, men huru swår blifwer icke honom Siljensmåkan? Han ser någre owår- dige Arfwingar skola beta den skatt som han förwår- wat, och det gör honom ondt, at icke sjelf ewigt blif- wa nyttjare däråf. Hans nämnr förswinner af jor- den, lika snart som de tårar som sällas wid hans graf. En Esterwård låser dock på hans grafften et prägtigt Epitaphium, och hwem skulle då, wål icke tro, at denne Salige ddde, warit en god och rätt- Ræffens Christen?

Kungörelser:

Om någon har mot billigt pris at affåta et li godt stånd warande Wäggur med Fouderal, och som går i hwarje updragning 8 dagar, nämnes Kåparen wid Boktryckeriet. Afwen åskundas på samma ställe Kåpas eller mot betalning lånas et i godt stånd be- fintligt Clavier.

Som Prenumerations-tiden med nästa weckas slut uphörer för halfwa året, ty erinras de som icke för längre tid betalt och widare wilja continuera, at med följande lösa nya Prenumerations-sedlar, som gås- la til årets slut. Skulle någre flere åskunda på det återstående halfwa året prenumera på desse Tidningar, erlægga de 8 s. och sjelfwe draga försorg om afhämt- ningen, men 12 s. då de blifwa til dem hemsände. Afwen fås mot särskild betalning af den eller de som åskunda, alle hittills utkommande Nummer, hwarom widare med Utgifwaren på Boktryckeriet får accorde- ras.

N:o 26 utgifwes Lördagen d. 29 Junii kl. 2 e. m.

N:o 26.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Måndagen d. 1 Julii 1793.

För mellankommande hinder, har utgifswandet af denne Tidning icke kommit at ske förr än i dag, som torde af Herrar Prenumeranter för denne gång ursäktas, emedan sådant på flere ställen händer. Utgifw.

Herre! Du Ewige förutseende Gud, som frambringsat allt i en välsignad ordning. Efter Din besfallning födas människor, och alle äro syndare. Ingen kan berömma sig af sin egen rättfärdighet. — Du uptager snarare den förlorade Sonen, än den stolte och högmödige Phariseen til nåd. Jag erkänner Din godhet Herre, som icke will syndarens ödd. Du förlåter oss de gröfsta brott, då wi dem upriktigt ångre. Wäre medmänniskor gå så långt i ondskan, at de waka efter wåra lif. Men Herre, Du beskyddar och Din godhet wakar öfwer oss. Utsatt at blifwa et Offer för illafinnade människor, gaf Du mig styrka at förswara mitt lif mot mordgewären. Jag är för swag at tacka och lofsjunga Dig för denna wälgärning. — Uptag dock detta Offer och beweka de hatfulla. Jag söker ingen annan hämd, utan beder, Herre! förlåt de brottslige sine djerfheter. Deras Namn och brott

skola aldrig yppas. Bewara mig widare, Herre,
för de anfall som hota mitt lif.

Oländ.

Bref til en Läkare.

Min Herre!

Dm affecternas Cur också hör til Eder wettens-
skap, så wil jag berättä Eder: Jag är kär!
men ack! jag älskar olyckligt. Min grymma bringar
mig inom kort tid i Grafwen, om intet I min wän
flynden at rådda mig. Jag kallar mig intet annat
än den olyckligt döende Aminto.

Swar.

Min Herr Aminto.

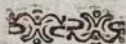
Imåste svingra Edra tankar och besitta Er om an-
dra ämnen at tänka på än Eder kärlek; ty jag
kan wäl tro Er, at det icke är någon lätt dö, at
dö för en grym. I skället för at I nu intet kän-
nen annat än kärlek, så intagen 15 gran kåda af
Zalappa. Den wärkar häftigt och gör mycket mag-
ref. Men I skolen och derunder förgåta Eder grym-
ma, och all werldens lust skall synas Eder som
et intet.

Något om Inbildningskraftens wärkan på Mänstliga kroppen.

Den torde kunna kallas en moder för minnet och
upfinnings-kraften. Den är en, sinnenas efter-

aperska. Då inbildningskraften blifwer upelbad, och känslornes finhet tillika blir sög gjord, kunna inbildningarne under stundom erhålla en stark grad af listighet, at de likna känslorne; och wid et sådant tillfälle råka människorna i et tillstånd af dårskap, hwilket är en nog allmän sjukdom; och hwarutinnan de tro at alla ting äro wärkligen närwarande, som deras upelbade och wärkande inbildningskraft dem föreställer. Detta kan man se på dem som äro druckne och försvyckte. Bland många andre, har jag läst berättelse om en drucken man, som om afionen kommit på en gata, hwilken warit upfylld af mänskenet. Denne äspansens likhet med watten, satte honom den inbildningen i buswudet at han stod wid en flod; hwaraföre han aflådde sig kläderne och wille sima genom mänskenet. De försvyckte se och höra ofta saker, som icke äro tillfännandes, och blifwa så listigen öfvertygade om sin mening, at man såfångt skulle använda all wältalighet til deras öfvertygande om något annat. Denna Inbildningskraftens listighet, sifftar så mycket elände bland människor, at det torde tillåtas något orda här om. — Inbildningen torde så kallas et känslornes Ölo. — Ursarenheten stadfäst inbildningskraftens wärkan på wår kropp. Utådanndet af någon spis, hwaraf man förut haft någon uplasning, förorsakar en wämjelse eller fräkning, ehuru man då intet njuter honom. Ett ansikte af en människa, som liknar någon annan, hwilken wi älske eller hate, uprepa äfwen den glädje eller wredesdrörelse, som skulle man wärkligen se honom. Det är aldeles säkert at man af blott inbildning kan blifwa sjuk. Man har många exempel derpå af Läkare anförde, bland hwilka kan nämnas, om en som påstådt sig hafwa nedswälgt en spik, men blifwit frist så snart man gifwit honom et Dometiv, hwarmedelst han blef stilgd från en tryckande maggsem, och kastat en spik i kärlet. Dock gifwes äfwen helt dåraktige och wilda inbildningar, som blott grunda sig på fördomar, såfånga och Melancolie, hwaraf exempel äfwen kunna anföras. En Doctor bodde i Ridsmånaden längst uppe i vinden, på det han intet måtte blifwa sönderkrossad, es

medan han desse 4 veckor trodde sig vara en Terpotta. Dagaren som icke trodde sig gå til ugnen, emedan han trodde sig vara af smär. En General som hade hetfig feber, och i stället för hjertsfyrkande, nedswålgde et skedblad Surgelwattn, beredde sig med mycken oro til döden, emedan han trodde Surgelwattnet vara förgiftigt, och hade af sin inbildnings oro förlorat både förnuft och sinne då Läkaren kom och försäkrade at han utan skada kunde dricka flere glas deraf, då oron tillika med inbildningen förswan och den sulte blef frisk. Det har ofta hänt at sådana inbildnings dårskaper blifwit curerade, blott med en dårskap som varit satt tvärt emot; som om man med blottad wärja öfwerfaller en människa som tror sig äga ben af balm, så at han af råddhåga springer undan, på et öfwertygande sätt måste känna sine bens styrka.

Kungörelser:

Afsändas at köpa en wäl conditionerad och modern Fajtong, som lätt kan dragas af et par hästar; en eller tvåsittig gör det samma, med eller utan Selar qwittar köparen lika. Den en sådan har at affåta behögar sig hos Handelsman Westring anmäla.

Har äran ödmjukast öfvertera, det jag instundande Vermeffo marknad härstädes har til affalu af egen tillwårkning alla sorter kammar, Franska Friseurs, Schilions- och slångkammar, samt Elphenbens och blykammar, Kruthorn och Diverse Kammakare - Arbete. Norrköping d. 26 Juni 1792.

P. Solenius.
Kammakare.

En ung och god mjölke-ko är til salu. Underrättelse om ägaren fås wid Boktryckeriet här i Staden.

Twänne rum at uthyras, en Sal och kammare, finnas neder på siorgatan, om hyressumman fås öfwerenskommas med utgifwaren af desse Tidningar.

N:o 27 utgifwes Lördagen d. 6 Julii kl. 4 e. m.

N:o 27.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Fördagen d. 6 Julii 1793.

I morgon 6 Söndag. efter Helge Trefaldighets
Predika

I Domkyrkan: Adj. Comm:ri Schelin Ottesången,
Prästmannen Magnus Wimmercrantz Högsmåss-
san och Commminister Nordwall Afstonsången.

I St. Lars: Commminister Lindhagen.

I Hospitals-Kyrkan: Magnus Wimmercrantz. Gudstjen-
sten bdrjas kl. 11.

Uti Linköping är
Dödd: Rådsmannen och Borgaren Adol och Hög-
aktad Herr Nils Dahl, d. 2 Julii 1793 kl. 7 e. m.
Han war född år 1710 d. 23 Januarii, Borgare och
Guldsmed här i Linköping år 1739 och Rådman der-
städes år 1764.

Om fet Mats wärkan på Menniskotroppen.

Det Djuriska fettet är förmycket osmåttligt för wäk-
lige och swaga Personer. Det utöfver en wär-
kelig fiendskap på matsmåttnings = krafterne. Fetts

förslappande och upmjukande egenstav, gör Magens och tarmarnes trådar slappa och estergifvande; och som matsmåltningen fordrar et spännande, bearbetande och sammandragande af dese trådar, så förswagar den feta spisen magens och tarmarnes tillsammansdragande kraft, det är: det hindrar och förswagar matsmåltningen. Den svåraste omständighet är den, at fettets så lättligen blifwer härst i magen, och är håller en flyktig frätande skärpa, som förswagar gallsans och den stora fibretellsaftens uplösande kraft; och at de af spisen tillredda vätskor äfwen förderwas samt en oakta näringsaft således tillredes, hwilken, då den kommer til bloden, besmittar honom med röta och förstämmer den samma. Det är fåfängt om de, som hafwa swag matsmåltning, taga syran til hjelp, då de förtära fet mat för at derigenom emotstå denna fina skärpa. Försklet är lätt gjort, om man njuter någon spis med stekt smör och sallat; ty den som icke hafwer nog stark mage, lär altid efter en sådan måltid känna ett hett upståndande och bitter halsbränna. Man ser häraf ordsaken hwarfdre Medici af råda swaga och klena Personer et hwerfödiget bruk af den i mycket smör tillredda spisen som kallat stufwat. Matens stufvande är ett så allmänt som skadligt Riktsmode. Man beröfwar maten derigenom dess egen goda saft, i det den först kokas i watten som bortslås, och låter den sedan flyta i kott smör, och gifwer honom derigenom den elaka egenstav, at han genast, wid sin smältning i magen, blifwer härst och skarp, och förorsakar et beswärligt, bittert och brännande upståndande, Colique, upkastning och durchlopp.

Swag som är sagt om fett, gäller äfwen om Oljor. En med mycken olja fet jord Latue-och Gurf-Sallat, quäljer sin ålsföre genom det beswärligaste upståndande och den ofidligaste halsbränna. Med allt detta kan likväl icke påstås, at det altid är osundt njuta fet och oljaktig mat. En stark mage fördrar all lätt spis och blir nog mächtig både fläst och fäl, som man honom til wällust föresätter; och anser så-

dant på samma sätt som Balfisken tunnan, hvil-
ken man kastar för honom.

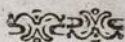
Fettet af unga diende Djur är med många wate-
tenaktiga och föddande delar försedt, och gifwer såle-
des icke allena mer näring, utan också, är lättsmälta-
re än fett af gamla djur, som blifwer en riktig olja
och bespottar all matsmältnings-kraft. Äfwen detta
gäller också om de Castrerade Djuren, hwilkas fett är
lifsare, saftigare och lättsmältare än de andra djurens.
Derföre äter man Höns, Capuner, Foglar och fett
Kalf- och Lamkött m. m. utan synnerlig beswärlig-
het. Bland de gamla djuren, är deras fett bättre
som arbete, än deras som ligga stilla och därtill ge-
das med ruten och förderfwad föda. Orfett är intet
så skadligt som släkt af tama swin, hwilket noggsamt
uppenbarar sin elaka art hos smältligt och flent folk.
Det går icke allena i deras mage de elaka wärk-
ningar som förut äro nämde, utan det förderfwar
också de öfrige safterne i mennisko kroppen ganska
hastigt. Detta wises bäst på dem, som hafwa skabb
och utslag, ty, när desse om middagen ätit fett swin-
kött, kan sådant om aftonen ses på utslaget och
blåsorne, emedan de blifwit mycket wärre, fulla af
materia, hetare och kliande.

(Slutet en a. g.)

Följande införes på begäran.

==== Och strart jag skulle då förnåjd
Om man på Gleselste fätten sänge
Det, som man här til måst är bñid.
Nog wet jag hur' med mig då ginge. —
En wacker Flicka, om och lär
Mit ljufwa sällskap där skull' blifwa
Och i Des' ståt skull' jag uplifwa
Den kärleksbrand, som mig nu tår ===
Men — ack! nu kommer jag ihåg
Virgilius! du blott beskriwit,

Det du i din inbillning säg. —
Din ditt bedrägligt hopp mig gifwit.
Stor sak! — det får dock bli därwid:
Det skall mig ingen oro gbra, —
Om jag allenast här i frid
Min Flicka ensam får tilhbra.

Kungörelser:

Skulle någon hafwa en medelmättigt stor Landt-
Egendom at nästa Höst eller währ uplåta under Ar-
rende på 4 a 5 års tid, hålft utan afwel och Medskap,
och sådant gifwes tilkänna wid Boktryckeriet uti sbr-
seglad Billette til S. L., så fås om hugad arrenda-
tor genast underrättelse.

Lindöpings Becko = Tidning under N:o 18 har
gifwit mig wid handen at en Chaise eller snygg En-
betswagn til köps åstundas; Skulle Köparen ännu
finna sig hugad, kan en på nyaste smaken, med jern-
sjädrar och wäsktädsel försedd samt nyligen Gul- och
Swartmålad Chaise nästa Frimärtnad i Lindöping
hos Bryggaren Samuel Ortengren så beses, och om
priset öfwerenskommas Härmed wil jag tjena den
som härom set sig wära angelägen.

Om någon åstundar Hesesällskap til Stockholm,
kan på Boktryckeriet så underrättelse.

En Sjöflums = pipa med Beslag och Skast är i
dag på Torget uphittad, som ägaren på beskrifning
emot Gittarelbn och Intimations = kofinaden kan åter-
så wid Boktryckeriet.

De som på dese Tidningar, för halfwa året, råk-
nat från och med denna Nummer, til och med N. 52,
wilja prenumerera med 8 s. och hämta dem sjelfwe, el-
ler 12 s. och få dem til sig hwarje Lördag, kunna alla
dagar anmäla sig wid Boktryckeriet. Samlingen af de
redan utkomne kan äfwen erhållas om så åstundas.

N:o 28 utgifwes Lördagen d. 13 Julii kl. 4. e. m.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Tisdagen d. 16 Julii 1793.

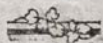
Om fet Mats wärkan på Meniskokroppen.
(Slutet. Se Tidn. N:o 27.)

Bland feta fisksorter anmärkes at: Bykling och Macrill förordisakar upstötande utur magen. Laxen har en besynnerlig fetma, som ofta åstadkommer frossa. Rött Lax förderfwar också lättligen magen, och är desto farligare, ju fetare han är.

Ustens fett har mycken likhet med den olja som fet Lax har; och kunna intet kinkiga maggar fördraga det.

Benens mærg, Kommer enligt sin natur, närmast djurens fett. Dock blandar den sig snarare med kraft = såppan och är mera södande än fettet i nåtet och fethinnan. Den tål mycket salt och mutas aldri bäst med stekt wetebröd som drager det fetaktiga til sig; och, som det sjelfst lätt smältes och uplöses, förhindrar det derigenom, at den intet förlänge uppehåller sig i magen och förswagar honom. Mærgen är aldrig mera södande och mindre skadlig, än då den njutes upplöst i kraft = såppa.

Det är at bestorma magens krafter, at,
efter njutningen af set mat, äta bakelser och an-
dra slihbiga mjölkkrätter.

Något om Begräfningar i Kyrkor.

I fordna tider begrofwos de döda utom
städerne på Landbyggen eller i fogarne.
Zsidorus berättar wäl, at i början hos Romar-
ne, blef hwar och en begrafwen i sitt eget hus;
Men och at Lagarne sedermera förbudit sådant,
af fruktan, at de döda kunde besmitta de lef-
wande. Den Lagen, som war Kristwen på tolf
Dastor, den Pomeriske Republikens äldsta Lag,
förbjuder både at begrafwa en död kropp i sta-
den Rom, som och, at förbränna den; dock til-
stodde man ofta at i staden få lägga deras aska,
hvilka erhållit någon stor seger, eller hvilka
gjordt Republikuen de aldrastörsta tjenester, eller
deras Heligas aska, såsom de Westphaliske
Synagogenes. Keisar Trajanus har warit den
första, som förtjente at få hafwa sin graf i Rom;
och dock hindrade intet sådant Adrianus och den
framman Antonius, at åter förnya de gamla för-
buden; och den första wiste på hwarje graf i
staden 40 penningars Böter.

I Christenheten har man snart tolfhundra-
de år förskonadt Kyrkorne från lik; och sielfwe
Martorenes ömwerleswor måtte hålla til godo
midt på Kyrkoårdorne i de så kallade Martyr-
tus, et Saas Capell, eller i grafwar. Keisar
Constantinus har trott sig göra sin Fader Con-
stantinus Magnus, hvilken upbyggt den förträff-

liga St. Petri Kyrka en besonnerlig stor tjenst,
at han låtit begrafwa honom som en dörawack-
tare, i syndarens hus, som den Helige Chry-
sostomus sig uttrar, wid ingången af denne
Kyrka. I Theodosii Codice blifwer likens be-
grafwande utom Staden uttrockeligen befallt;
och i alla den helige Gregorii bref, hwarest han
tillåter at bygga några Kyrkor, står alltid det
förbehåld: Så wida ingen dödd derstädes ligger
begrafwen. Det första Consistorium i Prag,
det 6:te i Arles, och det uti Nantes 850, ås-
wen Konung Carl den Stores Förordning,
stadfästa uttrockeligen förbuden af begrafningar i
Kyrkorne: icke desto mindre hafwa de efter hand
blifwit införde. I hörjan bewisade man alles-
nast stora Biskoppar och Präster, men sedan
åfwen de gemene Helige, denna åran, ehuru
eljest nog heligt folk kunnat hwila sig under fria
Himlen. Den Helige Ursinus, första Biskop-
pen af Bourges, blef ute på fältet begrafwen
millon gemena grafwar. Den första Biskoppen
af Tours begrofs på Kyrkogården kring en Bon-
dekyrka, ja den froma Egyptiska Moria ligger
i en waangrop i öknen. Man trodde sedan, at
allenast Guistarena til Kyrkorne, efter Constan-
tini Magni exempel, efter döden förtjente en
plats i dem, men straxt lemnades denne aun-
sten åfwen til dem, som gjordt Kyrkorne stora
skänker. Ifrån denna tiden blef dörren öpnad
för Keiserens sáfånga och Clericiets girighet;
och Consilium i Meaur förebygde ännu til råts-
tan tid, år 845, det misshuset, som det då
redan såg förut, och som nu fullkomligen in-
träffat: at, besonnerligen för pengar, begrafwas
hwar och en i Kyrkorne, säger samma Consilium,

är, som den Helige Gregorius anmärker, intet annat, än at finna någon liten frögd och vinning i det, som blifwer en orsak til sorg, tårar och bedröfwelse hos andra. Denna mening har länge varit i Kyrkan, och ännu år 1619 har et Concilium i Marbonne, allenast tillåtit de stora eller Andlige, eller ock Helige, at så begrafwas wid Altaret inne i Kyrkan. Men senare tider, ehuru uplyste, har tillåtit, snart utan all slags inifrånkning i synnerhet i städerne, at Kyrkor sådt göras til ordentlige grafplatssar, där man ofta, torde hånda, tager mera skada til Kroppen, än läkedom för själen. Männe icke et så ögonstentligen skadligt bruk nu borde och kunde affkaffas? Än om icke det woro äfwen så nödwändig som nyttigt, at förlägga de begravningsplatssar, som nu äro wid Kyrkorne, utom Städer och Byar? Mätte fördomarne äfwen i denne omständighet, för udljysningen, wika.

Kungörelse:

Til underrättelse för hugade Köpare, till Fännagiswes at några och Trättio Sommarlof Härdwalls. Hö af detta årets Gröda är til salu nära Linköping, hwarom närmare underrättelse kan erhållas i Linköping och Rådeman Meijers Hus på Stortorget.

N:o 29 utgifwes Lördagen d. 20 Julii K. 4. e. m.

Linköping, tryckte hos G. W. Lindicer och Björckegr. Enka.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 20 Julii 1793.

-
- I morgon 8 Söndag. efter Helge Trefaldighets
Predika
I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottes
sängen, Magister Wimermark Hömåsan
och Adj. Com:ri Schelin Åstonsängen.
I S:te Lars: Comminister Lindhagen.
I Hospitals - Kyrkan: Hosp. Pred. Apelberger.

Något om Inbildning.

Mode - sjukdomar och Mode - läkmedel gifwas,
som likna flyttfoglarne, hwilka man wisa
tider ser öfwer alt, och sedan på intet ställe.

Det war en tid man intet allmännare fruk-
tade än Engelska sjukan hos barn och för lung-
foten hos ungt folk. Derpå wart Hypochondri
en allmän sjukdom, sedan kom skjörbjugg och
hwar man klagade deröfwer. Härpå kom alla
sjukdomar af inflammation i blodet, och ändtli-
gen fölgde vapeurs. Lika så gick det med la-
kemedlen. En tid war tobaksrökande, och en
annan, warmt dricka Universal - Medicamenter.

Efter detta följde ad nedswäna små stenar, es
medan Falkenerare curerade Falkar på detta sätt.
En wif Läkare upkom med det modet at
bota alla hetliga Febrar och sjukdomar med kallt
wattn, hwaraf man måtte dricka så mycket som
möjligt war. Widare, utpräfsade safter af ör-
ter och stälpulswer, jemte wisa droppar som wo-
ro sammansatte af mångahanda saker. Det går
med detta som med Klådedrägterne, hwilka hwar
ock en estergör, och håller för de bästa så län-
ge de äro nya, men bortkastar så snart de kom-
ma ut moden.

Då Läkarena wid ätskilliga tillfällen icke we-
ta några besynnerliga hjelmedel, föreskrifwa de,
wisligen, måtligheten, förnämligast til at före-
bygga alt det onda, som kan komma af en för-
derwad mage. Det är sant, Läkaren kan lö-
na fara, at hos gemene Man förlora sitt anse-
ende, då han ofta måtte säga en sjuk, ot han
icke har något läkemedel af nöden, eller då han
blott måste föreskrifwa regler at lefwa måttligt
och återhållsamt. De måste tro, at de derföre
icke behöfwa gifwa någon belöning.

Den 15 Julii 1793.

Min Wän! förj ej för morgondagen!
Miströsta ej! — Det blir nog wäl. —
För Bacchi Hjeltar är den lagen:
Bekymra ej din glada själ!
I med och motgång alltid lika,
Förnämsamhet är deras lott.
Det enda som de efterfika
Är et glas win, som smakar godt.

De ej af girighet intagas —
Nej! de förddöma Mammons trål;
Af sáfång åra ej bedrogas —
Nej! den förakta de med skål;
Ty uti höghet aldrig winnes,
Det, som är deras föremål,
Men däruti allenast finnes.
Förtråt och tusend gjöromål.

Fördensfull lyd Naturens lagar!
Och all onödig sorg slå bårt!
Njut nu det goda dig behagar;
Ty wet vår ungdoms-tid är kårt.
Se Drufwans saft i glasen rinner,
Nu hurra lustigt! — höj din röst!
En ljustig låga redan brinner
I detta erkänsammas bröst.

Kom Bröder! Kommen mine wänner!
Och samlens nu kring denna Bål!
Hwar en ibland of säkert känner,
Ut nu skall drickas Bacchi skål.
Frist! uti glasen fatten alla!
Och drickén på en gång! Gutår!
Hör! våra röster hurtigt skalla.
De anstå våra unga år.

E - - -

En Frus Trohet.

Greifwen af Ruthisdale, war dömd til döden,
för delaktighet i uproret 1716 angående
Pretendentens återsättande på Engelska Thronen.
Dagen för än des afrättande skulle ske, lemna-
des hans Fru tilstånd at taga afsked af honom
i fångelsset; hon infant sig och ledde af 2:ne

Fruntimmer med nåsduken för ögonen, at utmärka sin djupa sorg. Sedan hon inkommit, upmuntrade hon sin Herre, at byta kläder med hwarannan, emedan de woro af nästan lika storlek, och på samma sätt begifwa sig derifrån; hånnes wagn wäntade honom wid Themsen, och förde honom til en båt, som satte honom til et segelfärdigt skepp til Frankrike. Detta allt aflöpp wäl och Grefwien undkom lyckligen; Hwarefter Grefwinnan ästwen lösgafs, och reste sedan til sin man i Frankrike.

✠
Kungörelse:

På et Krog-ställe här i staden äskundas en Unga nåsta Michaëlit, hälsst för närwarande utan barn, emellan 20 a 30 år gammal. Lika godt om hon icke är en utwald Skönhet i ansigtet, endast hon icke är osnygg och orenlig. Denna brist af sagerhet kan ersättas med en wacker Kroppsställning, intagande och kjusande Manierer, rast och munter, wid minsta wink eller ord färdig at Gästerne betjena med hwad, som requireras och hon kan ästadkomma på stället. En så beskaffad Person, som är med dese Kropps förmohner begåfwad, böjd och hugad för ombytelse i lefnadsfättet, får underrättelse om stället der dese Tidningar utgifwas.

Et par hwitrandige och med isyddde Knappar af samma tyg, färdiggjorda wästframstycken samt en fyrabladiq påanknis med brunt skast äro nyligen bortstulne här i staden. Den om det stulna äger Kunskap torpe det tillkänna gifwa wid Tryckeriet.

N:o 30 utgifwes Fredagen d. 26 Julii kl. 4. e. m.
Lindöping, tryckt hos G. W. Londicer och Björægr. Enka.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Fre dagen d. 26 Juli 1793.

- I morgon, 3:dje St. Bönedagen, Predika
 I Domkyrkan: Adj. Com:ri Echelin Ottesången, Magister Wimermark Hömåhan och Comminister Nordwall Åstonsången.
 I S:te Lars: Comminister Lindhagen.
 I Hospitals = Kyrkan: Magister Wimermark. Gudstjensten börjas kl. 11.
 I Öfvermorgon 9 Söndag. efter Helge Tressaldighets, Predika
 I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottesången, Hospit. Predik. Apelberger Högmåhan och Mag:r Wimermark Åstonsång.
 I St Lars Comminister Lindhagen.
 I Hospitals, Kyrkan: Hosp. Pred. Apelberger. Gudstjensten börjas kl. 11.

—

För at icke trötta Läsare med enahanda, eller med långa beskrifningar om mat = anstötter m. m., torde jag också, för at fylla rummet i Tidningen få berätta några små Anecdoter

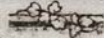
utur Esaias Historiques af Herr von Saintfoir.
Den Första angår Klädmoderne och smink;
den Andra begrafningar, den Tredje Käggs
och den fjerde Dueller och Siftermål.

* * *
Då under Francisci den 2:dras Regering i
Frankrike, mansfolken funno et Mojestätiskt
onseende bestå deruti, at gå med tjocka magar;
så inbillade sig Damerne i Frankrike straxt, at
de äfwen skulle se Mojestäteliga ut, om de bak-
ifrån blefwo tjocke. Man brukte altså på den
tiden, endast för stats skull, stora bukter och tjocka
ändar; och detta lösliga mode råkte 3 til 4 år.
Det besynnerligaste härwid war, at Damerne,
sedan de beaynte detta modet, intet mera bryd-
de sig om sina ansikten, utan betökte dem med
mosquer. På gatorne, spatsergångarne, i säll-
skaper och i kyrkorne, såg man städse Masque-
rade ansikten.

Efter dessa lastworne följde Moucherne,
hwarmed de til myckenhet sullkistrade ansiktet.
Hwad den röda sminken beträffar, så är det in-
tet underligt, at Damerne betjäna sig deraf.
De Romerske Gält-Herrarne plögade bruka den,
då de fordom i Rom höllo sine Triumpherande
intog; och et artigt Fruntimer kan tro, at hwar-
je dag af hånnes lefnad, är en triumph för hånne.

* * *
Wid Carl den 6:tes begrafning i Frankri-
ke, blef den uppfinning gjord, at man inneslöt
den döda kroppen i en lista, och deremot pous-
serade den dödas bild i wox som blef utsmockad
med Kongl. kläder och sirater. Detta bruket
har råckt til icke långesedan. Konungarnes be-
grafning i Frankrike sedde gemenligen först 40 da-

gar efter deras död. Alla desse 40 dagar blef deras, i way poufferade bild ständ til Folkets åskådan på en parade sång med all Majestätisk pompe; och härunder fortfors at, på wanliga stunderne, tillreda tafflen och upwakta liket, liksom det woro wid Lis. Wid denne dödstaffel underläts icke at låsa til och ifrån hords, och denne Bönen måtte en Cardinal eller annan Prelat förrätta.

Infäll.

En trockand' tid sågs wara nu
För Bonde, Herre och för Fru;
Dock yppighet ej brister alt wäl,
Ej heller konst och lister, Ni förstån mig,
wäl.

Förslag.

En ny Moralist, har uti extra Posten nyssigen uplyst Almånheten, at en Tobaksrökare syndar emot Gud, nästan och sig sjelf. Sanning är, at otroliga Summor årligen gå ur Riket för denna sündiga gjernings bedrifwande.

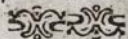
Önskeligt wore, at all utländsk Tobak af all slags namn blefwe strängeligen förbuden, och hwar och en Liebhaber förbunden, at röka och snusa af inhemsk tillwårkning.

Äfwen tockes werka mycken besparing, at ingen hädanefter får hålla pipa och tobak åt sina Gåster, utan skulle någon Tobaksrökare infinna sig uti sållskap och icke kunna stora sin sündiaa smak, bör han söka enrum, at sin synd bedrifwa.

At tilreda Ungerste watten upgifwes til
försöl för den det roar.

3 lod Rosenmarin - olja, en dropa Canel-
olja, $\frac{1}{2}$ lod Lavendel - olja, blandas med 5 jung-
feur Spi.itus vini, så är det färdigt.

Zungörelse:

Följande Böcker äro til försälgnig inlemnade
wid Boktryckeriet härstädes:

Förnuftig warning för then wilsfarelsen som
wore alla sät at tjena Gud, eller alla Religio-
ner lika goda och gällande til saligheten, samt
Inledning angående Herrnhuttska Secten 12 f.
Svenska Kyrko - Historien 2:dra Del. 16 f.
Anmärkningar til Christiani Democriti så kalla-
Demonstratio Evangelica 8 f. Bisk. Troills
Predikan öfwer Biskop Gulenius med Persona-
liet, Gräfskrifter och Parentation 8 f. En rätt
Gudstjenst uti en Andelig fattigdom 5 f. 4 r.
1791 års Stiftsordningar bundne 10 f.

En stälsång är til salu för billigt pris,
underrättelse fås wid Boktryckeriet.

30 alnar fint Lärjt är til salu uti Gården
No: 37 i S:te Pers qvarteret och Barfotegatan.

En Enusdosa af pass med spegel på låcket
och til färgen grönrändig, borttappades på lilla
Djurgårdsången för någon tid sedan. Skulle
någon under bergningstiden hånne uphittat och
återlemnar wid Boktryckeriet, får wedergällning.

No: 31 utgifwes Lördagen d. 3 Augusti kl. 4. e. m.

Lindöping, tryckte hos G. W. Lön diger och Björkegr. Enka.

Lindöpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 3 Augusti 1793.

3 morgon 10 Söndag. efter Helge Trefaldig-
hets, Predika

3 Domkyrkan: Adj. Com:ri Schelin Ottelåns-
gen, Magister Wimermark Hömåsan och
Comminister Nordwall Ustonsången.

3 G:te Lars: Comminister Lindhagen.

3 Hospitals, Kyrkan: Hosp. Pred. Apelberger.

Anecdoter.

Et långt skägg utmärkte fordom en Fransös från andre under oket bragte folkslag, och man bar det som et äretecken. Det unga folket drog mycken omsorg för sine Moustager. Men mot slutet af det Ellfte hundradetalet, förklarade Arke-Biskopen Wilhelm i Rom, krig emot långa hår och skägg, och gick dermed så långt, at år 1096 i et Concilio blef afgjort, det alla de, hvilka brukte långa hår, skulle för sin lifstid utslutas från den Christliga Kyrkans gemenskap, och at inga förböner skulle hållas för dem efter deras död. Denna saken aflöpp intet så stilla. Skäggen funno sine mäktige förswarare emot deras svåra fiender, och hettan steg så långt, at man från båda sidor kunde berömma sig hafwa

høft någre Martyrer för sin rättmätiga sak. Men det äldra bedröfligaste war, at Ludvig den fjunde lått sielf raka sig, och at hans Gemål Eleonora von Aquitanien derföre föraktade honom, och kom i sådan omänskop med sin Herze, at de måtte skiljas wid hvarannan. Sey meckor esier skilnaden, förmålte sig Drottningen med Hertiaen of Normandie, Hinrich, hwilken sedan blef Konung i England; hon bragte med sig at honom Poitu och Guvenne. Här utaf upkom det Friget, som i 300 år förhärjade Frankrike. Öfwer 3 millioner Fransoser måste dö, emedan en Arke-Biskop utrustat sig es mot skäggen, emedan en Konung hade lått raka sig, och emedan den förekommit sin Gemål löjlig med en slåt haka. Efter hand kommo skäggen aldeles utur modet, och man fick intet se sådant mer, til deß ändteligen Franciscus den 1:sta åter slätte dem. Hwar man låto dem då wäya igen, och ingen blef rakad mera än Parlaments- och Domstolterne och Dom-Herrarne. Under Hinrich den 4:de, brukte man 3 fingers långa skägg, som woro widt utbreddes som wiskor, och tillika et par långa och stufsua Moustager lika som Fattorne. Sedermere åtnöjde man sig med et litet pippskägg miti på hokan; och ändteligen blef under Ludvig den 14:de, en liten Moustage qwar under nåsan. Nu fins ingen ting mera qwar.

I fjortonhundrade talet blef, i Frankrike, åstundan at aista sia och upföda Barn, efter utseendet, intet hållit för så ärbart och hederligt, som at taga lifwet af en menniska. I Biskoparnes och Abbernes hus och i Clostren, war en egen gård inrättad för Dueller. Ja, de tillåto Dueller emellan Syskonebarn då

de deremot förbödo och uphåfde giftermål emellan anförwandter i sjerde til och med sjunde led. Då twänne wille duellera, gaf man dem Absolution och Herrans Nattward; deremot tordes ingen man eller hustru wåga sig fram til Altaret, som icke åtminstone 8 dagar förut afhållit sig at liaga tilhopa. De andlige dömdo hwar ock en Duellant fri, sedan han lösligen 3:ne gånger duellerat för dem. Det är, sedan han tagit lifwet af 3 menniskor, deremot sökte de i sine Predikningar at taga åran af alla Hustrur och och Männer, som tredje gången gifte sig.

Om Tobaks-nyttjande.

Nedan skilde från okunnighet, uplyste af Ordet, kände för förnuftige Wareser, skulle wi wål icke gå så långt i blindhet och hedniska yra, at wi skulle tro at Tobaks-brukandet wore syndigt. Jag känner icke at den allgode Guden förbudit något af sitt Allsmågtige Warde, annat än trädets frukter i Lustgården. Då qwinnekönet med afsky anser denna örts nyttjande, må ingen inbilla sig at det omnämde trädets frukter bestått af Tobaksrullar eller Carduser. Icke ser jag på något ställe i Skriften, at Gud förbudit denna örts nyttjande som Han framkallat ur gruset. Wänne icke Hon förutsatt Tobaksrökande såsom nyttigt mot flere härjande och smittosamma sjutdomar? Härpå twislar icke den förnuftige, som tror at Gud icke gjordt något förgåfwes. Skulle alt brukande häraf wara syndigt, så är det nästan lika oförnuftigt och orimligt sagt, som man wille säga at Skaparen syndat då Han utan förbud skapat denna ört. — Förslaget i desse Tidn. No 30, at röka inhemsk

Tobak, hållt han nu är så god at den kan rö-
kas af bättre, är både billigt och förnuftigt, och
jag begriper icke, hvarsföre man så ofta går öf-
ver Ålen efter watten. Ut sågna sin wån med
en pipa Tobak, et glas Öhl, swagdricka eller
watten, är icke syndigt, hvarsföre man utan at
lösa entum, kan bedrifwa denna gjärning.

Införes på begäran:

Med innerlig kärlek, böjd til den af Guds Anda
utrustade Läraren, hvars mun så ofta ropar til des
Hjord, om bättre och tro af Evangelium, samt
åfwen för det sednare, ibland dem, anförda förma-
ning och afsträffande, för Deilanißt tillbedjeri, så
wål som des förargeliga blyttrar och tjusande, som
mången renhjärtad och kysst yngling förfört. Detta
är af de fläste uti vårt Borgerliga samhälle, och i
synnerhet ibland Gudålskande Åhörare i det wigtis-
gaste til efterföljd öfwerlagt ibland sig och de sina,
och hållt des barn som tilwåya uti en farlig werld,
för hwilka sodomitiska åplen kunna snart blifwa
wållucktande och Dinas slåtjesfulla åthåswor beha-
gelige; och hwad kan då kosteligare wata ån i tid
wanna och akta de Plantor ifrån alt ogråssigt för-
sämrande. — Åfwen wore önskeligt at sli förma-
ning frambragtes för Lögnaire och Bakdantare, som
icke blygas utsprida ogrundade och ofta mot all ån-
ståndighet, på den Öskoldigas bekostnad.

Rungörelse:

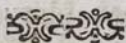
En ny färdiggjord, wål målåd och bastant Ca-
lesthe, som drages af en eller två hästar, efter som
behagas, är til saltu, och kan om köpewillkoren med
Hofflagaren Herr Jonas Holm öfwerenskomas.

N:o 32 utgifwes Lördagen d. 10 Augusti kl. 4. e. m.
Linföping, tryckte hos G. B. Londicer och Björckeg. Enka-

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 10 Augusti 1793.

-
- I morgon 11 Söndag. efter Helge Trefaldig-
hets, Predika
I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottes-
fången, Magister Wimermark Hömåfån
och Adj. Com:ri Schelin Åltonfången.
I C:te Lars: Comminister Lindhagen.
I Hospitals, Kyrkan: Studiosus Presser.

Solon och Croesus. *)

Det berättas, at Solon, efter Croesi begäran,
kommit til Sardes, (som då war hufwuds-
stad i Konungariket Lydien), och erfatit något,
som har gemenskap med en man, som är orwan wid
sjön och första resan begifwer sig ut på hafwet.
När en sådan får se den ena stora floden efter
den andra håller han det för haf. När Solon
ankom til Hofwet och såg många af Hof folket
dyrbart prydde och prålände framtdaga, med en
hop föregångare och följeslagare, tredde han of

*) Öfversatt från Plutarchus urur Solons lefwert.

en hwar af dem skulle wara Croesus, til des
Solon blef framförd til honom sielf, som hel
och hållen war klädd i en strud, som innesatta
de alt hwad af ädla stenar, af fågor på kläder,
af arbetadt guld kunde anses prunkande, förträfs-
feligt och wäckande förundran, för at derigenom
afgifwa en den herrligaste och präktigaste syn.

Men när Solon wid äsonen här af hwarcken
lät märka eller talte något sådant, som Croesus
wäntat, utan för de tänkande uppenbart wisa-
de, det han föraktade en slikt fåfånga, såsom
småsaker, så lät Croesus föra Solon at bese
sina skatter och öfriga dyrbara saker. Men So-
lon war icke i behof af detta, utan ådagalade
tilräckeligen sina tänkesätt genom sina seder.

När Solon sedt altsammans och återfördes
fram för Croesus, frågade han: om Solon sedt
någon människa lyckligare än Croesus? Men
då Solon sade, at han kände en sin Medborga-
re (i Athen) Tellus, och berättade at han wa-
rit en bras man och lämnat efter sig wälartade
barn, ägt alt hwad han behöfde under sin lefnad
och slutat den äresfullt, under det han tappert
stridde för sit Fädernesland, då höll Croesus Solon
för en besynnetlig och ganska enfaldig människa,
som icke måtte lycksaligheten efter myckenheten af
guld och Silfwer, utan efter en ringa och en-
faldig lefnad, och satte mera värde på en mans
död, än en så stor makt och sådant wälde. Dock
frågade han Solon andra resan, om han efter
Tellus kände någon annan lyckeligare? Solon
swarade, at han kände Cleobis och Biton, 2:ne
Bröder, som synnerligen älskade hwarannan och

vördade sin Moder, hwilken wid et tillfälle, då dragarena icke i tid framkommo, sjelfwe drogo i wagn til Junos Tempel sin Moder, glad och lyckönskad af Medborgarne. Sedan desse Bröder offrat och hållit måltid, upstodo de icke dagen efter, utan affomnade, med mycken åra, genom en helt stilla död, utan alle smärtor.

Men of, sade nu Croesus med wrede, råknar du intet bland de lyckigas antat?

Solon, som hwarken wille smickra Konungen, eller widare upreta honom, swarade: Konung i Lydien! Gud har beskärt Grekerne flere måtteliga förmoner, hwaribland wi ock anse en fria människor anständig och för allmänheten gagnande wisshet, icke kungelig och lysande, utan medelmåttig, hwilken icke tillåter of sätta synnerligt wärde på de närwarande fördelar, eller förundra of öfwer någons wälsånd, så länge det ännu är omwärling underkastat, hålft wär lefnad är ständigt blottståld för många lyckans omskiften, och det tillkommande tillkyndar en och hwar hwarjehanda oförmodade förändringar. Den allena skatte wi lyckelig, som Förshynen tilldelt en til lefnadens slut warande wälgång. Men så länge människan lefwer och är farligheter underkastad, anse wi hennes lycka wara lika ofständig och owis, som en på wådjobanen kämpande är ofäker om at winna bifall och kronan.

När Solon sagt detta tog han affsed och fontes hafwa mera oroat än förbättrat Croesus. Fabelskrifwaren Aesopus, som denna tiden äfwen war i Gardes, efterstreckad af Croesus och hedrad, war mislynt deröfwer at Solon icke er

for någon höflighet och gaf Solon denna på-
minnelse: Solon, sode han, med Konungar-
na skal man antingen aldeles icke, eller och
ganska behagligt tala. Solon swarade: Icke
så, utan antingen aldrig eller och ganska
wål. (Slutet e. a. g.)

Kungörelser:

En Turkisk Sjö: Capitaine, som några da-
gar sig härstädes uppehållet, har i början af den-
na vecka, på wägen imellan Staden och Wres-
ta Kläster, förlorat en Bok, på hwilken han,
efter sin Lära, satt det högsta wärde och dershö-
sig på det smaste sätt beklagat. Den, som om
den samma någon kunskap äger eller får, göre
för rättwisa och billighet emot en olycklig främs-
ling så wål, at gifwa sådant hos Stadskläcka-
ren med första tillkänna emot skäligen wedergäll-
ning.

Uti en Kammare, är för någon tid sedan
bortstulne 2:ne stycken knifwar, en tålgknif med
hwitt träskaf och brun slida, men den andra
utan slida och helt liten med hwitt träskaf: Et
Lodbetsman af ben, endast stigande til 1 skåp.
och klumpen at skrufwa af och på. De eller den,
som äga här om kunskap och upträcka tjuftwen, få
hederlig wedergällning, då det gifwes tillkänna
wid Boktryckeriet. Skulle det wara sålt eller
pantfatt wil ägaren det igenlösa.

N:o 33 utgifwes Lördagen d. 17 Augusti kl. 4. e. m.
Kinköping, tryckte hos G. W. Londicer och Björtegr. Enka.

Linköpings Vecko = Tidningar.

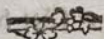
Lördagen d. 17 Augusti 1793.

-
- I morgon 12 Söndag. efter Helge Trefaldig-
hets, Predika
- I Domkyrkan: Adj. Com:ri Echelin Ottes
sängen, Hospit. Predik. Ape berger Lågs
måsan och Comminister Nordwall Ustons
sängen.
- I S:te Lars: Magister Wimermark.
- I Hospitals. Kyrkan: Hosp. Predik. Johan A-
pelberger. Gudstjensten börjas kl. 11.

Solon och Croesus. (Slutet. se Tidn. 32.)
På et så förakteligt sätt bemötte Croesus Solon wid detta tillfälle. Men när Croesus der-
efter stridde med Cyrus och blef öfvervunnen
samt förlorade Sardes, blef han lefwande tagen
til fånga och skulle brännas. Sedan bålet war
titredt framsfördes han bunden i Cyri närvaro
och uti alla Persernas åsyn. Croesus ropade
nu af all sin makt: o Solon! o Solon! o Sol-
lon! Cyrus förundrade sig häröfver och stika-
de til Croesus för at fråga, hwem den Guden

eller människan wore, som han allena uti dens
na sin wädeliga belägenhet anropade? Eroesus
förteg inder utan sade, at den war en ibland
Grekelands wisa män som jag efterskickade, icke
i affikt ot höra något af hans wishet, eller at
lära något, som jag kunde behöfwa, utan at
han skulle wara en åskådare och witne til den
lofsäkerhet, som det varit mig mera kånbart at
mista, än tått ot förwårstwa. Denna lycklighet
blef då den eades i ord och inbillning, och
hännas omkifste her i seltwa werket tillkyndat
mig de swåraste och idkräckligaste olyckor. Den
in nnen förutslag at mitt förra tillstånd mitt nu
tråkade fall, och bad mig se på min åndalyckt,
men icke trotsigt högmudas öfwer osäkra uträk-
ningar.

När detta blef berättade för Cyrus, såg han
flökare än Eroesus, det Solons tal riktigt in-
träffat wid denna händelse, och släppte icke al-
lenast Eroesus på fri fot, utan hedrade honom
och så länge han lefde. Solon förbedade häraf
den äran, at med et tal hafwa räddat ven ena
Konungens lif, och tillika gifwit den andra Ko-
nungen god lärdom.

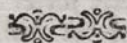

Om sällsam Spis hos åtskillige Folkslag.

Matiske Folkslag gifwas, som äta Hästkött,
och siana det wätsmakligt och södande. Wä-
ra Förfäder, de gamle Celterne, koka och haf-
wa ätit det samma. Det måtte åtminstone was-
ra lika så hällofsamt som Dyköt. Hwarföre
hafwe wi således affky för detta köttet? Är in-
tet en häst ibland de wanligaste djuren, som

blott födes med goda Vegetabilier? Hvem kan håremot tycka om swin, för deras osinogghet skull, hwilka wi likwål i ymnoghet äta? Wil man säga at hästarne äro nyttigare til arbete än at slakta; så är detta lika så sant om hornboska-
pen. Icke eller skonas hästarne för deras wackra utseende skull; nej ingalunda. Wi äta ju utan barmhertighet de skönaste foglar och tåckaste lamb. Korteligen, ingen ting annat, än en qwarlemning af den gamla wantron, är enda orsaken til wår affky för detta köttet.

(Fortsättning en annan gång.)

Hwad nytt? En mullwad sig en gång —

För djurens Konung trädde,

Han börjar där en sång

Som ingen mycket gläddes.

"Jag, sade han, är kär

"Det nöjet jag ej njutit,

"Min hustru gammal är,

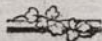
"Och har sin' ögon slutit;

"Jag til en annan går

"At större glädje finna;

"Kan jag belöning winna?

Blott (sade Kungen) stora Horn du får.

Charade.

Mit Första köps i Handels boder

Och är af allehanda slag;

Men aldrig nyttjas det til foder

Och ej til något öfwerdrag;

Det hwarken kan af Erjen frätas
 Ei eller utaf någon åtas,
 Det hjälper ej en gång för törst.
 Mit Andra sons på marken först,
 Då det of wårens ankomst tyder,
 Mit hela Könet så bepröder,
 Ut Petit, Mattern ströpt blir kär,
 Då Flickan det uppå sig bär.

Kungörelser:

Hos Klådes, Måklaren Dahlgren här uti
 Staden, finnas goda Skjuggewår samt 10 st.
 Lampetter, och diverse sorter kläder til salu.

2:ne goda mjölkkor äro til salu som gå uti
 bete i lilla Djurgården och mjölka 4 kannor
 mjölk om dagen, bägge unga och skola bära den
 ena Ryndelsmåssan och den andra något sedna-
 re. Med ågaren, får accorderas om priset, hwil-
 ken nämnes wid Boktryckeriet.

En nymodig målad och klädd släda i bästa
 stånd är til salu, hwarom, underrättelse medde-
 las wid Boktryckeriet.

En Uhrnyckel af guld, Konstswarfswad, är
 förlorad på gatan imellan Westringka och Rånts
 måstarens gårdar förleden Torsdags aften; den
 som den samma uphittat, behogade gifwa det
 tillkänna på Boktryckeriet, emot 1 R:des we-
 dergällning.

Förleden onsdags aften bortkom en liten Sil-
 walp, lufswig och hwit til färgen med rödaktiga
 bron. Underrättelse här om lemnas til Guldsmeden
 Hefling emot nöjaktig wedergällning.

N:o 34 utgifwes Lördagen d. 24 Augusti kl. 4. e. m.
 Linköping, tryckte hos G. W. Lundiceroch Björckegr. Enka.

L i n k ö p i n g s W e c k o = T i d n i n g a r.

Lördagen d. 24 Augusti 1793.

-
- I morgon 13 Söndag. efter Helge Trefaldig-
hets, Predika
I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottes-
sängen, Magister Wimermark Högmanhan
och Adj. Com:ri Schelin Afstonsängen.
I S:te Lars: Comminister Lindhagen.
I Hospitals, Kyrkan: Hosp. Predik. Johan A-
pelberger.

Fortsättning om sällsam Epis hos åtskilliga Folk-
slag. (Se Tidn. N. 33.)

De gamla Lyfkarne hade en wantro med hä-
starne, hwilken Tacitus beskriwer: De an'e des-
ras gnåggande för säkra spådomar; de upböda i
sine helgade skogar wita hästar, som icke så för-
rätta annat än heligt arbete, för at intet blifwa o-
helgade. Då de wilja fråga dem om råd, spån-
na de dem för sine Guda wagnar, och Prästen
eller Konungen följer efter dem och gifwer aft på
deras gnåggande. Folket, de förnåma och Prä-
sterna hellswe, sätta til ingen ting så mycket förtro

ende som til detta. Cayo och Crantz berättat at,
Nycaianerne, et Benedikt eller Pomerit folk
hållit en wit häst helig; och at det varit et brott,
draga et hår utur dessas swanz. Prästen allena
tordes fordra och rida honom. Men folket trodde
at deros Gud red med honom, då han drog ut at
frida för dem. De gamla Donskarne, Norrmän-
nerne, och de Swenske offerade ärligen en häst åt
Oden, i närvaro af alt folket och de förnämste,
med hwilfens blod alla närwarande bestänktes.
Köttet deraf kokades och frambars på Gåstabuds-
bordet, hwarest det war den förnämsta och smake-
ligaste rätten. Då de Christlige Missionairerne
första gången kommo til Island, upkom en twist
emellan de omwände och hednigarne, hwilken de
hednisse Domare ändteligen med det förbehåll bilas-
de, at hedningarne hemligen skulle få fortsätta sine
gamla sedmanor och bruk, äta höstkött med mera.
Snorre Sturleson berättar i sin Norriska Krö-
nika, at Konung Hákan den gode, emedan han
 varit en isrig Christen, måste utstå mycken för-
 förtelse af sine Hednisse undersätare. I synner-
 het naillades honom på en Högtidsdag åtskillige
 hedningar, och budo honom äta litet häste kött.
Då Konungen wågrade sig göra detta, budo de,
at han årminstone wille dricka något af fasten;
men också detta afflog han. De framgåfwo et
rätt stöat och fett stycke, under förmodan at han
 skulle få lust at spisa det. Men då ingen ting
kunde förstå honom dertil, blef folket så upbragt
at han råkade i lifsfara, och hade at tacka Gref
Sigurd, som satt honom närmast, för sitt lif;
emedan denne Sigurd öfwertalte honom at med
läpparne röra wid et fat, hwaruti häste köttet
war tilredt, hwarpå alle gingo hem. Njutandet

eller återhållsamhet från detta kött, blef alltså både af hedningar och Christne, hållit för Religionsens kännetecken, och så war det äfwen i andra länder. En Christen Konung i Sverige, Igno, blef af et partie hedniske Rebeller affatt, och utur sine stater fördrifwen; hwarefter de satte en af hans anförwandter på Thronen, som hade lofwat at återställa offren och de högtidlige Festerne. Straxt efter sin uphöjelse på Thron, lått han ock märkligen tilreda en häst, dette ut den bland de närwarande, och bestänkte sig med blodet; och då affworo de alla Christendomen. Häraf kan man döma at de Evangeliske Missionairerne intet utan arund förbödo dessa Folket at äta häst-kött, och at afhållandet derifrån intet war något tve tydigt bewis til Christendomen. Påfwen Gregorius den 3:die skref til Bonifacius, tyskarnas Apostel: I hafwen berättat mig at någre ibland eder gifwes, som äta tama och wilda hästars kött. Tillåten ingen sådant mer, helige bröder, utan förhindra det genom alla möjliga medel i Jesu Christo, och lågen strång bot på dem. Påfwen Zacharias förnyade äfwen denne befallning til Bonifacius, dock med den åtskillnad, at han också skulle förbjuda Tyskarna äta harar, men hwilket förbud icke länge blef i åttagit. (Slutet e. a. g.)

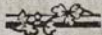

Död: Prosten och Doctorn Herr Axel J. Lindbloms kära Maka, Fru Regina Margaretha Lindblom, född Valloviemi, efter 10 dagns matande sjukdom, d. 20 Augusti 1793, i sitt 80 års ders år.

Charade.

Mit Första ganska nödigt är
För dem, som långa resor göra.
Mit Andra får man til besvär
Af barn och Kärngar ofta höra.
Mit Hela mångens oskuld småder
Så wäl på landet som i städer.

På begäran insöres följande:

Inpromtu.

Det war en gång en riker man
Mycket bekommer hade han
Att sig om andra wårda allt wäl
Men det kan dock bebåda, ni förstår mig
wäl.

Han säger til hwar man i stan
Se efter folk som sjelfwa fan.
Et sammanskott bör göras allt wäl
Att han kan wäl belönas, Ni förstår mig
wäl.

Rungörelser:

En ny tvåsiffig Caletche är til salu. Högade köpare kunna om köpe summan accordera med Sadelmakaren J. Bäckman, och den bestå i deså gård.

Et obeslagit Sköfums piphuswud, måst nytt och litet skadat öfwerst wid halsen, borttappades emellan gamla Coulanders och Gjästgäwaregården medio denna wecka. Den det uphittat och inlemnar wid Boktryckeriet får nöjaktig wedergållning.

N:o 35 utgifwes Lördagen d. 31 Augusti kl. 4. e. m.
Lindöping, tryckte hos G. W. Lindicer och Björckeg. Enfa.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 31 Augusti 1793.

- I morgon 14 Söndag. efter Helge Trefaldig-
hets, Predika
- I Domkyrkan: Adj. Com:ri Schelin Ottes
sången, Magister Wimermark Hö-måsan
och Comminister Nordwall Åttonsången.
- I S:te Lars: Comminister Lindhagen.
- I Hospitals - Kyrkan: Hosp. Predik. Johan A-
pelberger.

Om sällsam Epis ic. Se föreg. Tidn. (Slut.)

Sedan Christendomen hos alla dessa Folkslaget
fådt öfverhanden, så gjorde alla sig en samwets-
sak af at äta hästkött; och på detta sätt hastwa hä-
stars kött blifwit of en affky at brukas som spis;
hvilken fördom tyckts i Ewriga, i senare tider,
welat swigta, men är dock icke ännu öfvermunden.
Det är således en stor fråga: hvilka måst försjåna
at utskrattas, antingen wi, som för våra Förså-
ders wantro skuld, bära affky för detta köttet, eller
Affioterne, som äta det, eller Judarne som undwis-
ka swinkött af samma grund, som wi sky för hätes-
köttet? Uti Italien ätes Asnekött; men allenast
Tartarer, Calmucker och andra ochristna folkslag

åta hästkött. Wi sjelfwe hålla til goda Italienske
Korff, om hwilken man säger, at den göres af Uss-
nekött. Om wi nu wille säga hwaraföre wi nu håll-
la Ussnekött för ätbarare än hästekött, så skulle det
snart märkas, at hela saken beror på dårskap och
fördomar.

Den Lewitiske Lagen och Påswen Zachari-
as förbudo at åta Harar. Wi åta dem utan be-
tänkannde, ehuru de ofta äro underkastade ganska
småra sjukdomar.

Fransöjerne åta Källfrön, och wi spotta
deråt emedan de äro lika grodor. Deremot åta wi
dt med nöje, som dock är så lit ormen. Wi
understå oss at åta de med harnesk försedde Kräftor-
ne, de måga se så fruktanswärda ut som de wilja.
I Siberien åtas de hwarken af Ryssar eller Hed-
ningar, och detta Folket kan knapt öfvertalas at
röra wid et så grusligt djur. Wi åte mjölke och
räm af fisk utan at finna derwid något wärmje-
aktigt. I Jakusk åtas kreaturens förtida foster
med meta, utan at förut blifwa aftwättat. Men
äro intet båda i grunden enahanda sak — eller
hwad är mjölke och räm? och taga icke wi sjelf-
we de öfödde djuren til våra saucer, som skola haf-
wa en hög smak? Snäppornas träck är för oss
en delicatess. Men Läsarne torde tröttna wid
dess berättelser och jernförelser; och lika många
af dem, hädan ester som förut, åta hästekött,
ty må jag sluta med förmodan: at Likbegravnin-
gar i och omkring Kyrkor, med tiden, i mitt Fä-
dernesland skal aftaga, lika som Hästekötts ås-
tandet torde tiltaga, då Ljuset hinner mera utbres-
da sig at bryta fördomens märker.

W i s a.

Comment vous va?

Såg, aldrakäraste mon Frere! —

Jag mår rätt bra. —

Uch, det min sågnad är! —

Men hör! — sätt stroxt Bouteillen fram!

Ly jag är nyckter som et lamm.

Det skall så bli . . .

Jag är därtill rätt mycket böjd —

Mon cher Ami,

Då är jag ganska nöjd;

En sup mit hela plaisir är,

Det är det enda jag begär!

Se nu, Gutär!

Jag super dig i botten till. —

Ja, du det får

Rätt gjöra som du wil;

Jag super lika rasst ändå

Så länge benen kunna stå.

Det är dig undt . . .

Det wet du wäl min Compagnon

Och ganska sundt

At supa om en gång:

Jag gjør det nu af hjertans grund

Och tager mig därpå en blund.

Nej tack, min wån!

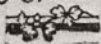
Det ingalunda nu skal ske;

Du får ej än

Til sängen dig begje;

Ly innan jag går ur dit hus

Skall du mig gie et årligt rus.

Följande, lika med Originalet, infördes på begäran, af framledne Skjönfärgarens i Stockholm, Claes Jacob Dahlgrens, för Trettio. Ett år sedan qwarlemnade Enka.

Hos de uplyste, Högäresnyrdige och Höglära de Herdar, Lärare och Ledare, som på Nåda mågen genom Christum Jesum föra et Christeligt Samsund, genom trona och kärleken på helgelsens stigar, anhåller jag i ödmjukhet få weta, hwar det nya kärleksbud, står, uti Guds lag, som tillåter, at en af Guds hand pålagd olycka, genom förståndets borttagande från en Måka, som äter af Guds hand, lika måttig at det återställa, då honom behagar, kunde finna en man brottslig uti sitt ägtens kapslöfte, då han för et brödstyckes winnande, försakat trona, och gjordt sig brottslig emot Kärlekslagen, då jag ej wet på hwar wäg han kan leda andra till saligheten.

Ryfelshy den 27 Augusti 1793.

Maria Elisabeth Dahlgren.

Kungörelser:

Affundas et skrifwoord jemte dubbla matbord at fälla ned; Den som har sådane at sälja får anwising på Köpare wid Boktryckeriet.

Hos Handelsman Westman fås underrättelse, hwaråst godt bete kan erhållas för Slaktkreatur som handlas wid Kisa marknad.

Et års gammalt swartfläckigt Swinkreatur är för rätta ägaren bortkommit, den som det samma til rätta skaffar eller derom lemnar såker underrättelse til vice Stadsfogden Engdahl, undtär hederlig wedergällning.

N:o 36 utgifwes Lördagen d. 7 September kl. 4. e. m.

Lindöping, tryckte hos G. W. Londicer och Björckegr. Enka.

Lindöpings
 Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 7 September, 1793.

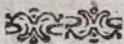
-

 I morgon 15 Söndag. efter Helge Trefaldig-
 hets, Predika
 I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottes
 sången, Mogister Wimermark Hömåsången
 och Adj. Com:ri Schelin Åstonsången.
 I S:te Lars: Comminister Lindhagen.
 I Hospitals. Kyrkan: Hosp. Predik. Johan A-
 pelberger.

Charade.

Mit Första är et Adjectivum,
 Som tilläggs alla ålstande.
 Mit Andra är et Substantivum,
 Som man bland ungdom måst får se.
 Mit Heta mångens lycka gör,
 Till jordisk sällhet ofta leder;
 Men det åt mången och bereder
 Et qval, som sinnets lugn förstör.

Ordet til denna Charade upgiswes nästa Tid-
 ning.

Et uphittadt bref, införes på begäran.

Min fåra Zdiot, förvirrade skrifers handläggare, mäktige befordrare och beskyddare! Jag ser at du har vågat framte för Allmänheten et bref, som kan hånda icke är det första, men för dig gägreligare, om det wore det sista misfoster som alstras af din toma skälla. Svartöre ikläder du dig en spökande föringshamn, nyttjade hannes namn dig til förklåde, och icke presenterade egen person på långbanan? Lika mycket gör det mig; men för at allmänheten kunde derigenom blifwa öwertygad om möjligheten, at höghod och egenfärlet kan dösljas och bemantlas hos de bättre utseende ödmjuka och smitande menniskor. Men a propos; af hwilken passion anfäktades du, då detta förvirrade och dumdriftiga bref, som är med förwädelser uppyllt, skrefs? Jäcke kunde dig dertil drifwa, för at låta se ditt snilles foster, och dermed hos Läsarena wäcka beundran. Undamålet är wunnit; alle som den låst, har skrifwelsen beundrat, men (unter uns gesacht,) beklagat dit öde, som i bästa åren lifsom förlostat lilla återstoden eller qwarlämningen af förståndet. Här har du en örwäntad belöning för din möda.

Du har wäl som en färingwarelse, ty hwad de i barna-åren lärt, det kånna de i sednare åren, det kan du också; men icke mer än oredigt wösa din swarta galla emot sielstwa Ofkulden, hwilken du sökt förkläna. Sluteligen, lyd mitt wälmenta råd: frukta Gud, ära Konungen och ättio nästan samt idka din kallelse uti din ansettes swett, det är lönande. Då undwikes tadel och häckling, förklenliga Skrifter, hwarmed nå-

fran försördelas ; oenighet emellan förenade band
wäckas ; med et ord : Allmän förargelse upkom-
mer i Samhället.

Ordet til Charaden uti Tidn. N:o 33, är:
Band: Ros, och til Charaden i N:o 34, är:
Pass: Qwill.

Kungörelser :

Med Högga Wederbörandes tillstånd, ärnar
Herr Price från London, nästkommande må-
dag d. 9 Sept. och följande 2:ne dagar, här
uti staden på Slottet, til respective Affädares
nöje wisa hwarjehanda Konststycken i flere varia-
tioner hwilka wid många Europeiske Hof wun-
nit bifall. Innehållet ses af utdelte Afficher och
början sker precise kl. 5 efter middagen.

En Kammare neder på stora gatan, kan
under Prästmötet uthyras och om sång och sång-
kläder på stället accorderas. Underrättelse fås
wid Boktryckeriet.

På Hunebergsgatan blifwer nästa Michae-
lii en Kammare, 2:ne Contoir och wedlider med
lås försedt, at uthyras. Den som härom be-
höfwer underrättelse, får widare uplysning på
Boktryckeriet.

En Calesche uti godt stånd och rum för 4
Personer uti forjen är til salu, och kan hos
Wagnmakaren Fredberg beses samt om priset med
honom accorderas.

2:ne af Jagthunda = slag uppsödde Kreatur äro
til salu. Afgaren nämnes wid Boktryckeriet,
så snart någon hugad köpare sig insinner.

För rätta ägaren är förkommen en Lottse-
del, utgifwen på Linköpings Lotterier-Contoir til
336:te Dragningen under N:o 558 med In-
sättnings-Numror 2, 15, 41 och 52. Och es-
medan den derå utfallne winst på 2 f. Umb af
II R:dr 12 f., blifwit til utbetalning förbuden
så wäl wid Huswud Contooret i Stockholm son
hos Collecteuren Herr Slots-Bokhållaren Bjön,
så torde Innehafwaren af en slik Lottsedel, den
samma, emot erhållande 2 R:drs wedergällning,
wid Uttagnings-Contooret med första afsemna.

Emellan Kumla Gästgifswaregård och Lin-
köpings stad, förlorades natten til den 1 sistwoel-
ne September, en obeflagen men wäl uprökt
Eidskumspipa med swart och gult skast samt
swart munstycke uti. Om någon, som berörde
pipa uphittadt, är redelig och den samma afsem-
nar hos Lånsbokhållaren Sonden; så utlofwes
nöjaktig wedergällning.

Wid Boktryckeriet äro til salu: Skätter-
ölet eller Kronfogdarne 12 f. Konung Gustaf
Adolphi och Fröken Ebba Brahes Kärlekshän-
delse 12 f. Adenors Historia, älska och blif-
wa älskad 2 f.

Skulle någon finnas hugad tithandla sig
Samlingen af desse Tidningar från årets bör-
jan til dato, samt prenumerera på de öfrige til
årets slut, kan därom öfwerenskommas med ut-
gifwaren på Boktryckeriet.

N:o 37 utgifwes Lördagen d. 14 Septemb. kl. 4. e. m.

Linköping, tryckte hos G. W. Lundicer och Björckegr. Enka.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 14 September 1793.

I morgon 16 Söndag. efter Helge Trefaldig-
hets, Predika

I Domkyrkan: Adj. Com:ri Schelin Ottes
sängen, Studiosus Ringwall Högmåsan
och Comminister Nordwall Åstonsängen.

I S:te Lars: Comminister Lindhagen.

I Hospitals - Kyrkan: Hosp. Predik. Johan A-
pelberger.

Det äfwen farligt är med skjutgewär at leka.

Spekt. 2 Tom. pag. 304.

En Angelsman hade friat til en wacker flicka och
fått hånnes ja — Hon war enda barnet
af en gammal och rik Lord. Denne hade
den nycken, at hans dotter nödwändigt skulle wi-
gas uti en Landskyrka. Brudgumen och Bruden
resa dit, och när de kommit fram, skrifwer Brud-
gummen til sin Swärfar följande:

Sir!

"Wår resa hit har varit rolig — Wi låta
"nu göra anstalterna til wiggeln — Bruden ber

"hellsa — Hon är skön som en ängel — Jag är
"den lyckeligaste af alla lefwande wareser — om
"en stund omfamnas Ni af Er

lydigste Son,

T. D.

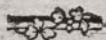
Sen wigseln war förrättad, gingo Bruden
och Brudgummen in hos en af deras bekanta,
som bodde utmed Kyrkan, då emellertid Brud-
gumens dräng laddar Herrns pistoler. När det
unga paret kommit titbalas, wisar Brudgumen
för sin käraste sina pistoler, som han wisste
intet vara laddade. Drucken af glädje raille-
rar han med hånne: "Nu, min Fru, änge-
"ren Eder grymhet emot mig — påmin Er,
"innan I dör, huru ofta ni låtit mig stackare
"frysa utanför Edra fenster. Nu skal Ni dö,
"min lilla Tyrän, Ni skal dö med denna förtju-
"sande skönhet" — — Nå skjut, sade hon skrat-
tande. Han gjorde så, och hon föll död ner til
jorden. Förskräckt ropar han på sin dräng —
Deyne stackare springer in — Herrn slår igen
dören efter honom. "Hör på, har du laddat des-
"se pistoler?" Drängen får knappast tid at säga
i hwad wälmenande affigt han gjort det, förr
än han skjutes til döds med den andra pistolen.
Derpå skrifwer Brudgumen detta bref:

Sir!

"Jag, som för en stund sedan skref Er til
"at jag war den lyckligaste bland människor, är
"nu den måst beklaganswärda på jorden — Er
"Dotter ligger död för mina fötter, dödad af
"mig — min dräng har laddat mina pistoler
"mig owettande. Han är dersöre ihjälskjuten —

"Ach! så blodig är min Bröllops dag — och —
"jag, som ryser för mig sjelf, hwad skall jag lå-
"gre göra i werlden. Nej — innom kort skall
"jag se min wänn — men innan jag kastar mig
"på mitt swärd, har jag welat berätta Er min
"olycka — mitt hjerta sönderslites — Ach! stac-
"kars gamla man. — Om det dock är möjligt,
"så förbanna ej Er Son."

Man fann honom liggande död emellan sin
Hustru och Dräng.

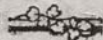
Charade.

Mit Första wången sakna får,
Som nöd och fattigdom beswåra.
En Karl det hårde til hjertat går
Om han mitt Andra nödgas bära,
Man dagligen i staden ser,
Att med mit hela Lärngar flera
Korß om hwaran, båd up och ner
På torg och gator jämt spassera.

Ordet til denna Charade upgifwes nästa Tidning.

Ordet til Charaden uti Tidn. N:o 36, är:
Kär, lek.

Per quod quis peccat, per idem punitur & idem.

Därmed man synda plår, man också straffad blifwer,
Den sätten gammal är, och ofta hända kan.
Jag säger ej, hwarmed Corinna synd bedrifwer,
Men blott at hon til straff en S... fått til man.

Inromptu.

Snart Sommarens för Hösten flygtar
Lil pilen i sin snälla fart.

Snart dagens ljus för natten lygtar
Som aftenstunden pryder vart.

Allt om förvandling mig påminnes

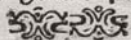
Et Intet som jag blifwa skall;

Och ofta mig i sinnet rinner

Min tynd och Adams gjorda fall:

Men då mitt Intet åter vaknar

Jag äfven desse griller saknar.

Kungörelser:

Om någon åstundar Rese- & färdskap til Stock-
holm, sist nästa onsdag, fås underrättelse wid
Boktryckeriet om Interessent, som deltaget uti
Sjussen.

Et koppel goda Jagthundar är til salu för
3 Riksdaler. Underrättelse om Säljaren fås på
Boktryckeriet härstädes.

Den 5:te i denna månad, emottogs en
Smörbytta i Risa, med löfte at ägaren här i
staden den skulle återfå; och som samma Smör-
bytta sedan icke afhörts, anhålles at den hånne
emottagit, ofördrögeligen til ägaren aflemnar.

Förleden Torsdag d. 12:te dennas klockan
emillan 8 och 9 om aftenen, förlorades wid D-
ster tull urur en Chaise, 2:ne nåsdukar, 2 skåls-
pund Säcker och et skålpund Caffebönor; den
som skaffar desse saker til rätta, får warans half-
wa wårde i hittarelönn. Underrättelse om rätta
ägaren fås wid Boktryckeriet.

N:o 38 utgifwes Lördagen d. 21 Septemb. N:o 4. e. m.

Linköping, tryckte hos G. W. Lindicer och Björckeg. Enka.

Linköpings Vecko = Tidningar.

Lördagen d. 21 September 1793.

I morgon 17 Söndag. efter Helge Trefaldig-
hets, Predika

I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottes
sängen, Magister Wimermark Högmasan
och Adj. Com:ri Schelin Ustonsängen.

I S:te Lars: Comminister Lindhagen.
I Hospitals, Kyrkan: Magister Kastman.

Afskeds = Tal til Zephis.

Ach, öma Zephis, Ålskarinna!
Min sorg ju obeskriflig är?
Härefter skal jag dig ej finna:
Ej nånsin mera vara här. . . .
Ach! — när jag högsta sällhet nått,
När jag din kärlek lyckligt wunnit.
Och til det ljufwa målet hunnit,
At jag din hand, dit hjerta fått - -
När glädjens Sol, som nyh upgått,
I all sin glans och skönhet prälar,
Då, . . . sköna Zephis! - då des strålar

Äf sorgemolnet gömmas bärt. . . .
Hwi är då nöjets tid så kärt? -
Hwi skulle jag den tjusning smaka,
Som upfylt har min hela själ,
Då olycks-stormen strart skal skaka
Mit lugn, min sällhet och mit wäl? - -
När ömt jag dig til hjertat trycker,
Då grymma Odet mig bärtrycker,
Ur dina armar sliter mig - -
Jag dignar magilös i dit söte
Äck, om jag där min lefnad söte!
Så wore jag wist lyckelig.

Men - af din ömhet snart jag wäckes -
Äck wällust! - slätad i din samn - -
Du hårtigt ropar mig wid namn
Och tår-leten af gråt ej släckes.
Uppå din mun framstaplar jag
Er Äck, - som själens inre rörer,
Som uti ljuf härtryckning förer,
Som gifwer ömhet nytt behag -
Men :: bistra Odet hjertat sårar -
Det vittnar nog min qwasda röst,
Som dränkt är uti dessa tårar,
Som störta ned uppå dit bröst. - -
Min Zephis! - fins då ingen tröst?
Äck nej, - förgåfwes jag den söker -
På jorden den ej gifwas lär.
Min fråga ser jag endast öker
Det qual, den oro, som dig tår.
Äck, öma Zephis, Aiskarinna!
Hwarandra wi ej skola finna:
Wår sorg ju obeskriplig är? -

Nu Sommarn med sin sköna pragt
Strån och redan börjat basta,

Och träden gula löf fringfästa,
Då Nordan öfwar grymt sin magt,
Som snart Naturen ödelagt. -
Ej mer på de förödda fälten
Får man den sköna Fjårit se,
Ej längre fins de gröna tälten,
Ej mera höres foglarne,
Som blandade i våra löjen
Sit qwitter, sina kärleks - nöjen.
Att sakna detta drägligt är -
Dess återkomst man vågar hoppas,
Den tid, då träden åter knoppas,
Då marken åter blomster bår.
Men det, at alltid härta blifwa
Från den mit hjerta utvalt har,
Från dig, - som djupa suckar drar,
Ej någon dödlig kan beskriwa.

Men fast jag mig från dig skal skilja
Och lyda Odets grymma vilja;
Ev hwem kan ändra dess beslut?
Skal dock för dig mig kärlek brinna
Och aldrig här i werlden hinna,
Att blifwa swag och släckna ut. -
Förwissad at du älskar mig
Til dess mitt lif jag hunnit fluta,
Skal mätta ögat tårar gjuta
För dig, . . . min Zephis! - blott för dig.

Farväl då öma Afskorinna!
Må wi i andra listwet finna . . .
Men - Himmel! - ack! jag dignar ner - -
Och du mig ljuswa kyskar ger -
Se, våra strida tårar blandas,
Wi idel kärlek -- ömhet andas,
Jag i din famn mig fastad ser

Och . . . men hör Odets hårda hot : -
 "Res bårt! -- och lyd nu strart min wilja,
 "Nu skal du dig från Zephis skilja -
 "Förmätne! stå mig ej emot.
 "Ty då skal jag mig på dig lämna :
 "Dig i förtwiflans afgrund lämna -
 "Det blir belöning för dit knot."
 Ach Zephis! - nu skal jag dig mista . . .
 Annu en kyß! - gif mig den sista . . .
 Och se'n jag underkastar mig
 Allt hwad som Odet tåcks befalla ;
 Men wet : - hwart hålst det lär mig falla,
 Jag dock beständigt älskar dig -
 Ehuru långt ifrån dig skild
 Skal du dock alltid för mig swäfswa
 Och tidens wälde aldrig qwäfswa
 Det minsta drag utaf din bild.
 Nej, - Zephis älskas innerlig
 Och troget i mit hjerta gömmes ;
 Men aldrig utaf mig förglömmes, -
 Nej, - jag i döden älskar dig. o n. o n.

Ordet til Charaden uti Tidn. N:o 37, är:
 Bröd, korg.

Kungörelser :

Till förekommande af allt gräl och oredor, an-
 modas, en och hwar, så Handlande som Handts-
 wärklare, at ej utlämna något ehwad som hålst, up-
 på Credit, under mitt Namn, så framt ej egen-
 håndig begäran därom, af mig göres. Linkö-
 ping d. 21 Sept. 1793. Kaulbars.

Om någon åstundar Rese- sällskap til Stock-
 holm, sist nästa torsdag, sås underrättelse wid
 Boktryckeriet.

N:o 39 utgifwes Lördagen d. 28 Septemb. kl. 4. e. m.
 Linköping, tryckte hos G. W. Londeer och Wjbrægr. Enka-

Linköpings Vecko-Tidningar.

Lördagen d. 28 September 1793.

I morgon Michaëlii Dag, Predika

I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottes
sängen, Studenten Eric Ullwin Högmåhan
och Adj. Com:ri Schelin Altonsången.

I S:te Lars: Comminister Lindhagen.
I Hospitals-kyrkan: Hospitals Predikanten Apel-
berger.

Införes på begäran.

Ibland Allmogen ser man mången, som icke ens
kan läsa innan uti bok, och sållan någon
som förstår skrifwa eller räkna. Det skulle wäl
förnuftigt wis synas, at desse enfoldige och en gång
borde hinna til den grad, at de icke af okunnighet
ansförtro sig til Förfäders wontro och widfepeller.
Ingen ting borde wara sorgfälligare än Förfädras
bekymmer om sine barns upfostran och handledande.
At uphjelpa denna brist, tror jag intet säkrare råd
skulle wara at tillgå, än at om Barnskolar bleswo
inrättade i Församlingarne på landet. Om en

sådan Skole blefwe anlagd uti hwarje Socken, försedd med en skicklig Skole-mästare, som sjelf förswarligt ägde de kunskaper, som borde bestå i redigt läsande och skrifwande, samt något räknan- de, skulle wara både nödigt och nyttigt.

Ut upgifwa något förslag härtil för det när- warande, synes så mycket mindre löna mödan, som så få fråga därefter. — Annars tyckes, at en hel Församling wäl kunde låta upbygga mitt i Socken et Skolehus, så rymligt och förswarligt, at både Allmogens barn och Läraren kunna wara behållne. Sättet til hans lönande borde blifwa någon wis afgift antingen i penningar eller spannes- måt från hwar Hemmansägare, dock så at han kunde leswa och hafwa sin utkomst. — Wördige Presterskapets nitfulla bemödande wid lämplige til- fällen, at upmuntra sine Enfaldige åhörare at lä- ta lära sina barn det nödwändiga til Christendomen, skulle blifwa et både nyttigt och wälsignadt företa- gande. Man skulle snart så se den ena Försam- lingen lika som tålla med den andra om företrä- det. — Lyckliga tid, då en Christelig Öfwerhet, Sjelf går sine trogne Underfätare til mötes med råd och ämnen; men nog lyckligare, om wi med undersåtlig wördnad emottage Konungens förnusti- ga warningar från Thronen. Då öfwerflöd och yppighet blifwer hämmat, skulle wäl tros at en alltid hedrande Allmoge skulle anse sine barns wäl- färd med största nöje, såsom det angelägnaste äm- net för deras omsorg, och i stället för en onödig grantåt, använda sådane öfwerflödsmedel til deras upfostran. Med hwad Kongelig Nåd skulle icke deras sorgfällighet i denna wäg anses!

Lycklige de Föräldrar, som gifwa sine barn

en tjenlig upfostran, och icke släppa dem till
okunnige som de oskälige djuren till plogen m. m.

Huru beklagligt det är, at se fullväxta män-
niskor så enfsaldiae i Christendomen, at de som
knappast weta sine utanberds-läror, oredigt fram-
stafwa en rad, och till förståndet okunnige; här-
om vittnar dagliga erfarenheten, och man ryser
wid blotta åtankan.

Jordbrukare.

Inpromptu den 15 Sept. 1793.

*Ille thesaurus invidis est in lingua situs, ut maledi-
cant bonis.*

När människjan af hat och afund wredsfint blifwer
Hon så förblindad är, at hon ej styra kan
Ein onda böjelse hvarmed hon synd bedrifwer;
Men tadlar nedrigt så wäl Qwinnan som des Man.

Det hannes största nöje är,
At nåstans goda ryckte fränka
Och hannes endaste begär,
At ofuld i förakt nedsänka
Med smådedikter, lögn och prat,
Dicterade af hemligt hat.

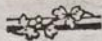
Men såfångt bju'r hon till, at med sin bittra galla
Nedsudta dygdens folk — Des affigt kannes wäl.
Hon endast blir en skäm, emedan hon af alla,
Som älska Sanningen, föraktad blir med skäl.

Charade.

Mit Första fins på hela jorden
Hos människor af alla slag.
Mit Andra äfwen här i norden
Båd' med och utan öfwerdrag.
Mitt Hela mångens plåga gör
Som werk och plågor med sig förer
Och ägta Makars ro förstörer
Fast glädjen lika ömt dem rör.

Ordet til denna Charade upgifwes nästa Tidning.

Rungörelser:

Till förekommande af allt grål och oredor, anmodas, en och hwar, så Handlande som Handtöwarkare, at ej utlämna något ehwad som hållt, upå Credit, under mitt Namn, så framt ej egenhändig begäran därom, af mig göres. Linköping d. 28 Sept. 1793. Kaulbars.

Til nu nästa Michaeli åstundas en Betjent, som är nyctier, trogen, och kan uppte hedrande bewis, samt är wan at föra för Herrskap. Närmare underrättelse fås på Boktryckeriet.

Et par unga swarta Sto-kreatur, ungefärligen Nio qwarter Höga, äro til satu, som hugade köpare kan bese hos Bryggaren Sam. Ortengren nästa måndag den 30 dennas, på förmiddagen emellan kl. 8 och 10, och med ägaren på stället få accordera om priset.

En god mjölkko åstundas. Hugade säljare få underrättelse om köparen uti Boktryckeriet.

N:o 40 utgifwes Lördagen d. 5 October kl. 4. e. m.

Linköping, tryckte hos G. W. Londicer och Björckegrens Enka.

Linköpings Vecko-Tidningar.

För dagen d. 5 October 1793.

-
- I morgon 19 Sönd. efter H. Trefaldighet, Predika
 I Domkyrkan: Adj. Com:ri Schelin Ottesän-
 gen, Magister Wimermark Högmåsan och
 Comminister Nordwall Afstonsängen.
 I S:te Lars: Comminister Lindhagen.
 I Hospitals, Kyrkan: Hospitals Predik Apelberger.

Söljande händelse, hwilken nyligen tildragit
 sig uti nesden kring Paris, förtjenar at blif-
 wa allmänt kunnig.

En Under-Lieutenant wid namn Bouchard, 30
 år gammal, född i Plailly wid Gentis, älskade
 högelingen Victoria Gardeil, från samma ort, och
 af 24 års ålder. Hon älskade honom lika högt, och
 hågge långtade efter det ögnblicket då et heligt band
 kunde förena dem för alltid. Men de bedrogos i sit
 hopp. Förgångnes anhöll den unga Bouchard hos
 sin Far om hans samtycke dertil. Fadren satte sig
 deremot med all kraft. Den unga mannen klagade
 för sin käresta öfwer sitt lidande och sade, at för ho-
 nom icke wore mera öfrigt än at befria sig ifrån lif-
 wets börd. ”Du skal icke dö, swarade Victoria;
 och om du forsfar med den grusliga söresatsen, så har

jag nog mod at följa dit exempel." Så gingo 2 män-
nader förbi. Victoria Gardeil tillbragte någon tid
i Paris. Hännens Älskare reste åter til Vlailly, dit
hon äfwen begaf sig d. 6 Augusti. Morgonen derpå
träffades de bägge älskande. Hon fann honom mycket
orolig och fruktade at han torde fullborda sin föresats,
samt hämtade en Pistol och beslödt at icke öfwerlefwa
sin älskare. Afstonden kom. Bouchard gick ned i
Freds-Domaren Longes Trågård, och Victoria
följde efter. Han sköt sig i munnen, och likaså hon.
Särad släpade hon sig fram til Freds-Domarens
dörr, och bad at han wille komma och hjälpa Bou-
chard. Man fann honom utan sansning. I hela 3
timarna förglömdo Victoria sin blessure och war blott
angelågen at sköta sin älskare. Ändteligen dignade hon
ned, och man förde dem bägge bort. Blessurerne wo-
ro icke dödelige. Bägge hade på lika sätt blifwit så-
rade. Skätten hade gått in endast i den slemiga delen
af hufswudet. Kansakning anställdes hårdöfwer med
alla formaliteter: men i den nya Lagen fanns ej nå-
got straff stadgadt för en sådan gerning. Freds-Do-
maren förfrågade sig alltså hos Justitiä-Ministern,
hwad i denna sak wore at göra; och denne lemnade
deruppå et så lydande swar. "Jag har ej utan inner-
sta rörelse kunnat låsa det förhör Ni hållit öfwer Carl
Nic. Bouchard och Victoria Gardeil. Händel-
sen förtjenar mera Filosofiens än Domarens up-
märksamhet. Wåra gamla Lagar förblandade män-
niskjans brott med människjans wilfarelser, och för-
följde barbariskt dem, hwilkas enda förselsse war at
ej åga nog mod at draga bördan af et olyckligt lif;
de dömdo dem til döden, för hwilka det icke lyckats at
sjelfwe gifwa sig den. Et fritt Folks Lagstiftare haf-
wa lyckligt wetat skilja människjo-swaghetens wilfa-
relser — skadande endast den som däruti faller — ifrån
brott, om hwilkas bestraffande hela Samhället måste

wara angeläget. Öfwertygade at til sjelfmords före-
kommande ej gifwes säkrare medel, än at genom en
god Lagstiftning göra lifwet kärt för alla Frihetens
och Samhällets wänner, hafwa de icke stadgat nå-
got straff på olycksoffer för en bedröfwelig wilsfarelse.
Der något Lagens kränkande icke existerar, der gif-
wes, i Samhällets ögon, ej eller något brott; och om
Lagarne wid någon handling äro stillatigande, så kan
densamma, af hwad beskaffenhet den ock må wara,
endast dragas för tankans Domstol, och blott der
dömas. Hwad den ansförde rylliga händelsen widkom-
mer; så, långt ifrån at deri se något brott, kan en wer-
teligen känslosull själ ej finna annat deruti, än en se-
grande barnslig pligt, för hwilken desse ädelmodige
älskande icke dragit i betänkannde at upoffra til och med
lifwet. Den som har måsta förebräelsen at göra sig,
är twiswelsutan den olycklige Ynglingens Far. Hwil-
ken oro måste icke han känna öfwer den hårdhet,
hwarmed han aflagit en begäran, som efter Lagarne
ej war nödwändig, och som endast ännu mera wisade
Sonens barnsliga aktning för sin Far. Den enda
lagliga åtgärd jag i detta fall tror mig böra yrka, be-
står deri, at desse bägge Älskande, som äro hwaran-
nan så wärdige, måtte snart blifwa sammanwigde.
Jag skrifwer här om til Bouchards Far, som ej bör
kunna finna tröst i annat än den utwäg jag honom fö-
reslår. Wid Fäderneslandets Altare skal de bägge
Älskandes förening bekräftas, och aldrig et så in-
teressant par släpas til Schavotten.”

Linköping, d. 2 Octob. 1793.

Wid det i dag förrättade Rådman's waf, ers
höll Bryggaren Herr Olof Zallin enhällig kallet
se, och således Herrar medsökande inga röster.

Kungörelser:

Till förekommande af allt grål och oredor, anmodas, en och hwar, så Handlande som Handelswårkare, at ej utlämna något ehwad som hålst, upå Credit, under mitt Namn, så framt ej egenhändig begåran därom, af mig göres. Linköping d. 5 October 1793. Kaulbars.

Såsom pigan Anna Orting befunnits det hon utan tillstånd i mitt namn på flere ställen tagit på räkning hwarjehanda saker, så åtwarnas en hwar, at icke hädanefter lemna hånne det minsta, hålst som hon är ur min tjänst entledigad. Swanberg.

De som weta sig återstå med 1792 års afgifter til Hospitals Cassan härstädes, anmodas at desse medel med adra första betala på wanligt ställe.

Skulle någon åstunda resefällskap til Stockholm, ju förr des håldre i nästa wecka, sås underrättelse uti Boktryckeriet om Interessent som deltaget i Skjutten.

En kammare åstundas at hyra med första af en ungfark; den som har en sådan at uthyra, gifwe det tillkänna hos Utgifwaren af desse Tidningar.

Wid Boktryckeriet lemnas underrättelse hwar Hampesfrö och Gåst finnas til salu.

Om någon åstundat köpa halstegel, så lemnas adref därom uti Boktryckeriet.

Hos Tidström finnas

Reflexioner öfwer Sveriges Allmänna Hushållning samt Penning- och Dråttel-Verk; date radt Köpenhamn d. 27 Martii 1793, af, för detta Prosten Johan Widén, kostar håstادت 13 f. 4 r. Cecil och Mathilda, eller den Nedrige och Skulden, en werkelig händelse, håstادت " 4 f.

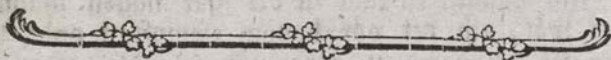
N:o 41 utgifwes Fredagen d. 11 October kl. 4. e. m.

Linköping, tryckte hos G. W. Londicer och Björckegrens Enka.

N:o 41.

Linköpings Vecko-Tidningar.

Lördagen d. 11 October 1793.

I morgon 4 St. Bönedagen, Prädika

I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottelången, Hospitals Predik. Apelberger Högmåsan och Studiosus Linde Åstonsången.

I St. Lars: Slotts Predikanten Mag. Wonsgenberg.

I Hospitals Kyrkan: Hospitals Predik. Apelberger. Gudstjensten börjas klockan 11.

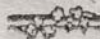
I öfvermorgon, 20 Sönd. efter H. Trefaldighet, Prädika

I Domkyrkan: Udsj. Com:ri Echelin Ottelången, Studenten Presser Högmåsan och Hospitals Predik. Apelberger Åstonsången.

I St. Lars: Magister Wimermark.

I Hospit. Kyrkan: Magister Wimermark. Guds börjas kl. 11.

Ordet til Charaden uti Tidningen N:o 39,
år: Barn-Sång.

Något om Afund.

Det är ingen heder, at se den ena människan försöka den andra. Dock likväl går hat och afund så långt, at de heligaste band säras. Det är icke sällsamt at höra tråter och swordomar äfva makar emellan, samt split och afund bland Föräldrar och Barn. Om något gör vår lefnad bitter, är der twifwetsutan afund. Den afundsjuke kan omöjeligen tåla at det går någon människas wäl, och det gör honom esomoftast ondt, då han är twungen at göra någon godt. Det är onäkeltigt, at de fläste människor äro smittade af denna plåga, ehuru mer och mindre. Men hwat före skola wi så ofta göra våre dagar beswårslige, och twårt emot Guds wilja, lifwets börda odråglig? Betraktom wi hela naturen, finnes ingen ting deruti som gifwer oss minsta anledning til lednad och afund. Huru hårlig frambringar icke jorden allt hwad wi behöfwa til lifwets bergning? Djur och foglar blifwa ofta oskyldige föremål för vår läckerhet. Hafwet gifwer oss fisk af flere sorter, och ändock är människjan sig alltid ut, afundsjuke och hämdgirug. Kastom wi ögat på olyckliga krig, hwad är annat än afund och hat som är driffiådrén? Det gör den ena Regenten ondt at se en annan i besittning af något nästgränsat land, stad eller fästning, och strart måtte tusentals människor offras för deras årelyfnad. — Ach hwilken sáfånga! måtte alle wara nöjde med sin lott! Då skulle wördnad för Guds heliga Ord, undersåttlig lodnad för Rönung och Lagor, inbördes wänskap, och sbetroende wänner emellan, skaffa oss de lyckligaste och sáfästaste dagar.

Betraktom wi et Folk, som länge varit af
hela Europa beundrade, deras seder och lefnads-
sätt af flere Nationer antagne, kunna wi nu ej
annat än med affky wända ögonen ifrån dem.
Fråcke nog at störta den Allsmågtigas Altare,
har äfwen den rättfärdige Guden bortwändt sitt
ansigte från dem. Blinde och högmödige hafwa
de låtit sin Konungs blod rinna. Afundsjuke sig
sjelfwe emellan, upoffra de hwarandras lif. O
Swea Folk, följom aldrig så tygliga exempel.

Skön bland alla skapade
Som uppå jorden är,
Så ock bland alla ålskade
Jag lilla Eloris ser.
När wären fälten pryder
Med blad och blommor mång,
Mig lilla Eloris lyder
Och muntrar med sin lång.
När swalken sig utbreder
En dyster aftonstund,
För hånne jag tillreder
Et nöje i en lund.
Med munterhet hon sjunger
Den dolda Gudens pris
Och talar om Hans under
På et förnuftigt wis.
Går jag til hånnes hydda
At där förnöja mig,
Hon wil mig wäl beskydda
Och muntra bredwid sig.
Går jag igenom mörka skogar
En kulan midnattsstund
Hon mig förnöjsamt rogar
Och sofwer ingen blund.

Kungörelser :

En tjänst åstundas nu genast en nyckter, snygg och skickelig Berjent, som kan passa upp och är wahn at föra på resor, kan han derjämte någorlunda kamma hår, är det så mycket bättre. Den som åger fullständiga bewis om trohet och beskedligt uppsörande kan anmäla sig på Boktryckeriet til widare underrättelles århållande.

Swånne stycken Coffertar äro til salu, som kunna af hugade Köpare bejes hos ågaren, som nämnes wid Boktryckeriet.

Hos Tidström finnas

Norbergs Postilla i Franskt band	4 R-dr.
Wahlströms Dito	2 16.
Fanis Dito	2

Äfwen finnas några dock så Exemplar af Widéns Reflexioner för 13 h. 4 r.

Nåra intil stora Torget är et wagnsskjuhl at hyra, hwarom underrättelse fås på Boktryckeriet.

Et spanskt röe med Elfenbensknapp, silfwer-ring och band samt mekingsdobbsko är uphittad emellan Flistad och Wreta Klosters Kyrka; Den samma kläpp förlorat kan emot Intimations-betalande och hittare-lön återfå hos Organisten Bergstrand wid Wreta Klosters Kyrka.

Emellan Fru Gjötes Hus och Torget, är et silfwer skospånne borttappadt; Den som det samma uphittadt och aflemnar uti Boktryckeriet härstädes, har at förwänta hederlig wedergållning.

No 42 utgifwes Lördagen d. 19 October kl. 4. e. m.

Linköping, tryckte hos G. W. Lundicer och Wjbrægrens Enka.

Linköpings Vecko-Tidningar.

Lördagen d. 19 October 1793.

3 morgon, 21 Sönd. efter H. Trefaldighet,
Prädika

3 Domkyrkan: Adj. Com:ri Schelin Ottesåns-
gen, Commministern Magister Eric Kastman
(Högmäskan) Pastoral: Predikan, och Adj.
Comm:ri Schelin Alstonsången.

3 S:te Lars: Studiosus Ekenberg.

3 Hospitals-Kyrkan: Hospitals Predik. Apelberger.

Om Dygd.

At i desse tider skrifa eller tala om dygd, är både rart och sällsynt. Dygden har sine egna särskilta kännetecken, och utom dem existerar hon aldrig. Desse kännetecken äro svåre, ja nåstan omöjliga at upleta hos andre. Mången under en rocker utvärtes gestalt, wisar sig i en drägt, som på innet sätt wanhedrar Christendomen. En människa som flitigt går i Herrans Tempel, med Församlingen sjunger och läser; brukar Salighetsmedlen flere gånger om året; hemma i sitt hus förrättar sine morgon- och af-

tonböner, gifwer Konungen det honom tilhörer, och den fattiga en skärf då och då, efter råd och ämne; det skulle wist tyckas at den är dygdig. Men med så lysande egenskaper, kan ändock frymteriet ligga förborgat. Hjertat wara fullt af hat och afund. Den egna förebräelsen, öfkyggar honom stundom, at han är ingen ting mindre än dyadig. Om man därför wil pröfwa sig sielf, så bör det ske efter samwetets öfswertygelse, ty den domaren är ojäfsaktig. — Känner du, at du ännu aldrig upställigen öfswertrådt Guds Bud, icke hatt begär til nåstans egendom och goda och icke burit et hemligt hat til din medbroder, samt altid antett dine egna gärningar som swaga och bristfällige, så mågar man påstå du är dygdig, och på sådant sätt pröfwar man sig sielf. — Öfsta händer at dygden sättes på swåra prof, men är hon ädel och ren, blifwer hon alltid segrande. — Ut törre sunnits människor som upoffrat allt, til och med lif och egendom för dygden, hafwa wi tillräckeliga bewis; men männe sådane nu finnas? Man torde här och där finna någon dygdig människa, hwilken som en ros framtränger sig ibland törne. Trängd på alla sidor, tryckes hon esomoftast, men med den fulla öfswertygelsen, at sorgedagorne hafwa en ånda.

Dygden utstår esomoftast de swåraste prof af lasten. Ehuru ädelt segrar hon icke ändock emot sine fiender. Icke hatfullt och listigt. Nej, hon går intet steg ifrån Guds lag och egen öfswertygelse. Blir hon hatad och förfölgd, lemnar hon allt uti Guds beskydd. Hemökt med sjukdom och plågor, blifwer hon tålig och nåd. Fattig och arm, glädes hon af den rikedom som öfswertråffat allt. Ser den dygdige döden nalkas, är han

glad och förnöjd, och med Stephanus ser himme-
len öpen och Guds Son på Kraftenes högra hand.
Lycklig den, som alltid har dygden til föremål!
När den lastfullas hjerta bäfvar för den sista
räkenskapsdagen, glädes den dygdiga, som äger
Guds medwittnande i sin själ, om des saliga
tillstånd. Lycklig den, som så går werlden igenom,
at han utan bedröfwelse kan upoffra lif
och egendom om så skulle behöfwas.

Charade.

Mitt Första ganska grusligt är,
För dem som laster söfwa;
Dock mildare det wara plår
För dem som kärlek öfwa.
Mitt Andra är et sådant djur
Som mångenstäds lär finnas,
Dock ofta troget kreatur
Om jag så rätt kan minnas.
Mitt Hela fins båd här och där
Som stundom tjustwar skrämma;
At waka deras systa är
Hwarom de ens plå skrämma.

Ordet til denna Charade upgifwes nästa gång.

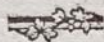
Rungörelser:

En Kammare åstundas at hyras af en ogift
mansperson. Den en sådan har at utlåta, så
underrättelse om hyresman wid Boktryckeriet.

En svart Sidensarts Raube är til salu. Underrättelse om priset och hwaråst den kan beses, gifwes på Boktryckeriet.

2:ne burtamde Steglifor äro til salu. Deras ägare namngifwes uti Boktryckeriet, så snart husegade Köpare sig anmäla.

I en årlig mans hus på stora gatan är en Kopparhatt til inmurad Brenwinspanna bortkommen; eho som om denna persedel har eller får någon kunskap, och därom tillkänna gifwer wid Boktryckeriet, har at undså ganska hederlig wedergållning.

Om tidens sed.

Litet antal af sten, at resa höga murar är icke omöjligt; at höra stort prat och klyftiga talesätt af de i mindre saker kunnoge händer också. Utå råtänkte och ädelmodige ofta blifwa förakt och föremål af slika ytans wänner är icke synnerligt nytt; at de af det mindre briljanta utseende gementligen blifwa qwasde af högmödigas stingande tistel och törnespjut åttwen händer; och at en del wilja göra sig kunnoga uti förborgade wetenskaper som hos de fläste ej kan åstas; hwilken sak hörer til det allwetande wäsendet. Således efter förnuftigaste slutsatts wore den bästa tidens sed, at wara sin egen granskare, så måstrades icke så ofta andras fel och inimugo icke sig förklädde råfwar uti någons näringsämnes affaffande, utom mångfaldige dylika tings fördärweliga åtgjård.

N:o 43 utgifwes Lördagen d. 26 October kl. 4. e. m.

Binköping, tryckte hos G. W. Londicer och Björckegrens Enka.

N:o 43.

Linköpings Vecko-Tidningar.

Lördagen d. 26 October 1793.

I morgon, 22 Sönd. efter H. Trefaldighet,
Prädika

I Domkyrkan: Slotts, Predik. Magister Wän-
genberg, Ottesången, Comministern, Candid.
S. Adam Rosinius (Högskolan) Pastoral
Predikan, och Studenten Scharin Åstonsån-
gen.

I S:te Lars: Comminister Lindhagen.

I Hospitals, Kyrkan: Comminister And. Olof Lun-
nerqwiß Pastoral, Predikan.

Kärlek.

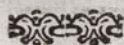
Kärlek består af flere sorter, och man skulle för
mycket misbruka et så wacker ord utan at
göra en tilbörlig skilnad. En brådskande kär-
lek förebådar merendels en bitter och äfwenlytig
framtid. Wi fatte olyckligt wis behag til en för-
gånglig via, uti de åren, då wi icke ännu kån-
na söljderna. Ofra för at få släcka en lastfull lä-
ga, upoffre wi medel och förmögenhet på warel-

ser, hvilka Försynen verkeligen ämnat til annat än werldenes affkrap. Desse lastfulla söka på alle sätt at göra sig älskade. Deras största lit består deri at lyfio'ätta sig med at behaga och blifwa reifulle, och straxt är Ynglingen fast uti snaran. Huru skyndar han sig icke sitt bedrägliga föremål et mötes, och afbidar med längtan det försöriska ägnoblicket då hon öpnar sine kättjefulla armar för at emottaga hans ömhet och kärlek. Försent ängarar han sin dårskap. Då hans bästa tid är försvunnen, medel och hålsa förspilda, ser han försk frukten af sine ungdomsnöjen. Huru gärna skulle han icke wilja återfalla de förflutne dagar, men tiden återlemnar intet. Hela hans själ känner icke något wärdigt deltagande uti de nöjen som den oä besträffade kärleken skänker sine upriktige älskare. Men så rystig och bister en djurisk kärlek är, så lysfände och tillfredsställande är däremot den otvungne, rena och dygdiga, och jag troffar alla försök som användas emot den samma. Den rena kärleken är icke flygtig och ostadig, ty han har icke flera än et föremål. Icke flammmande och öfvergående, utan segrande och beständig. Om något utgör vår timliga sällhet och lycksalighet, är det twiswelsutan det nöjet man njuter uti sin älskarinnas armar. Hon är wald och wil dela alla öden med mig, och ingen ting utan döden kan slita hånne från min sida. Är lyckan blid och tildelar oss något godt, njuta wi det med tacksamhet, så som et lån af den Allsmågtiga Godheten. Insfalla olyckor och motgångar, upmuntre wi hwarandre med ståndaktighet, öfwertrygade at sådant icke är något nytt på jordklotet. Wilja owänner striffa oenighet, så måste de dock med harm blygas, emedan de ingen ting kunnat uträtta. Sådan är

Den äkta Kärleken, och den lassfulle måtte erkänna honom vara sådan. Huru lycklige skulle wi icke därföre vara, om wi sökte qwäswa de första retfulla gnistor, som så ofta äro orsaker til vår timliga undergång. Det är beklagligt, at ju äldre werlden blifwer, desto ogudaktigare blifwa deß Inwånare. Ingen må neka, at wi hafwe brist på undervisningar, men undervisningar och lärdomar hållas för dårskaper hos större delen, hwarföre ock den rätta Kärleken hos mångom är förswunnen.

Om Eldswädor.

Sannerligen skulle icke detta onda sällan tima, om man warsammare handterade detta Element, än som nu sker i de sädste hus. Det är icke sällsamt at finna, huru bara ljus bäras af owuligt tjenstefolk både i windar och andre obebodde rum, hwaråst ofta eldfångda ämnen, såsom blånor, halm och spånor äro at tilgå. Äfwen är den skadliga seden widtagen och bruklig, at man finner nästan öfwer alt Skolpiltar ligga på sina fångar om qwällarne med tänd pipa och en bok i handen, då det kan hända at han somnar från både pipa och ljus, och huru snart kan icke elden itända rummet och innan fort ödelägga flere hus. Det synes vara både rätt och billigt, at husägaren efterläge sitt tjenstefolk med noggranhet, samt hålde alswarlig uppsigt öfwer sine mindre agtjamme Hyresgäster.

Charade.

Mit Första wårdas ofta wål
Båd utaf Tokar och af Lårde.
Mit Andra åfwen bör med skidt
Wårderas, som en sak af wårde.
Mit Hela sammanparat gör
En människja af dygd och heder,
Och med sig sådan nytta för
Som främjat Dygd och goda seder.

Ordet til denna Charade upgifwes nästa gång.

Ordet til Charaden uti Tidningen N:o 42,
år: Band = Hund.

En ärlig man, som gjordt en förnäm Herre
en synnerlig tjenst et halft års tid, har för sitt bes-
wårde njutit i betalning 12 öre R:mt. Desse mer-
del äro til en fattig lemnade, som til den förnäm-
me Herrns underrättelse meddelas, ty i annat fall
hafwa de icke blifwit emottagne. Wid annat til-
fälle, förbinder han sig icke widare tjenst kunna
göra för så litet arfwode, hwilket til underrättelse
meddelas.

Zungörelse:

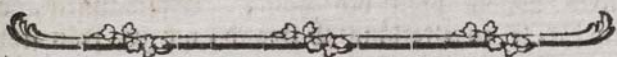
En god Mjölkke-ko är til salu, som kan bes-
ses i Köpstorv nära til staden. Om priset kan
accorderas i Stångebro Tull.

N:o 44 utgifwes Pårdagen d. 2 November kl. 4. e. m.

Änköping, tryckte hos G. W. Lönner och Widregrens Enka.

Linköpings Vecko-Tidningar.

Lördagen d. 2 November 1793.

- I morgon, Alla Helgons Dag, Prädika
- I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottesången, vice Past. Strömmersten (Högåfvan) Pastoral: Predikan, och Adj. Com:ri Eheslin Åstonsången.
- I S:te Lars: Comminister Lindhagen.
- I Hospitals- Kyrkan: Vice Past. Strömmersten. Gudstjensten börjas kl. 11.
- I morgon blifwer Fång, Prädikan kl. 12, af Slotts: Prädik. Magister Wångenbergs.

Döden.

Huru olika blifwer icke denna gåsten emottagen af oss människor: Comtige förkräctas icke honom såsom barn, då de höra talas om busar. Andre åter, anse honom som en wålgörare, hvilken befriar dem ifrån et uselt lif, någre osätre och owaraktige skatter, och dymedelst tildelar dem rättsdomar, som blifwa waraktige och beständige. Jag

begriper icke, at männifkor kunna wara så rädda för denna gåsten, som fläste delen äro. — Wid blotta föreställningen af de lycksaligheter som följa efter detta mödosamma lefnernet, kunna wi, så som uplyste och förnuftige wärelser, icke annat än med förnöjelse anse honom. — Den trötte wandringsmannen må glädjas då han nalkas Fäderneslandet. Dagakarlen af aftonens ankomst som bebådar honom lugn och hwila. Sjömannen, at han får se en efterlångtad strand, och fri från stormar och Orcaner kasta sig i skötet hos en älskad maka, omarmas af barn och wänner. Guds barn som stråwa och tråka det ena steget efter det andra på det stormande werldshafwet skulle sannerligen snart nog ledsna, om icke utsigten af et bättre och waraktigare lif, wore deras ögnamärke. — Det är sant, den rika och egennyttiga, skulle wäl önska, at han kunde få lefwa i en usel werld flere tusende år, och aldrig höra nämnas någon död. Men så låra wäl sådana föreställningar icke ågarum, då man ser, at den högsta ålder är 70, 80 och sällan 90 år. — Så tillfridsställande och nöjd den trogne och Gudsfruktige själen är wid åtankan af döden, så rysslig och förfärlig är han för den som aldrig welat höra talas om honom. Utan twifwel påminner likwäl et flumrande samwete då och då, honom om den förwandling som förestår. Så ser han undwika de ställen, där sådana samtal öfwos, där död och ewighet omtalas, kan han intet annat därmed uträtta än at försöka at insöfwa sig i säkerhet, tills han, beklagligt nog en gång får erfara en sanning som han både wetat och fruktat, men förfent påtänkt, då döden står likfom färdig at affåta deß utslitna lefnadstråd.

Jag fofar at nämna, men fan dock ej döfja
hwad jag fruktar, det en del fädane männifkor
fom icke wilja höra talas om döden, afwen hysa
den rystliga tanken, at ingen räkenfkap föreftrar, in-
gen Ewighet är at förwänta, hwarföre de kunna
lefwa obekymrade. Men huru bifter må icke en
fädan männifkias fliljemäffa blifwa, då han fom
en Voltair med döden på läpparna och förfräckel-
fe i själen utbrifter: Jag är både af Gud och
männifkor öfwergifwen. Uck, om fädane uttryck
kunde präglas i fritänkarens bröst medan nådatiden
warar, fculle han snart wända om från fina wä-
gars willa. Men beklagligt nog, han låter fällan
eller aldrig fädant lända fig til warning och efter-
rättelfe.

För en rätt Christen fan icke döden wara
rystlig eller fällig. Det är fant, at när ägta band
fkola upplöfas, Föräldrar flitas från fine fpåda barn,
hwilka då icke kunna flilja ondt och godt, at det
är ömt och rörande. Men då famwetet är lungt
och tilfredftällt med Gud, äro defse smärtor upfyl-
de med lifligaste glädje. Man fer redan på långt
håll den förefstående fällheten fom får emottagas på
andra fidan om grafwen, hwaråft man en gång
hoppas få räka fine wänner och anhöriga, där
ingen död fkal blifwa.

Men förgäfwes torde defse wälmente rader
uträtta annat än åtlöje och förakt, uti et tidehwarf
då Religion och Salighet hållas för dårskoper.
Man wäntar hållre fädane Saker i et Tidnings-
blad, fom rogar Läsare, än hwad fom fan wa-
ra nödligt och afwarfamt. Min tanke är dock, at
ömytten af ämnen icke äro fadliga, och då det

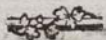
mishagat en del, torde någre finnas nöjde och be-
någet urlågta det som kan wara bristfälligt.

Död:

Konungens Froman General Majoren och
Commendeuren af Kongl. Swårds-Orden, Hög-
wålborne Fri-Herre, Herr ERIC JULIUS
ECKERHJELM, på Des Sätessgård We-
sterby den 27 October 1793, kl. 2 f. m. uti en
ålder af 64 år.

Ordet til Charaden uti Tidningen N:o 43,
år: Bot- & Wett.

Kungörelse:

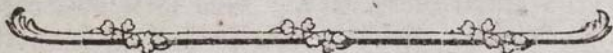
Wid Boktryckeriet finnes Gustaf Adolphs
och Fröken Ebba Brahes Kärlekshändelser, bundit
i Pappersband, 10 f. Atheisten, Staldestycke,
1 f. En Ärlig Swänst, 1 f. 1787 års
Prästmöts Handlingar, 4 f. Årke-Biskop von
Crois Prädikan öfwer Biskop Silenius med Per-
sonalia, Grattkrister och Parentation 8 f. Kyr-
koherden Petterffsons Prädikan på 6 Söndagen
efter Påsk 1761, uti de Fattigas Nya Guds-
tjenstsrums på Sabbats-Berg, om en rätt Guds-
tjenst uti en Andelig Fattigdom, 62 sid. i 4:to,
5 f.

N:o 45 utgifwes Lördagen d. 9 November kl. 4. e. m.

Lindöping, tryckte hos G. W. Lundicer och Björckegrens Enka.

Linköpings Vecko-Sidningar.

Tördagen d. 9 November 1793.

- I morgon, 24 Söndagen efter Helge Trefaldighets, predika
- I Domkyrkan: Udj. Com:ri Echelin Ottesänggen, Magister Wimermark Högmåhan och Comminister Nordwall Åstonsängen.
- I S:te Lars: Comminister Lindhagen.
- I Hospitals- Kyrkan: Hospitals- Predikanten Johan Apeiberger.

Följande införes på begäran.

Dm ädla tänkesätt, sällsynta upptäckter och heroiska drömande välgjärningar förtjena medmänniskors högaktningar eller försmädelser, därom lärer en hvar som äger förnuft kunna döma. Man har sig nu nästan öfver allt bekant, huru Apothekären Here Nyström uti Norrköping, upgifvit för det Allmänna, utan egen afsigt eller eigit förbehåll sin upptäckt af hastigt släcka Eldsvådor. Zuman han skridit härtil, har han för en taktik, Allmänhet wisat prof af sin konst. Länets wördade Styresman

war sjelf närvarande, som af nit för det Allmänna bästa, icke underlåtit at sådant medelst fungörrelse från Prædika-stolarne fungjorde. Man har sig äfwen förut bekant at Herr Assessor von Alen upfunnit et lyckligt medel i samma väg, men ännu icke upgifwit det samma. Härmed må wara som det wil, men emedertid synes det wara oförskyllt at kasta skuggor på den förre, som redan skedd uti Stockholmsposten. Man föregifroer däruti såsom skäl, hwartöre icke Herr Nyström för upgifwit sine rön, och slutar däraf, at han torde til äfventyrs stutt konsten af Herr Assessor von Alen. Hvilken hård uttörelse, och hwilket djärft företag? Hvem igenkänner icke häruti ofunden, som, då hon icke kan åstadkomma annat, söker lära och nedtrycka den tänkande och arbetande Dygden. På en annan sida blir Herr Nyström anledt af alle förnuftige och ädelmodige medlemmar i Samhället. Han skyndar en wälgörande Allmänhet til mötes, utan at begära eller förestå minsta belöning, och frivilligt upgifwer sin konst; så mycket mer, som han genom trycket gjort den allmänt kunnig, och til bewis af ädelmod, gifwer hwarje Församling i Länet et sådant tryckt Exemplar, på det at oförmodade olyckor därigenom kunna dämpas, då nödige och ej kostsamme anstalter i tid anskaffas. Man igenkänner i honom en ärlig Patriot och människo-wån. Sannerligen det duger at kasta skugga på honom, då man icke sjelf kan gifwa något ädlare, något nyttigare och bättre.

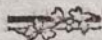
Icke tycker mig eller, at han bör blifwa obelönt, och werketigen han det lærer blifwa. Norrbo-pings hederlige Innewånare, hwilka alltid utwårta sig som frifkostige och ädelmodige Medlemmar, hafwa gjort en wacker början, och jag twiflar

icke, det en hwar ärlig Swensk, som äger råd och förmodgenhet efterföljer så wacker exempel.

Om med denne upptäckt, alle för männisslo släktet, rysslige och härjande eldswådor, hwilka uti Sverige detta tidehwars ödelagt många Städer och byar, uphörde, skulle wäl ingen utan såsom en stor Guds nåd anse denna lyckliga uppfinnning, och sednaste Efterwerlden wälsigna Uphofsmannen.

Hwad Herr Affessor von Alen betråffar, har wäl ingen förnuftig ört bestrida, at han bör blifwa obelönt; dock tyckes billigheten fordra, at han borde wara nöjd med det sammanskott, som han kan hafwa at wänta af en bedrande Allmänhet, utan at föreskrifwa någon wisk taxa. Det skulle altid blifwa en lättnad för honom, at äga den lifliga glädjen innom sig, at utan egen affigt hafwa tjänt Fäderneslandet, och på detta sätt göra sig lika älskad som Herr Nyström.

För öfrigt önskar jag, at en hwar som kan hafwa tillfälle at tjäna sine Landsmän med nyttige upptäckter, må forisara, ehuruwäl den afundsfulla söker swärta deras heder. Det gör dock intet til saken. Efterwerlden dömer owäldugt och rättwist. Det är denna Domstol man sig underkastar, hwilken förmodeligen blifwer den pålitligaste. Dock är emedlertid skade, at ingen ting oflandrat får komma i daagsljuset. Huru mången skude icke annars söka gagna? men de weta förut at alt skal häcklas, hwarföre ofta händer at små gnistor, som kunnat blifwa lysande och store, uti förut quäswas och undergömmas i askan.

Länge har jag wäntat så mycken billighet af Er, som af illka och upsåt, under Regementsmötet på Malmen i Herr Rådman Meijers skjöl med afskummat flott bortskämde min klädning, at åtminstone göra Er ursäckt. Jag begär nu mera ej den höfligheten. Zidelmådige människor hafwa behjertat en fattig Domestiq's lidande och gjordt skadan för mig drågelig; men på det, ingen af mina wilkor må blottställas för Åka Widingswerk, åtminstone ej utan laglig nåditt, så äro 10 Riksdaler Deponerade såsom belöning för den, som med lagliga bewis upgiffwer den nedriga människån.

A. C. R. - -

Zungörelser:

Engelska och Spanska Stall och Springs baggar, finnas til salu, underrättelse sås på Boks tryckeriet.

Et Brånwins Fastage emellan 5 a 600 Kannors rum med jernband och öfwerstruken med Oljefärg är til salu. Underrättelse sås wid Boks tryckeriet.

En god och uti fullkomliat stånd befintlig Viol är til salu som uti Boktryckeriet härstädes kan beses, samt om priset med ägaren accorderas, hwilken namngiffwes på nämnde ställe.

För kort tid sedan, hafwa Tjuftwar bortstrullit ur Trågårdens wid Nygård i St. Lars Socken: et lefwande Bisamhålle med sin kupa. Den som kan gifwa upplysning om denne Widings stöld, har at undfå på ofwannämde ställe 4 R:dr, och skal des namn om så ästundas warda förtegardt.

N:o 46 utgiffwes Lördagen d. 16 November kl. 4. e. m.

Lindöping, tryckte hos G. B. Lindicer och Björckegrens Enka.

Linköpings Vecko-Tidningar.

Lördagen d. 16 November 1793.

♫ morgon, 25 Söndagen efter Helge Trefaldighets, predika

♫ Domkyrkan: Adj. Com:ri Echelin Ottesången, Magister Wimermark Högmåsan och Comminister Nordwall Altonlängen.

♫ S:t Lars: Comminister Lindhagen.

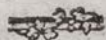
♫ Hospitals, Kyrkan: Adj. Com:ri Echelin.

Narcissan och Tusenskönan.

Fabel.

En Narcissa stod i et Rosen-^gwarter hest nära en Tusensköna. Detta förröt den senare så mycket, at hon, med en harm som icke länge kunde döljas, tistalade Narcissan: "Jag kan för ingen del tåla Eder jämte mig, så mycket mindre, som Ni ej en gång wet, at gifwa mig min tilbörliga heder. — Ser Ni icke huru skön jag är och med hwad lysande kläde drägt jag prunkar, då Ni däremot ser ut så enfaldig, så simpelt?" — Ah, min kära Tusensköna! inbjö den sediga Narcissan,

förisfra Er ej så mycket: Ni torde hafwa orätt — Förblindad af Er utwärtas skönhet och granna klädnad tror Ni, at jag bör anses för ringa och föraktelig endast dertföre, at jag icke är så präktigt klädd som Ni; men twärtom — Den förmon, at pråla i en glänsande yta är icke min lott, men deremot åger jag en mera skattbar fördel, hwilken Ni måste sakna: jag gifwer ju ifrån mig en behaglig luft? och desutom är min prydnad anständig och snygg. Högmodas då icke öfwer den enda ringa förmon Ni besitter och tro ej at mit umgänge är Er wanhederligt; utan lär Er weta, at utwärtas sågning och dyrbara grannlåter icke förskaffa någon wärklig och waraktig heder; ty förståndigt folk hafwa mera afseende på de inre egenkaperna, hwilka, om de äro goda och ädla, alltid äro mer intagande och älskanswärda. — Hon hade rätt: --- Någon tid derefter kom en Herre spasserandes i Trågårdens: Han kallades Rossqwarteret, tog utan betänskande den tåcka Narcisson, hwars wärde han kände, då den stolta och högmodiga Tusenskönan med förargelse och blygd såg sig blifwa qwarlemnad.

Ödmjukhet

är alltid en lysande Dygd. När den storpråkande ingen ting kan uträtta, blifwer alltid den sediga Ödmjukheten af alle förnuftige hörd och belönt. Likwäl hör hon både hemliga och uppenbarliga fiender, hwilka söka göra hånne både löjlig och förhatlig. Men, Hon öfwerfätter sig dock sådana småsaker, emedan det är emot hånnes art och

bekaffenhet at onödigt wis strida emot illasinnade med = människor. Bliu Hon tvungen at bruka Lagliga wapen til heder och äras försvar, så måste Hon mot sin wilja och för sanningens skuld det göra, ehuru det sker med all foglighet, utan at wika hwarken til höger eller vänster. Blifwer Hon af fienderna widare försökt, önskar Hon dem snarare Guds wälsignelse än hämnd, aldeig wedergäller ondt med ondt. Är Hon nödsakad at lida orätt, så blir det därwid; Hon lemnar alt uti Guds befordd, med den undergiftwenhet som Kreaturet är skyldig Skaparen.

Med Hög = wederbörligt tillstånd gifwes Respektive Allmänheten härmed tillkänna, at hit til Stad den är ankommen en liden Man af 54 års ålder, som til sin högd endast innehåller 1 alm. Hans hår är så långt som han sjelf, och hans Mustager 4 tum långa. Han är underwist uti flere wetenskaper; han dansar, sjunger och gör flere konster som äro beundransvärde i affeende på hans kroppsställning, samt talar åtskilliga Språk. Han är roid åtskilliga Hof med mycken beundran worden Presenterad; för Hans Kejsersliga Majestät är han uti en Pastey framståld.

Denne Mannen som logerar på Gästgifwaregården här i staden, kan därstädes beses alla dagar från Kl. 10 til 12 förmiddagarne, samt från Kl. 2 til 9 om aftnarne.

Priset är på 1:sta Place 12 f. 2:dra Dito 8 f. 3:dje Dito 4 f.

Kungörelser :

Om någon åstundat renskrifning, råenskapers uppsättande, Stårbhus, utredningar, Ansökningar til Lunds Högdinge-Ämbetet samt Stämningars uppsättande; årbjuder sig en man därtill, om hvilken fås underrättelse wid Boktryckeriet.

I nästa vecka åstundas Rese-Sällskap til Stockholm, emot deltagande i halfwa skutsen; underrättelse fås uti Boktryckeriet.

Tilkännagifves, at uti Sadelmakaren Bäckmans gård wid stora gatan, är nyligen ditsflyttad en Bläckslagare som försärdigar diverse arbeten af bläck.
E. W.

Hos Tidström finnas:

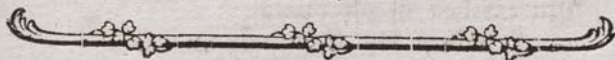
Kongl. Maj:ts Förordning och Reglemente angående Accorderne uti Armeen	12 f.
Hufvudorsaken til Åkerbrukets aftagande och medel til dess uphjelpande	6 f.
Oeconomiskt Hand-Lexicon	12 f.
Fayes Läkare-Bok för Landtmannen i N:d. Exemplaret.	
Wäg-Charta genom Södra Delen af Sverige	16 f.
Ketsie Samlingar af Predikningar, 3:dje och 4:de Del.	18 f.
Dahlbergs heliga Tal	36 f.
Tänkar om Kyrko-Sången til den Nya Upsala Prof. Psalmboken	4 f.

N:o 47 utgifwes Lördagen d. 23 November K. 4. e. m.

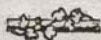
Vinköping, tryckte hos G. W. Lundicer och Björckegrens Enka.

Linköpings Vecko-Tidningar.

Lördagen d. 23 November 1793.

- I morgon, 26 Söndagen efter Helge Trefaldighets, predika
- I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottensången, Magister Wimermark Högmåsan och Adj. Com:ri Echelin Aftonsången.
- I S:te Lars: Slotts. Pred. Mag. Wångenbergs.
- I Hospitals. Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.
- I morgon blifwer Sångpredikan kl. half tolf, på wauligt ställe.

Saste, Bref på et Gruentimmer.

Allom them, som se och höra,
En och hwar som låsa kan,
Wil jag här med kunnogt göra,
Så för Qwinna som för Man,
At på Sjutton Hundra-talet,
Och det Seyti-sjerde år,
Just när Kråftan släpper skalet,
Och man Hö af Angen får,

Rom för mig, som Tingmål hade,
Dom: Herrn uti Åkerbo,
Och sitt Document fromlade
På en Orvinnas ja och tro;
Och som laga stånd skal vara,
Ej det minsta klander håndt,
Bad han mig, at fast förklara
Fånget hans på pergament.
Nu emedan af allt thetta
Ej usligen jag skönja kan,
At hans åtkomst är med råtta,
Jag in actis ock besant,
At han trenne Uppbud tagit
Uppå detta Godset sitt,
Och at Lagfart sig tilldragit
Taddellöst och klander - fritt:
Ty fant jag i stöd af lagen,
Kärleks: Ball och gammal sed,
Skåligt, at från denna dagen
Lägga andras anspråk ned;
Och fördensfull må han hånne
Med allt hwad, som ther till hör,
Åga, nyttja, styra kånna
Båst han gitter och sig bör,
Så i wåto, som i torro,
Så i närby, som i fjår,
Ja, i all ting, & sic porro,
Intet undantagit är.
Frogg och säker från all wånnda,
Hånnda sig hwad hånnda må,
Skal det dock för honom stånnda,
Först i döden återgå.
En och hwar jag jämnwål råder,
At ej tadla på des lott,

Ehen thet gör; skall utan nåder
Böta, som för domqvallsbrott.
Detta är min Doms förklaring,
Ehen jag och belegta will,
Till mer wisso och förwaring,
Med mitt namn och mitt Sigill.

På Dragande Ball och Ämbetets Wägnar,

Cupido.

(L. s.)

Anecdoter.

En af framledne Konungens af Preussen Lif-
Husarer skref en gång til sin Käresta i Potsdam:
"Älskade lilla Lovisa! Jag kan på 5 dagar icke få
"se dig, emedan den gamle Björnen icke måt wäl,
"ock under hela den tiden icke kommer ut." Hus-
saren tappade Billetten, och Konungen fann den.
Genast lät han kalla Hussaren til sig, och frågade
honom om han kunde låsa och skrifwa? Ja, swa-
rade karlen. — "Så sätt dig ned och skrif." —
Glad satte sig Hussaren, och Konungen dicerade:
"Älskade lilla Lovisa! Jag kan på 5 weckor ej ä-
"ter få se dig: ty den gamle Björnen stiekar mig
"til Spandau, at wara där under den tiden."
Denne Billett måste Hussaren affända per postu til
Potsdam, och häruppå sielf wandra til Spandau.

Swänne Bönder blefwo på en gång warse på
stranden en upkastad Östra, och wense om hwem

den skulle tillhöra. Tredje man kom gåendes förbi och anmodades af dem at wara Skiljemän emellan. Han tog Östran, öpnade den samma, åt up sjelfwa Östran och gaf härupå hwardera parten et skål, sågandes: Där hafwen I nu lifa mycket. På lika sätt utföras ock många Processer af Advocater; och bästa sinnebilden på två Advocater finnes i Danske Skalden Tullins blanda Tankar: De lifna skalmarne, säger han, på en Gay, som tyckas klippa hwarannan, men klippa blott det, som kommer emellan dem.

Kungörelser:

Apothekaren Nils Nyströms Afhandling om Eldsläckningsämnen, såsom nyttig wid Eldswådor, finnes til köps hos Rådman Gabr. Lunderberg för 3 f. Exemplaret.

En ung, snygg och raff människa, åstundar med det första Ammetjenst. Den en sådan behöfwer, behagade det wid Boktryckeriet anmäla, til vidare underrättelses erhållande.

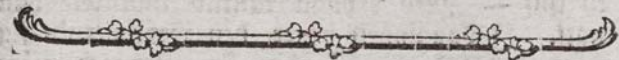
Förleden måndags, förörades på wägen emellan Linköping och Smedstad, en swart Hatt med blått sidentygs = foder, samt et swart sammets band spånadt omkring fullen: den som uphittadt nämde hatt, anmodas, at emot hederlig wedergällning den samma aflemna på Boktryckeriet.

N:o 43 utgifwes Lördagen d. 30 November kl. 4. e. m.

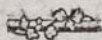
Linköping, tryckte hos G. W. Lundicer och Björckegrens Enka.

Linköpings Vecko-Tidningar.

Lördagen d. 30 November 1793.

- I morgon, i Söndagen i Adventet, predika
 I Domkyrkan: Comminister Nordvall Ottes
 sången, Kongl. Hof-Predikanten och Kyrko-
 herden Backe Högmästaren och Hospit. Pree-
 dikanten Apelberger Afstonsången.
 I S:te Lars: Comminister Lindhagen.
 I Hospitals, Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.

Sanfärdig händelse.

En Student upförde sig så wäl wid Akademien under flere års tid, at han älskades af alla, som kände honom. Men til sin olycka kom han i et liderligt sällskap, som förledde honom at spela, då hon innom kort tid tappat så mycket, at han ingenstans kunde wara säker för sina Björnar. I sit bekymmer far han ur stan och uppehåller sig några dagar på en Gästgistorögård. En restande kommer dit sent om en aften och begär en kammarare öfwer natten. — Han får den som war inul

Studentens: — Innan han lägger sig, räknade han sina penningar, hvilka stego til en stor summa. Studenten hör detta. Din Far, tänkte han, skickar dig inga pengar efter som han intet längesån gaf mig en så stor väpæl: I stan törs du intet låta se dig: Spela kan du intet mer. Om du nu hade di där penningarne som den där resande räknade, wore du då icke hulpen? men då måste du bli en tjuf — Med oroliga tankar tilbrachte han sin natt. I dawningen beger den Främmande sig på resan. Studenten skyndar sig efter och mördar honom. Derpå tar han penningarne och til sin bestörtning finner han ibland dem et bref från sin Far — det öpnar han och får där se 200 R.dr. Brefs wets innehåll war detta: "Obetänksamme! Här sänder jag dig litet penningar, hvilka jag ei samlat utan mycken swett. Din mor och jag utgjuta för din skull tusende tårar. — Din Broder som, då du ännu war barn, så ofta burit dig på sina armar, har warit hemma hos oss. Och som han intet sedt dig sån du war 6 år, så har han bedt mig at han skulle få fara til dig med desse penningar — Emottag honom så som din Far — och tacka honom för det han i sin opafliighet för din skull gjordt en så beswårlig resa. — Lef hådanefter bättre, och torka tårarne af din Mor, som du med dit liderliga ypsörande utpräffat." Häröfwer faller Studenten i förtwiflan och med samma blodiga händer som han mördat sin Broder dödar han sig sjelf.

Bewis af Christeligt Ädelmod.
 Margrefinnan af Willacers behöfde låta slå sig

Åder. — Hon fickar til den åndan efter en Doctor,
som war mycket berömd i hela Paris. Men dens
ne, annars skicklige mannen, war denna gången
så olyckelig, at han afhögg en af pulsåderna. —
Efter et par dagar kom kallbrand, och denna o-
lyckliga Damen måste låta såga af sig armen,
hvilken operation hade den fölghden at Hon inom
kort tid dog; men förut gör Hon et Testamente,
där Hon tillsår Doctorn en betydlig pension för
hela hans lifstid. Och då man efterfrågade hwar-
före hon gjorde så, swarar Hon: Jag har gifwit
honom detta underhåll emedan jag ser förut at
den olyckan, som hände mig aenom hans oförsig-
tighet, skal betaga honom all Credit. Hwaraf skul-
le då den stackars mannen lefwa?

Wid det i Fjällmo den 24 dennas, förråts-
tade Kyrkoherde wal, erhöll Stads: Commministern
härstädes, Herr Ol. Nordwall 72 röster, Com:r
N. Ekgren $6\frac{1}{2}$ och Com:r A. Wichman $\frac{1}{2}$ Dito.

Död:

Lieutenanten Wälådle Herr Fredric Thollan-
ders älskade Maka, Fru Catharina Elisabeth
Dettow, på Harkwestad den 24 Novemb. 1793,
kl. 4 om morgonen, 27 år och 4 månader gam-
mal.

Anecdote.

En Bonde blef stämd til Hårads-rätt, för at han skjutit en Elg, hwilket hans granne angifwit. I brist af bewis blef saken uppsjuten til nästa Ting. Då nu Angifwaren blef tilspord huru Elgen war beskaffad, yttrade han sig: "Han war röd, hade lång r. pa, samt hoppade ur det ena trädet i det andra, och sedan han honom skjutit, stoppade han den i sin ficka och gick hem."

Kungörelser:

Uppå den 9:de instundande December, försäljes genom Auction på Mörby Capellans-boställe i Skeda Cocken, en liten byggning af 2:ne Kamrar, Förstuga och Wind, et Bryggghus, en så kallad Loge-gnöst, en gammal cfferad stuga och Kammare, en Torpare-stuga och et Fåhus, samt 5 last Höb och 12 tjog Halm. Med betalningen lemnas kände Inropare anstånd til nästa Maji månad. Estratomta den 25 November 1793.

Carl Adam Tollin.

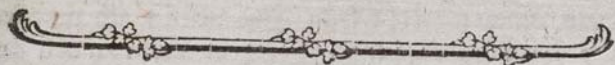
De som ästunda at arrendera några tunnens land Stadsåker, kunna på Boktryckeriet om wils foren erhålla nöjagtig undertättelse, så framt de, inom nästa weckas slut, derstädes denna sin ästundan tillänna gifwa.

N:o 49 utgifwes Lördagen d. 7 December kl. 4. e. m.

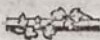
Rinköping, tryckte hos G. W. Löncker och Wibäckegrens Enka.

Linköpings Vecko-Tidningar.

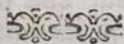
Lördagen d. 7 December 1793.

- 3 morgon, 2 Söndagen i Adventet, predika
3 Domkyrkan: Hospit. Predikanten Apelberger
Ottesängen, Magister Wimermark Hdomåsh
san och Comminister Nordwall Åstonsän
gen.
3 S:te Lars: Comminister Lindhagen.
3 Hospitals, Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.

Död:
Conditor Behms Son, Johan Wilhelm,
7 månader och 14 dagar.

Alcoran, (Turkarnes Bibel).

Alcoran, egentligen Koran (ty al är Arabiska Al-
tikeln), är den Boken, hvilken Mohamed öfver-
lämnat til werlden såsom en Gudomlig uppenba-
relse. Mohamedanerne hafwa därom et ganska
högt begrep. De säga: at den blifwit utdragen

ur de Gudomliga Rådslutens stora Bok, sedan
Verldens Skopelle varit därifrån afsondrad, och
förvarad i en af de Sju Himlarne, som äro un-
der Firmamentet; därifrån har Gabriel, en af de
förmånste Ängla-Classifierne, wers för wers öfwer-
lämnat den til Mohamed. I sjunde Capitlet af
Koran införer han Gud således talande om denna
föregifna Hemlighet: "Wi hafwe låtit den i Råds-
lutets Rätt nedstiga från Himmelen, och wi för-
"töwe för dig, at denna Rätt är mera wärd än
"tusen hela månader, emedan Änglarne i densams-
"ma nedstigit på jorden, och ibland dem äfwen
"Guds Ande genom des wilja." Om denna Rätt
håsa Mohamedanerne flisagtiga meningar; men
komma därom öfwerens, at Gabriel ifrån densams-
ma til råknandes meddelat Mohamed Koran inom
23 års förlopp, alt efter människornas behof och
sig uppade omständigheter. De påstå, at den för-
sta wersen, som han fick, finnes i 96:te Capitlet.
Han fick den uti en Håla på Berget Harah nära
wid Mekka. Gabriel syntes honom och sade: Gud
har sändt mig til dig, för at underrätta dig, at
han utwält dig til Apostel och Prophet för detta
Folk; tag och läs detta. När han detta sade, sö-
rehöll han honom följande wers: "Läs i din Her-
"res Namn, som skapat alla ting, som gjort män-
"niskan af et Blod, och förenat hånne i des delar."
Mohamed bekände för Ängelen, at han icke kunde
läsa, och såg ingen Skrift på det honom förehåll-
na papperet; hwarpå Gabriel fattade uti honom,
kastade honom tre gånger på marken, och satte
honom i stånd at kunna läsa. Detta har gifwit
anledning til stora stridigheter och förföljelser imel-
lan åtskilliga Mohamedanske Secter, emedan en
del hållit Koran för skapad, men Motpartiet för

offapad. Sedan Abubeker hopsamlat de här och
där kringströdde bladen af Koran uti et band,
 kallade han den Moschaf, det är, en bok, liksom
för alla Böcker. När Mohamedanske Författare
ansåro något ställe därutur, sker det med följande
med stora eller röda bokstäfwer skrifna Ord: Gud
säger det, utan at citera Capitel och wers. Man
finner Sju Hufvud-Uplagor af Koran, af hvil-
ka två äro försärdigade i Medina, en i Mekka,
en i Eusa, en i Bassora, en uti Syrien, och
äntligen en annan, som kallas den Allmänna. De
äro blott skiljagtige i anseende til werstalet, men
icke til antalet af Ord och Bokstäfwer: ty i alla
Uplagorna finnas 77,639 Ord och 323,015 bok-
stäfwer. Abubeker ansförtrodde det i ordning brag-
te Exemplaret åt Hasekah, Omars Dotter och
Mohameds Enka. Emedan Mohamed i sin Koran
wille härma Propheternes Språk, trodde han sig
winna detta sit systemät, om han betjente sig af
en ofta afbruten Skrifart, utan sammanhang imel-
lan Lärosatserne; werkligen finnes där ock ingen
förbindelse imellan werfverne. Han låntager ofta
ställen utur Gamla och Nya Testamentet, men
hvilka måstedets äro förändrade. Uttolkarena för-
klara enhälligt, at det wältaligaste stället i hela
Koran finnes uti Capitlet Hud, där Gud, för at
göra slut på Syndafloden, utsäger dessa Ord:
"Jord, upsluk dit watten! Himmel, uphämta
"hwad du utgjutit! Strax borttrann watten: Guds
"befallning blef upfyld, Arken nedlät sig på berget,
"och man hörde de orden: We den Gudlöse!"
Arabiskan är ock i sanning mycket estertycklig.

(Slutet härnäst.)

Probatum est:

J ägta Ståndets slafveri
Mitt forß jag länge måste bära ;
Men Consistorium ware ära !
At jag blef från min qwinna fri!
Wi nu ej mer hwarandra hata ,
Swårtom det kommit just i rop ,
Hur hjertans wäl wi triswas hop ,
Alt se ' n wi bo hwar på sin gata.

**Til en Målare som aftagit en
Kådman.**

Swad Måsterwärf din pensel gör ,
När du på duken Eisis målar !
Hans Snilles eldighet utur hans ögon strålar ,
Man nästan honom tala hör.
Men -- här -- din konst än högre stiger ,
En bild ej mera lik af mänsko-hand är gjord ;
Han sitter naturelt just som wid Rättens bord ,
Man hör presist hur som han tiger.

Kungörelse:

En Anka är uptagen som återsås mot Inti-
mations • kostnaden hos Ringkars • ålderman Dlof
på Agatan.

N:o 50 utgives Lördagen d. 14 December kl. 4. e. m.

Linsöping, tryckte hos G. W. Lundicer och Björckegrens Enka.

N:o 50.

Lindöpings Vecko-Tidningar.

Lördagen d. 14 December 1793.

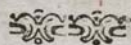
- I morgon, 3 Söndagen i Adventet, predika
I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottes-
sängen, Comminister Lindhagen Högmässan
och Adj. Com:ri Schelin Åstonsängen.
I S:te Lars: Magister Wimermark.
I Hospitals, Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.

Koran, (Turkarnes Bibel).

Se Lon. N:o 49. (Slut.)

Samme Utolkare anmärka jämväl, at den
förräffligaste Sedelåran i hela Koran finnes
emot slutet af Capitlet Araf i denne vers: För-
låten gärna, gjören wäl emot hwar man,
och Eifwen icke med den okunnige. En För-
fattare berättar, at Mohamed åskade en För-
klaring öfwer denne af Gud genom Gabriel ho-
nom tillkändade vers, och at han giwit honom
den med dessa Ord: Upsök den åter, som för-
följer eder; gifwen den, som beröfwar
eder; förlåten den, som oförrättar es-
der: ty Gud wil at I stolta wara fullkom-

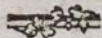
lige, såsom han är! Man ser lätt, at detta är taget utur Bibeln. Den sannolikaste meningen om Korans författande är den, at någre af Concilierna fördömde och utur Grefiska Kaisaredömet fördrifne Nestorianer, Eutychianer m. fl. meddelat Mohamed någon Kunskap om Gamla och Nya Testamentet. Judarne, som då mycket kringspredt sig uti Arabien, hafwa jämväl därtill bidragit. Man är så mycket mera berättigad at tro det, emedan Koran är full af förenämde Rättares och Judars Wisfarelser. — Arabiska Ordet Koran betyder en Läsning, söljagligen en Bol, som i sannerhet bör läsas; och detta Namn gifwes den förmodligen af samma stål, som wi kalle den werdigen Gudomliga Uppenbarelsen Skriften. Det hålles för otillåttigt hos Mohamedanerne, at låta Koran komma i någons händer, som ej är af deras Tro, emedan den dymedelst blifwer ohelgad. De Exemplar, som finnas i de Christnas händer, eröfrades måstedels i Krigen ibland andra Saker, eller afhändes de fångne Turkar. De hålla den och på Arabiska Språket för så hellig, at de icke gilla någon Öfversättning därpå på andra Språk, hålft han efter deras mening, för sit höga Innehåll skull, ej en gång kan på dem öfversättas.

Utländske Nytt.

Zamburg, d. 26 November. Uti et privat Bref berättas, at mellan en Swensk Fregatt, Commenderad af Majoren Cederström, och 2:ne Spaniska som wille visitera de Coopvaerdie. Skipp Swenska Fregatten elcortrade, skall i Medelhafwet förefallit en Affair, hwarwid Francka Fregat

terne skola blifwit så illa tilltygade, at de med mö-
da skulle kunna inbuxeras til Allgefitras.

Til Apothekaren Nyström.

Min Herre! Det war icke nog, at Ni af
Ondskans wänner skulle anfallas, och af afundens
partie säras — Nej, egennyttan steg så långt, at
Edra egna goda gerningar skulle lastas och uttydas
til det wårsta. Troer Ni M. H., at då någre
så förakta och förklena Er Person, afundar Er den
lilla winst som bör rättwist tilfalla, tror Ni, at
Ni därigenom bör tappa modet? — U nej, M.
H. icke bör Ni göra annat än le åt de Pasquill-
blad som utkommit här å där. Wi fattige männi-
sker, som icke hafwa råd at göra något tillkott,
utbedja oss den sågnaden, at med tackfahhetens tår-
rar afsörda våra skulder. Wi önske at Edre förs-
söl sent eller aldrig må af oss blifwa begagnade,
men om nöden så fordrar, de blifwa våra Kojor
til uredsättning och hjelp. Wi tro emedlertid en-
falldigt hwad oss är sagt och öreskrifwit. — Men J
som på et wanhederligt sätt sökt släcka Er bitterhet,
Ert hat och afund på en man, som förtjent Er
högaktning, Er förebrår man med rättwisa, at J
stridit mot både förnuft och öfwerlygelse. J haf-
wen sjelfwe icke varit tillstådes wid Herr Nyströms
försöl, och man hoppas så wettige Akadare
som Ni sig infunnit, och dessos vittnesbörder bö-
ra göra fullest. När olyckor sig utbreda, skall al-
drig en tackfah Allmänhet föråta at gifwa tillkän-
na hwad nytta Herr Nyströms Eldsläcknings-äm-
ne åstadkommer, och då skola hans owänner med
barm och blygd nödgas til tyknad.

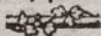
Kungörelser:

Om någon skulle förr eller efter Juheligen resa til Stockholm, och behagade det tillkänna gifwa wid Boktryckeriet, för at emottaga en liten commission, så skal des beswär tacksammost förskyllas.

Uti huset N:o 46 i Fannesorsq. qvartier, finnes Rödöl til salu för civilt pris.

För någon tid sedan, är utur en ärlig mans Rum bortstulne 3:ne stycken Hållands, Lärfts Ös werksfjortor, märkte med dubbelt E. Den som om desse fjortor äger eller får någon kunskap, och det anmäler i Boktryckeriet, har at förwänta nöjaktig wedergällning; äro de sålde eller pantsatte, wil ägaren dem igenlösa.

Uti Björckebergs Socken och Håfleby gård, är en ung Qwinsperson ledig at emottaga Ammes tienst ju förr des hållre, som tillkänna gifwes.

Til salu finnas wid Boktryckeriet:

Biskopens och Ledamotens af Kongl. Nordstjernes Orden m. m. Herr Doctor Jac. Ny. Lindbloms Aminnelle. Sal öfwer Prosten och Kyrkoh:nden Magister Peter Ekwall

3 s.

Magister Johan Åstrands Predikan på Midsommarsdagen 1784, samt Prosten Grönbergers och Adjuncten Sundelii Predikningar på Klagesdagen den 6 Junii 1792, alla 3 i et band härstade

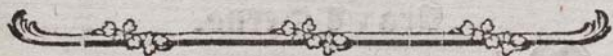
8 s.

N:o 51 utgifwes Lördagen d. 21 December kl. 4. e. m.

Lindöping, tryckte hos G. W. Lundicer och Björckegrens Enka

Linköpings Vecko-Tidningar.

Lördagen d. 21 December 1793.

3 morgon, 4 Söndagen i Adventet, predika

3 Domkyrkan: Adj. Com:ri Schelin Ottesången, Magister Wimermark Högamässan och Comminister Nordwall Åstonsången.

3 S:te Lars: Comminister Lindhagen.

3 Hospit. Kyrkan: Magister Wimermark. Guds-tjensten börjas kl. 11.

Nästa Onsdag, Jubileoen, predika

3 Domkyrkan: Adj. Com:ri Schelin Ottesången, Magister Wimermark Högamässan, Comminister Nordwall Åstonsången.

3 S:te Lars: Hospitals. Predikanten Apelberger Ottesången, Comminister Lindhagen Högamässan.

3 Hosp. Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger Ottesången och Comminister Lindhagen Högamässan. Guds-tjensten börjas i vanlig tid kl. 10.

Annan Dag Fuhl, predika

3 Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottesången, Hospit. Predikanten Apelberger Högamässan och Adj. Com:ri Schelin Åstonsången.

I S:te Lars: Clottis • Predikanten Magister
Wångenbergh.

I Hospitals, Korkan: Hosp. Predik. Apelberger.
Gudstjensten börjas kl. 11.

Nåsta Torsdag, Annan dag Juhl, blifwer Fång-
predikan, flockan half tolf, på wanligt ställe.

Urs • Tiderna.

När Endens falla bådd försvinner
På våra fjäll,
När första ljumma våstan hinner
Til Herdars tjäll,
När Solen tåta strålar kastar
Ut dalen ner,
Då lifligt våren til oss hastar
Och fågling ger.

Naturen mild för ögat breder
Sitt Majestat,
Och Himlens dagg han faller neder
I våra fjät;
Man hör de muntra foglars qwitter
Til dagens slut,
Och fisken under lekar spritter
Ur hwassen ut.

Een komma warma Sommardagar
Ach sälla tid!
Du all den frukt och såd tillagar
Wi lestra mid;
Man dina glada afsnar andas
Den rena lust,

Til hvilkken utaf blomman blandas
En balsam dust.

Straxt visar Hösten sina häfwo
På bördig jord;
Naturens barn få deras gåfwo
Från hannes bord;
Ej blott den Giruge här winner
Sin dryga lott,
En jagad fattig sparf' han finner
Och något godt.

Eist slutas dessa årets tider
Med frost och is,
Och Gubben kalla ryggen wrider
För Ugn och Epis;
Han tröstas, at det lif tar ånda
Som plågor har,
Och at han får sin ande sända
Til Lifwets Far.

Om åfwen jag med åldrens dagar
Min winter ser,
Blott at den Högste för mig lagar
En tröst, ej mer;
At då när ömt uti mitt sidsta
Jag affked tar,
Det hjerta mildt hos mig må brista
Som känslor har.

Kungörelser:

En Glæde i fullkomligt godt stånd är til salu,
Underrättelse fås wid Boktryckeriet.

En Tobaks- Sidenpung med visfydde blom-
mor, är antingen glömd eller tappad här i staden
fiorton dagar sedan. Den samma pung till rätta
skaffar och inlemnar uti Boktryckeriet, undfar we-
dergällning.

För nästkommande år 1794, uptages Pre-
numeration på dessa Tidningar, hvilka blifwa i
samma ordning som detta år. Prenumerationsfed-
lar fås af underteknad wid Boktryckeriet, emot
contant betalning. — Bland lustige och mindre
gagnande nöjen, hånder ofta at man för en liten
strunds ro, upoffrar flere penningar, än för desse
Tidningars ägande et helt år, då man likwål å-
ger af dem de underrättelser som kunna medföra
nytta. — Man bör icke undra, om en ny upplöjd
jord icke bär lika så frodig frukt, som en länge
brukad och uparbetad åker, men med åren hoppas
Landtmannen få sitt nedlagda arbete betalt. —
Jag smickrar mig därföre, at en hwar af sta-
dens Inwånare, deltagar häruti, hwarigenom jag
utan egen skada, kan blifwa i ståndfatt, at genom
någon skicklig Redacteur göra denne årsamling be-
gårlig och nöjsam. — Med försälningen af desse
Tidningar a 6 r. Exemplaret, fortfäres så wid
Boktryckeriet som i Handelsman Westmans
Bod wid st. Torget. Antimationer emottagas al-
la dagar till fördaas, middagarne mot contant be-
talning. Linköping d. 21 Dec. 1793.

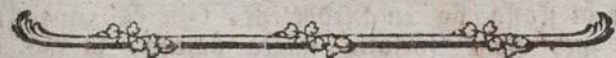
J. Lundegren.

N:o 52 utgifwes Lördagen d. 28 December kl. 4. e. m.

Linköping, tryckte hos G. W. Lundicer och Wibrægens Enka.

Lindöpings Vecko-Tidningar.

Lördagen d. 28 December 1793.

I morgon, nästa Söndagen efter Jul, predika

I Domkyrkan: Adj. Com:ri Schelin Ottesän-
gen, Magister Wimermark Högmaskan och
Comminister Nordwall Ustonsängen.

I S:te Lars: Comminister Lindhagen.

I Hosp. Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.

Nästa Onsdag Nyårsdagen 1794, predika

I Domkyrkan: Comminister Nordwall Ottesän-
gen, Magister Wimermark Högmaskan, Adj.
Com:ri Schelin Ustonsängen.

I S:te Lars: Comminister Lindhagen.

I Hospitals- Kyrkan: Hosp. Predik. Apelberger.

—
Dö d:

Framledne Landt- Råntmästaren Ljungstedts En-
ke, Fru, Fru Christina Nyding, den 23 Dec.
1793, uti Des 81 år.

Min Herre!

Ni sluten nu snart Edra Tidningar, för detta år. Jag har läst dem alla, men med liten förtröste. Jcke påstår jag at en Tidningeskriware bör jämt kunna roa sine Läsare med intressanta saker, dock önskade jag at han mera sparsamt wille afströcka för utkomne Tidningar. Derför om M. Herre will hafwa pränumeranter, så gör sit mödeliga för at skaffa sig en Redacteur, som är capabel, at med smal författa några ämnen, så wäl i Historien, som Moralen och Theologien. Ni har swårt, jag wet det, at få en sådan, men ryktet har fört til mig på landet en glad nyhet: En bland de förste i Snillets werld skal wara flyttad til Linköping. Fall på Endå för denne store Mannen, omtal för Honom Eder begäran. Han älskar sin Fosterbygd för mycket — Han är för ädel at afslå Eder anhållan. Straxt skolen Ni få affättning på tusende exemplar. Uptag ej, Min Herre, os gunstigt mitt råd. Det är både Eder och Allmänhetens wäl jag pålyftar. Det är ju synd för staden at hafwa sielfwa Wisshets Gudens i sitt sköte, och ej begagna sig af deß wälgörande uplysning.

B — d. 20 Dec. 1793.

Landtbo.

Om Lotterier. [*]

Det säkraste bewis at ingen verkellig Häymästare eller Spåman finnes, är at man ännu aldrig funnat förutse Numrorna til en Qwatern på Nummerslots

[*] Se Stockh. Post. No 291.

Lotteriet. Det kunde wäl löna mödan at lägga sitt hufwud i blöt, för at få några tusen Riksdaler för några Skillingar.

En Lotteridragning ger ämne til många betraktelser. Gif akt på alla dessa misnöjda ansigten; så skal Ni snart upptäcka Misshushållaren och den lättjesfulles bedragna förhoppningar. Den ene står orörlig, med händerne i kors, och säger: Jag har likwäl lust at sätta på den Nummern ännu en gång. Den andre förundrar sig deröfwer, at hans Numror ej komma ut, ehuru han drömt om dem. En annan stricker sitt hufwud genom wagnsfönstret, för at låsa sitt öde på taskan, men drar det i harmen hastigt tillbaka. Han föresätter sig at nästa dragning spränga Lotteriet, wägar flere tusen plåtar, men snåser den nödlidande som för hans dörr anropar om en beta bröd.

Det gifwes Numror, hwilka kostat någon en skild man mera, än hwad som fordras til flere Familiers underhållande.

Du fattige! Låt fara dit gäckande hopp at göra lycka genom Lotteri! Arbete och hushållning äro de sanna medel, hwarigenom du säkrast kan winna förkostan. Och du rike! hwad brister dig? Förtjensten af goda gärningar. Se här et råd: Understöd Syra behöfwande wid hwarje Lotteris dragning; det är den lyckligaste qwatern. Den skal gjuta glädje i din själ och bereda dig männis Skjors wälsignelse.

Anecdote.

En Angelst Präst hade många Borgenärer, och de måste af dem woro Hans Åhörare. De

kräfsde honom ständigt, och som han intet kunde godsigöra sin skuld, blygdes han at predika. Han lejer dertföre en annan — Det kostade honom mycket, måste dertföre sjelf predika. Han begynner då sålunda: Haf tolamod med mig, jag will alt betala dig. Proposition blef den samma. Första delen blef: Haf tolamod med mig, och den andra: Jag will alt betala. Första delen utförde han ganska wäl och recommenderade på det högsta den Christeliga dygden tolamod. Då denne delen war slutad, sade han: Nu skulle wi i andra delen öfwerwåga: Jag wil alt betala; men det wil jag uppsjuta til et lågligare tilfälle. Detta infall roade Åhörarna så mycket, at de lemnade honom tillstånd at betala när han finge lågligt, och försäkrade at aldrig kräfsa honom mera.

Kungörelser:

På desse Tidningar för nästa år 1794, emottages Prenumeration wid Boktryckeriet.

De som åstunda hela samlingen af desse Tidningar, från detta års början til dess slut, kunna den samma bekomma mot 12 R. wid Boktryckeriet. Om särskitte Numror skulle åstundas, a 6 Rst. stycks bet, skal sådant åswen stå til tjenst.

Hos uunderteknad finnes Porter til salu:

Joh. Zern.

N:o 1 utgifwes Lördagen d. 4 Januarii 1794 N:o 4. c. m.

Bindsping, tryckte hos G. W. Rendicer och Björtegrens Enka.

886

